

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2024/1.

Zsoltárok könyve

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2023

A tanulmányokat összeállította:

Farkas Ádám (9., 11.), Fodor Albert (5., 10.), Kovács Zoltán (3., 13.),
Molnár Jutka (8.), Ottóné Bartalos Zsuzsa (6.), Soós Attila (2.),
Vankó Zsuzsanna (1., 12), Vigh Ágnes (4., 7.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Innovariant Nyomdaipari Kft., 6750 Algyő, Ipartelep 4.
www.innovariant.hu ■ Felelős vezető: Drágán György ügyvezető

ISBN 978-615-6599-05-6 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ JANUÁR 6.	
„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi Alkotónk előtt!” (Zsolt 95,6)	10
II. TANULMÁNY ■ JANUÁR 13.	
„Kicsoda az ember..., hogy gondod van rá?” (Zsolt 8,5)	19
III. TANULMÁNY ■ JANUÁR 20.	
„Felettből tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt” (Zsolt 119,140)	30
IV. TANULMÁNY ■ JANUÁR 27.	
„Egészen moss ki engem az én álnokságomból!” (Zsolt 51,4)	42
V. TANULMÁNY ■ FEBRUÁR 3.	
„Mutasd meg nekem a te utadat!” (Zsolt 86,11)	57
VI. TANULMÁNY ■ FEBRUÁR 10.	
„Téged szomjúhoz lelkem” (Zsolt 63,2)	67
VII. TANULMÁNY ■ FEBRUÁR 17.	
„Szükségemben az Urat hívtam..., és kiáltásom eljutott fülébe” (Zsolt 18,7)	82
VIII. TANULMÁNY ■ FEBRUÁR 24.	
„Az Úr az én oltalmam” (Zsolt 91,9)	96

IX. TANULMÁNY ■ MÁRCIUS 2.	
„Istenben bízom, nem félek” (Zsolt 56,5)	105
X. TANULMÁNY ■ MÁRCIUS 9.	
„Amikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim, a te vigasztalásaid megvidámították lelkemet” (Zsolt 94,19)	115
XI. TANULMÁNY ■ MÁRCIUS 16.	
„Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116,12)	125
XII. TANULMÁNY ■ MÁRCIUS 23.	
„Ó, Isten, állíts helyre minket!” (Zsolt 80,4)	135
XIII. TANULMÁNY ■ MÁRCIUS 30.	
„A szelídek öröklük a földet, és gyönyörködnek nagy békeességben” (Zsolt 37,11)	142
Igék minden napra	
JANUÁR	154
FEBRUÁR	155
MÁRCIUS	156

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben a Zsoltárok könyvét tanulmányozzuk. Természetesen nem lehetséges egy negyedév alatt átfogóan, teljességében feltárni a 150 zsoltár mondanivalóját, és felhívni a figyelmet léleképítő gazdagságukra. Ezúttal nem egyes zsoltárokat fogunk közelebbről megismerni, tanulmányozni, hanem tárgykörök szerint haladva több zsoltárból is részleteket emelünk ki az egyes témákhoz kapcsolódóan.

Miben áll a zsoltárok jellegzetessége és különleges értéke? Miért érzünk a szívünkhöz annyira közelállónak sok-sok zsoltár-igét? Miért lapozzuk fel gyakran a zsoltárokat, amikor lelki békére és reménységre vágunk?

A zsoltárokból rejülő erő titka talán úgy határozható meg leginkább, hogy szerzőik egy élő, személyes Istent magasztalnak, róla elmélkednek, és mintegy Ővele beszélgetnek. Az igazságos és szerető Isten ismeretét közvetítik. A zsoltárokat olvasva – vagy énekbe foglaltan felidézve – az élő Isten jelenlétébe kerülünk mi is. Érzékeljük a személyességet és őszinteséget, amellyel a zsoltárok szerzői lelki küzdelmeikről és azokból való kiemelkedésükről vallanak. Egészséges lelkiséget, élő hitet közvetítenek a zsoltárok.

Az tapasztaljuk, hogy szinte eltűnik (a legtöbb zsoltár esetében) a mintegy háromezer éves távolság, amely elválaszt minket attól a kortól, amikor ezek az ihletett énekek és imádságok születtek. Isten tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és az emberi alapkérdések, küzdelmek is ugyanazok, a hitbeli elődök tapasztalataihoz hasonlóak a mi tapasztalataink is, ezért azonosulni tudunk a zsoltárokból olvasható gondolatokkal és érzésekkel.

A magyar *zsoltár* szó a görög *pszalmozsz* szóból ered, amely a héber *mizmór* fordítása. Jelentése: hangszeres kísérettel énekelni, vagy egyszerűen csak dicséretet énekelni. A könyv címe a héber Bibliában *tőhillim* (dicséretetek). Ez a cím utal arra, hogy a Zsoltárok könyvében sok olyan ének és ima található, amelyek Istennel szerzett személyes tapasztalatból születtek, az iránta tanúsított mély hála, csodálat, tisztelet és szeretet kifejezéseként.

A Zsoltárok könyvében megörökített 150 zsoltár keletkezési ideje i. e. 1000–500. Legnagyobb részük 1000 körül, a dávidi-salamoni fénykorban keletkezett.

A feliratok tanúsága szerint a következő személyek voltak a zsoltárok szerzői: Dávid király (73 zsoltár), Aszáf (12 zsoltár), Kórah fiai (11 zsoltár), az utóbbiak a templomi éneklés vezetői, az ének és a zene mesterei voltak (1Krón 6,39; 2Krón 29–30. fejj.; Neh 12,46; 1Krón 6,33; 15,17; 16,41–42).

További szerzők: Jedutun (3 zsoltár); Salamon (1 zsoltár); Mózes (1 zsoltár); ezrahita Ethán (1 zsoltár); ezrahita Hémán, Sámuel próféta unokája (1Krón 6,33).

Azokat a zsoltárokat, amelyeknek a feliratában nem szerepel szerzőjük neve, *árva zsoltároknak* vagy anonim zsoltároknak szokás nevezni. Ezek közül is többnek Dávid a szerzője, tartalmuk és stílusjegyeik szerint (Ap csel 4,25 például Dávid zsoltáráként hivatkozik az egyébként névtelen 2. zsoltárra).

A héber költészet sajátosságáról is szólnunk kell. Gondolatritmusnak nevezik ezt a költői formát. Nem időmértékes vagy hangsúlyos verselés, nem a rímek eszközével dolgozik. Nem a verssorok, hanem a gondolatok rímelnek. Ez azt jelenti, hogy két (adott esetben három vagy négy) rövid mondat fejez ki egy gondolatot. A gondolatok párhuzamosak vagy ellentétesek, egymást kiegészítők, de a kifejezések nem azonosak, hanem gazdag változatosságot mutatnak. Ha egyetlen gondolatot két vagy több rövid, párhuzamos mondattal, de a szavak

variálásával fejezünk ki, akkor ezzel szinte körüljárjuk, átvilágítjuk, minden oldalról bemutatjuk a szóban forgó témát vagy eszmét. Az ellentétes paralelizmus esetén a szembeállítás rendkívül élesen domborítja ki az ellentétet, az összeegyeztethetlenséget.

„Imhol az őskor fénye a zoltár-könyvön elárad,
Több-ezer esztendőn átsuhanó sugarak,
Mind arany és csillag, még szeplőtlen ragyogással,
Hályogos ódon kincs, mit soha rozsa nem ér.
Hány kétsége az űzött nyugtalan emberi lénynek,
Mennyi könyörgő hang, áldozat és bizalom,
Féltett messzi reménység, mely folyton közelebb száll,
Végül harsonaszó, boldog örök diadal.
Tűz, mit az óvó pernye borít, s minden hamun átsüt,
Láng, a szavak rácsán át a szívekbe merül.”

(Weöres Sándor: *Bodrog Miklós zoltárfordításaira*)

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi Alkotónk előtt!”

(Zsolt 95,6)

A zsoltárokból igen hangsúlyos a teremtő-fenntartó Isten csodálata és dicsérete. Az akkori hívőkben nem volt bizonytalanság, nem kételkedtek abban, hogy Isten mindennek a Teremtője. Úgy tekintettek Istenre, mint akinek határtalan a bölcsessége és hatalma, ezért az ember csak mély tisztelettel hajolhat meg előtte. Napjainkban más a helyzet. Beteljesedett a prófécia: „Az utolsó időben... készakarva nem tudják az emberek..., hogy a föld vízből és víz által állt elő Isten szavára.” (2Pt 3,3–5) Ezért része a végidő emberiségéhez intézett isteni üzenetnek ez a felhívás: „Imádjátok azt, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és a vizek forrásait!” (Jel 14,7) Különösen időszerű tehát a zsoltárok bizonyoságtétele a teremtő és fenntartó Istenről.

I A természetnek milyen néma, mégis jól „hallható” és megérthető bizonyoságtételére hívja fel a figyelmet a 19. zsoltár?

Zsolt 19,2–5 ■ „Az eget beszélők Isten dicsőségét, és keze munkáját hirdeti az égboltozat... Nincs szó, sem beszéd, nem hallható a hangjuk: mégis elhat szótuk az egész földre, szavuk a világ végére.”

„Nincs egyetlen érző ember sem, aki ha a felhőtlen éjszakai égboltra tekint, meg ne kérdezné önmagától, mi a rendeltetése a csillogó égitesteknek, és mi az, ami a világmindenség rendjét megszabja. Ugyanez a kérdés támad bennünk, ha az emberi testbe helyezett liliputi világmindenséget kémleljük, vagy akár csak azt a titkokat firtató szempárt, amely minduntalan összefüggéseket keres e két világ között. Ha a megértés bármely fokán szemléljük is a Természet megnyilvánulásainak harmonikus nagyvonalúságát, az emberi érzékelés legnagyobb élményében részesülünk...”

Ha tekintetünket a végtelen nagyra szegezzük, hétköznapi gondjaink semmiséggé törpülnek. Van egyfajta nyugalom és lelki béke, amit csak a felsőbbrendűhöz való kapcsolódás nyújthat.” (Selye János: *Életünk és a stress*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1973, 303. o.)

„A teremtett világban mindenütt ott látható Isten keze nyoma. A természet bizonyoságot tesz Alkotójáról. Az arra fogékony elme – ha szemléli a világmindenség csodáit és rejtélyes jelenségeit – mindenképpen felismeri a végtelen hatalom munkálkodását. A Föld... nem magától teszi meg pályáját évről évre a Nap körül. Egy láthatatlan kéz vezérli a bolygókat égi körforgásukban. Rejtélyes életerő hatja át az egész természetet, olyan erő, amely fenntartja a megszámlálhatatlan világokat...” (Ellen G. White: *Nevelés, A természet tanítása* c. fej.)

2 Hogyan szól a Teremtőről a 95. zsoltár, és milyen következtetést von le ebből ránk, emberekre vonatkozóan?

Zsolt 95,3-7 ■ „Nagy Isten az Úr, és nagy király... akinek kezében vannak a föld mélységei, és a hegyek magasságai is az övéi. Akié a tenger, ő alkotta, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népei és az ő kezének juhjai vagyunk, bárcsak ma hallanátok az ő szavát!”

Vö. Zsolt 100,3-4 ■ „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, ő alkotott minket, és nem mi magunk. Az ő népe és legelőinek juhjai vagyunk. Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel, adjatok hálát neki, áldjátok a nevét!”

Zsolt 24,1-2 ■ „Az Úré a föld és annak teljessége, a föld keksége, és annak lakosai, mert Ő alkotta azt...”

.....

.....

Amint a zsoltáros körülnéz, és tudatosítja magában, hogy bármerre is néz, mindaz, ami körülveszi, Isten alkotása és tulajdona, mély tisztelet és hódolat fogja el Isten iránt. Érzékelhető a fokozás szívből jövő, megindult felhívásában: „...hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi Alkotónk előtt!” Tömör, kifejező hasonlattal indokolja e felhívást: Isten „legelőjének népe és kezének juhjai vagyunk”. A körülöttünk lévő természetből vesszük az életünk fenntartásához nélkülözhetetlen táplálékot, de a tudományunkat is a természet megfigyeléséből szerezzük, továbbá szépérzékünket, a művészi alkotásokat is a természet csodái ihletik. Mi magunk pedig megkülönböztetett értéket jelentünk Isten számára: „kezének juhjai vagyunk”. Ezzel utal a zsoltáros arra, hogy Isten közvetlen és legmagasabb rendű alko-

tása az ember (lásd 1Móz 1,27; 2,7), akivel Ő úgy törődik, mint pásztor a juhaival (23. Zsolt; Jn 10,1–29; Ésa 45,11; 46,3–4).

Ezt követően ilyen óhajt fogalmaz meg a zsoltáríró, hirtelen fordulattal: „Bárcsak ma hallanátok az Ő szavát!” Ezzel egyrészt arra utal, hogy milyen felelőtlenség és balgaság, ha a teremtmény ember nem akar tanulni Teremtőjétől, nem ügyel a szavára, parancsolataira. Másrészt Isten erkölcsi jellemére is utal. Isten – bár Mindenható – soha nem alkalmaz kényszerít teremtményével, az emberrel szemben, hanem mindenkor tiszteletben tartja választási szabadságát. Ugyanakkor hön óhajtja, hogy az ember – saját érdekében – a legfőbb javát szolgáló törvényének tekintse Isten minden szavát.

3 Hogyan szól a teremtő Isten fenségéről a 104. zsoltár? Mi az oka annak, hogy ma már nem csupán Isten hatalmáról és erkölcsi lényéről tanúskodik a természet?

Zsolt 104,1–5 ■ „Áldjad, én lelkem, az Urat! Uram, én Istenem, igen nagy vagy te, ékességet és fenséget öltöztél magadra! Körülvette magát világossággal, mint egy öltözetel, és kiterjesztette az eget, mint egy kárpitot. Vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli szekerévé, jár a szelek szárnyán, a szeleket teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgáláivá. Ő fundálta a földet oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké.”

Rm 8,19–22 ■ „A teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését, mert a teremtett világ hiábavalóság alá vetett, nem önként, hanem amiatt, aki az alá vetette. Azaz a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságából Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben nyög és fohászkodik mind ez idáig.”

Isten roppant természeti erőket mozgat az egész világmin-
denségben, akarata szerint. Emberi szavak elégtelenek ahhoz,
hogy kifejezzék nagyságát:

„Az anyagi világ Isten ellenőrzése alatt áll. A természet engedelmeskedik a természet törvényeinek. Minden Isten akaratát hirdeti, cselekszi. A felhő, az eső, a harmat, a nap-
sütés, a záporok, a szél, a vihar, mind Isten felügyelete alatt áll és pontosan engedelmeskedik Istennek, aki felhasználja őket... A természet nem áll ellene Isten rendjének. Isten természet világában levő műveit félig sem értjük, félig sem becsüljük. Ezek a néma igehirdetők hirdetik nekünk az Úr tanítását, ha figyelmes hallgatók vagyunk.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 168. o.)

A Római levél 8,19–22-ben ismételten említett „teremtett világ” nem az embervilág, az eredeti görög kifejezés (*ktiszisz*) ugyanis az öntudat nélküli természeti környezetre utal. Az ember bűnbe-
esése a természet világára is kihatott. A romlandóság és a halál fogságába jutott, miképpen az ember is. Bitorolt jogon Sátán lett „e világ fejedelme” (Jn 14,30), aki bizonyos fokig bele tud avatkozni a természet működésébe is, például természeti csapásokat, katasztrófákat tud előidézni. Ha a természet világa beszélni tudna, nyögését és sóhajtását hallhatnánk. Akkor fog fellelegezni a természet, amikor az újjáteremtett Földön újjáteremtett emberek laknak majd rajta, akik megbecsülik, törvényszerűen bánnak vele.

„A természet világában is fellelhető a gonosz, és mindnyá-
junknak meg kell tanulnunk a szomorú leckét: »Ellenség tette ezt« (Mt 13,28)... A tövisek és a tüskék, a bogáncs és a

konkoly a bennünket megrontó és rajtunk sebeket okozó bűnt jelképezik. A madarak éneke és a virágzó fák, az eső és a napfény, a nyári szellő és a gyenge harmat, a természet ezernyi csodája, a tölgyfától kezdve az avarban nyíló kedves ibolyáig, mindez Isten helyreállító szeretetét sugározza felénk. A természet még mindig Isten jóságát hirdeti.” (Ellen G. White: *Nevelés, A természet tanítása* c. fej.)

4 Hogyan szól a 104. zsoltár az Isten által teremtett „ökoszisztéma” – a természet összehangolt rendszere – nagyszerűségéről és célszerűségéről?

Zsolt 104,10–14 ■ „Aki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között, megitassák a mezőnek minden állatát, a vadszamarak is megoltsák szomjúságukat. Mellettük lakoznak az ég madarai, az ágak közül hangicsálnak. Aki megöntözi a hegyeket az ő palotájából, a te munkáidnak gyümölcséből megelégtetted a föld. Aki füvet sarjaszt a barmoknak, és növényeket az emberek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből.”

.....

.....

Milyen bámulatos például az állatok testi felépítésének célszerűsége. Továbbá láthatóan gondoskodott Isten arról, hogy a természet minden része megkapja azt, ami a fennmaradásához szükséges. Milyen hétköznapi dolog például, hogy a földből *eledelt* tudunk venni. Micsoda vegyi üzem működik azonban a talajban és a növényben, hogy az ember, aki megműveli a szürkés-barnás vagy fekete földet, kívánatos, ízletes ételmezt kap a látszólag igénytelen talajból kisarjadó gabona és zöldségek, valamint a gyümölcsfák termése által.

„Mind a mennyben, mind a földön minden azt hirdeti, hogy az élet nagy törvénye a szolgálat... A természetben is ugyanez a törvény működik. A levegő madarai, a mező vadjai, az erdő fái, a levelek, a fű és a virágok, az égen ragyogó Nap és a sziporkázó csillagok mind-mind szolgálnak. A tó és az óceán, a folyó és a hegyi forrás szintén azért kap, hogy adjon. A természetben minden hozzájárul ahhoz, hogy a földön fennmaradjon az élet, ezáltal biztosítja saját életkörülményeit is.” (Ellen G. White: *Nevelés*, Az élet leckéi c. fejelet)

5 Hogyan szól ugyancsak a 104. zsoltár arról, hogy Isten a teremtett világ minden részletét bölcsen és szépérzővel alkotta meg?

Zsolt 104,24–26 ■ „Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal. Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók, apró állatok, nagyokkal együtt. Amott gályák járnak és cethal, amelyet azért formáltál, hogy játszadozzék benne.”

Vö. Préd 3,11 ■ „Mindent szépen alkotott annak idején.”

Rm 1,22–25 ■ „Magukat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek... A teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett, aki mindörökké áldott.”

.....

.....

A Szentírás szerint Isten nem valamiféle különleges képességű ősananyagot teremtett, amiből aztán fokozatosan kibontakozott volna a sokszínű, csodálatos természet világa, ahogy az evolúciós elmélet vallja. Ő alkotott mindent külön-külön, bölcsen, célszerűen és szépen. A 104. zsoltárból idézett igeszakasz utolsó

gondolata mintha arra utalna, hogy Isten kedvét, örömét lelte abban, hogy sokféle színt és formát alkalmazva szépen berendezze az ember számára földi otthonát.

„A bűn elhomályosította az ember látását, nem tudja helyesen értelmezni a természetet anélkül, hogy Isten fölét ne helyezné... Az Isten igaz ismeretével rendelkezők azonban nem fognak úgy beleszédülni az anyag törvényeibe és a természet működésébe, hogy ne vegyék észre vagy ne ismerjék el Isten állandó működését a természetben. A természet nem Isten, sohasem volt Isten. A természet hangja bizonyosságot tesz Istenről, a természet mégsem Isten. Isten alkotásai egyszerűen Isten hatalmáról tanúskodnak... A természetben magában nincs erő. Az az erő nyilatkozik meg benne, amit Isten kölcsönöz neki... A világ bölcsei Isten tökéletlen ismeretére jutottak alkotásaiból, s balgaságukban a természetet és a természet törvényeit magasztalták a természet Istene helyett... Akik nem rendelkeznek Isten ismeretével a kinyilatkoztatás elfogadása által, azok a természet által Isten tökéletlen ismeretére jutnak. Ez a tudás bálványimádóvá tesz... Lehetetlen egyedül a természetből Isten tökéletes ismeretére jutni.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 168. o.)

6 Milyen kijelentéseket olvashatunk a teremtő Istenről a 147. és a 148. zsoltárban?

Zsolt 147,4-5 ■ „Elrendeli a csillagok számát, mindnyájukat nevéről nevezi. Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, bölcsességének nincs határa.”

Vö. Ésa 40,26 ■ „Emeljétek föl a magasba szemeteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat! Ő, aki kihozza seregüket szám szerint, mindnyájukat nevéen szólítja, nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen.”

Zsolt 148,3–6 ■ „Dicsérjétek őt, Nap és Hold, dicsérjétek őt mind, ti fényes csillagai! Dicsérjétek őt, egeknek egei, és ti vizek, amelyek az ég felett vagytok! Dicsérjék ők az Úr nevét, mert parancsolt és előállottak ők. Örök időre állította fel őket, törvényt szabott, és nem tér el attól.”

.....

.....

A természetben mindent Isten bölcs törvényei igazgatnak. Az ember is kutatja ezeket, valamennyit fel is tár belőlük, de hajlik az elbizakodásra, hogy úgy vélje, az általa felismerteken kívül több és más törvény nem is létezik. Úgyszintén azt hiszi, hogy a természeti törvények Isten előtt is léteztek, és Isten is azoktól függ. A 148. zsoltárból idézett ige szerint azonban Isten alkotta az összes természeti törvényt, és még amikor – emberi szemszögből nézve – csodát tesz is, nem függeszti fel ezeket, hanem olyan törvényeket alkalmaz, amelyeket mi nem ismerünk, vagy úgy alkalmazza őket, ahogyan mi nem tudjuk. „Törvényt szabott, és nem tér el attól” – mondja az ige.

„Általános az a nézet, hogy Istent is korlátozzák a saját törvényei... Általában a természet törvényei fogalmával jelölik az eddig észlelt törvényeket, amelyek a látható világot uralják, de tudásunk korlátozott, nem tudjuk, milyen áttekinthetetlenül nagy a Teremtő munkaterülete, amelyen törvényeivel összhangban munkálkodik. Ez felülmúlja halandó emberek értelmi képességeit... A természet csupán szolgája Teremtőjének. Isten nem szünteti meg törvényeit, sem azokkal ellentétben nem cselekszik, hanem állandóan eszközként használja őket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 98–100. o.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

„Kicsoda az ember..., hogy gondod van rá?”

(Zsolt 8,5)

1 Mennyire ismeri Isten a bűneset miatt tőle beláthatatlan távolságba került embert?

Zsolt 8,4-5 ■ „Mikor látom egeidet, ujjaidnak munkáját, a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél, kicsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla, és az ember fia, hogy gondod van reá?”

Zsolt 144,3 ■ „Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az ember fia, hogy gondod van reá?”

Zsolt 147,4-5 ■ „[Isten] elrendeli a csillagok számát, mindnyájukat nevéről nevezi. Nagy a mi Urunk, és igen hatalmas, bölcsességének nincs határa.”

.....
.....
.....

Dávid Isten végéremehetetlen teremtői nagyságát és bölcsességét fedezte fel, amint szemlélte az égboltozaton látható csodálatos, ember számára megközelíthetetlen és megismerhetetlen égitesteket. A zsoltárost lenyűgözte, hogy az az Isten, aki ilyen felfoghatatlan nagyságú és szépségű világmindenséget alkotott,

hogyan képes az ember minden szükségletére is külön gondot fordítani? Ahhoz, hogy ezen mélyebben elgondolkodjunk, jó némileg tisztában lenni a méretarányokkal.

A csillagászatban – a hatalmas távolságok és méretek meghatározására – fényévekben számolják a távolságokat. A tudomány szerint egy másodperc alatt 300 000 kilométert tesz meg a fény a világűrben. A szükséges szorzások után megkapjuk, hogy egy év alatt 9 460 800 000 000 kilométer utat fut be a fény. Számunkra aligha felfoghatók ezek a számok és ezek a távolságok!

„A Tejútnak, amit mi csupán egy csillagokból álló, felhőszerű sávnak látunk a tiszta, fényszennyeződéstől mentes éjszakai égbolton, átmérője 100 ezer fényév. A hosszan elnyúló korong vastagsága 15 ezer fényévnek mondható. Tudományos becslés szerint a Tejútrendszerben legalább 100 milliárd bolygó található (ezekhez képest csupán egy porszemnyi nagyságú a Földünk)! Továbbá számítások szerint a Tejútrendszerben van 10 milliárd fehér törpe-, egymilliárd neutroncsillag, és 100 millió fekete lyuk is.” (*Tejútrendszer*, <https://hu.wikipedia.org/wiki/Tejútrendszer>)

E felfoghatatlan számok és méretek alapján elgondolkodhatunk, hogy Isten nemcsak megteremtette ezt a hatalmas világmindenséget, hanem számon is tartja, „nevéről nevezi” az egész Univerzumban található több milliárd galaxist és csillagot. Ennek ismeretében bámulatos Isten szeretete a saját képére és hasonlatosságára teremtett teremtményei iránt. Az „ember fia” (Zsolt 8,5) említése sem csupán költői szóismétlés a zsoltárban, hiszen Jézus magára nézve is többször idézte az „emberfia” megnevezést (Mt 16,13; 17,12). Arra gondolhatunk e név említése kapcsán, hogy bár mi emberek messze eltávolodtunk Teremtőnktől, de Istennek „gondja volt rá”, hogy egy-szülött Fia által megváltsa a tőle „fényévekre” eltávolodott porszemnyi teremtményeit, hogy újra közösségben lehessen velünk.

2 Hogyan érzékeltetik az alábbi zsoltárversek a világ-mindenséget teremtő és fenntartó Isten állandó figyelmét, gondviselését a parányi ember iránt? Milyen szinten ismer bennünket Isten, és kíséri figyelemmel lépéseinket? Mire figyelmeztessen ez minket?

Zsolt 139,1–7 ■ „Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat. Járásomra és fekvésekre ügyelsz, minden utamat jól tudod. Mikor még nyelvemem sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram! Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet. Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem azt. Hová menjek a te lelked elől, és a te orcád elől hova fussak?”

.....

.....

.....

Dávid az 1. versben Uraként szólítja meg Istent, aki nemcsak úgy általánosságban, elnagyoltan, „rutinból” törődik velünk, hanem mindig az adott élethelyzetünk, gondolataink, érzelmi-fizikai állapotunk, kéréseink „megvizsgálása” szerint ismer és válaszol szükségleteinkre. „A mi lelketekben készül, én tudom” – olvashatjuk Ezékiel könyve 11. fejezetében (5. vers).

Ez az ismeret, ez az Isten-közelség felfoghatatlan, érthetetlen a zsoltáros számára a 6. vers szerint. De bármilyenek is legyenek gondolataink, érzéseink – Istent semmi sem távolíthatja el tőlünk. A 7. vers szerint nem Isten az, aki távol kívánna tartani magát az embertől, hanem a bűnnel fertőzött ember menekül, rejtőzködik ösztönösen az Isten jelenléte elől (1Móz 3,10).

„Sohasem vagyunk egyedül, Társunk, kísérőnk van, akár választjuk Őt, akár nem. Ne feledd, ifjú, ne feledd, leány, hogy bárhol vagy, bármit teszel Isten is jelen van. Minden szavad, cselekedeted tanúskodik rólad a szent, büngyűlölő Istennél. Nem kerüli el, amit mondunk, teszünk vagy gondolunk. Emberi fül talán nem hallja szavadat, a mindenség Uralkodója azonban akkor is hallja. Az Úr olvasni tudja a lélek belső haragját, mikor keresztezik akaratumkat. Hallja a csúnya, közönséges szennyes beszédet. Isten a legnagyobb sötétségben, magányosságban is ott van, jelen van. Senki sem tudja őt félrevezetni, senki sem menekülhet el az előtte való felelősségtől. (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, a 139. zsoltárhoz fűzött magyarázatból)

3 Hogyan tekint Isten a bűnös emberre? Miképpen látja életünket, gyengeségeinket és erényeinket?

Zsolt 139,15–18 ■ „Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak, holott egy sem volt még meg közülük. És nekem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája! Számlálgatom őket: többek a fűvénynél; felszerkenek s mégis veled vagyok.”

Zsolt 103,13–14 ■ „Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt. Mert ő tudja a mi formáltatásunkat, megemlékezik róla, hogy por vagyunk.”

.....

.....

.....

Bámulatos, ahogy a zsoldáros „számolgatta”, számba vette Isten gondviselésének, még az ő születése előtti tevékenységét is, és „kedveseknek”, megnyugtatónak, örömtelinek találta ezeket. Születésünk előtti kilenc hónapos magzati fejlődésünket Dávid „titokzatos formáltatásnak” nevezi. A modern tudománynak köszönhetően tudjuk, hogy mennyire meghatározza életünket már ez az „életszakasz” is. Nem csupán rendkívül összetett genetikai örökségünk „formálódik” ekkor, ami örökletes természetünket, tulajdonságainkat alapvetően meg fogja határozni, hanem még a terhes anya lelki-fizikai állapota, életmódja is nagymértékben befolyásolja „formáltatásunkat”, magzati fejlődésünket. „Formáltatásunk” azonban ezen túl is életünk végéig tart. Mit is jelent ez? Nagyon sok mindent! Bizonyára azt is, amit Isten előre látott, és „könyvébe ezek előre mind be voltak írva”. Tudta, hogy milyen életkörülmények között fogunk megszületni, felnövekedni, tudta, hogy milyen genetikai örökséget fogunk magunkkal hozni, és hogy ez majd milyen előnyöket, hátrányokat, küzdelmeket fog jelenteni életünk alakulása során.

Az a tény, hogy Isten „tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk”, felszabadítóan hat. Pontosan tudja, hogy életünk során milyen hatások értek, érnek bennünket, és ezek miként befolyásolják személyiségünk, jellemünk „formáltatását”. Dávidot megnyugtatta, hogy nem a saját és mások megítélése szerint kell gondolkodnia magáról, mert „amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt. Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk” (Zsolt 103,13–14).

Ennek alapján fogalmazhatta meg Pál apostol is mindenkinek szóló, örök érvényű tanácsát: „Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy ti tőletek ítéltessem meg, vagy emberi ítéletnaptól; sőt magam sem ítélem meg magamat. Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva; aki ugyanis engem megítél, az Úr az. Azért idő előtt semmit se

ítéljete, míg el nem jön az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenti a szívek tanácsait, és akkor mindenkinek Istentől lesz dicsérete.” (1Kor 4,3-5)

4 Hogyan tanítanak a zsoltárok arra, hogy miként értelmezzük Isten gondviselését a próbákban? Mi a mi részünk abban, hogy fájdalmas megpróbáltatásokba kerülünk? Mit tanulhatunk Izráel negyvenéves pusztai vándorlásának tapasztalataiból?

Zsolt 71,20-21 ■ „Aki sok bajt és nyomorúságot éreztettél velünk, de ismét meglevenítesz, és a föld mélységéből ismét felhozol minket. Megsokasítod az én nagyságomat, hozzám fordulsz és megvigasztalsz engem.”

Zsolt 106,13-43 ■ „Hirtelen elfeledték [Isten] cselekedeteit; nem várták az ő tanácsát! Epekedés epesztette őket a pusztában, és próbára tették Istent a sivatagon... Számталanszor megmentette őket, de ők felháborították szándékaikkal, és mélyebben merültek bűneikbe.”

Zsolt 107,11-12 ■ „Mert ellenszegültek Isten beszédének, és a Felséges tanácsát megutálták. Azért megalázta szívüket nyomorúsággal...”

.....

.....

.....

Szinte már közhely, hogy a próbák jellemcsiszolásunk, megmentésünk érdekében sordöntő jelentőségűek. Ezért nem is kell kétségbeesnünk, ha ilyen tapasztalatokon kell átmennünk. A 71. zsoltár szerint ezek legtöbbször hitünk megerősítéséért történnek.

„Senki nem tudja megmagyarázni a gondviselés titkait, de azok, akik bíznak Istenben a próbák és nehézségek idején, azok tudják, hogy miként illeszkednek bele ezek az Úr terveibe.” (Ellen G. White: *Selected Messages II.*, 220. o.)

Gyakran a hitetlenségünk és engedetlenségünk okozza a próbákat. Ezeket tanító, pedagógiai célzattal engedi meg Isten annak érdekében, hogy növekedhessünk az iránta való bizalomban és engedelmisségben. Ennek példáját láthatjuk a zsidó nép negyvenéves pusztai vándorlása során. A 106. zsoltár tanúsága szerint azonban sajnos ezek a komoly figyelmeztetések és próbák a számtalan csodálatos tapasztalattal együtt sem tudtak a többség életében pozitív hitbeli változást munkálni. Vigyázzunk, tanuljunk a történelemből, nehogy hasonló állapotba kerüljünk! Erre figyelmeztetnek Pál apostol sorai is: „Ezek pedig példáink lettek, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok kívántak. Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, amint meg van írva: Leült a nép enni és inni, és felkeltek játszani. Se pedig ne paráználkodjunk, mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elestek egy napon huszontháromezeren. Se Krisztust ne kísértsük, amint közülük kísértették némelyek, és elvesztek a kígyók miatt. Se pedig ne zúgolódjatok, miképpen öközülük zúgolódtak némelyek, és elvesztek a pusztító által. Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az idők vége elérkezett.” (1Kor 10,6–11)

5 Hogyan tanítanak a zsoltárok az Isten gondviselésébe vetett állandó bizalom és hála gyakorlására?

Zsolt 145,15–16 ■ „Mindenki szeme terád tekint, és te idejében megadod eledelüket. Megnyitod kezedet, és megelégitesz minden élőt ingyen.”

Zsolt 68,20 ■ „Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!”

Zsolt 107,8–31 ■ „Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért!”

.....

.....

.....

A 104. zsoltár Isten természetben megnyilatkozó gondviselését, a 105. zsoltár pedig ószövetségi népe iránti gondoskodását és kegyelmes vezetését fogalmazza meg. (Olvassuk el egészben ezeket a zsoltárokat!)

Bizonyára ezek a zsoltárok is arra kívánnak tanítani minket, hogy többet szemléljük Isten „nagy tetteit”, a természet bámulatos szépségét és rendezettségét, valamint a megváltás történelmében megnyilatkozó bölcsességét és irgalmasságát.

„Nem kell félnünk a jövőtől, hacsak el nem felejtjük a múlt leckéit és az utat, amelyen az Úr vezetett bennünket. Ha az Úrba helyezük bizodalmunkat, erős népként állhatunk a világ előtt, hiszen Isten Igéjének fenséges igazságait hordozzuk. Minden okunk megvan a hálára.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek a lelkészeknek*, 31. o.)

A 107. zsoltár négyszer is visszatérő refrénje hálás gondolkodásra, hálás lelkületre kíván nevelni bennünket.

„Semmi sem segíti elő annyira a test és a lélek egészségét, mint a hálaadás és a dicséret lelkülete. Éppannyira kötelességünk ellenállni a bánkódásnak, az elégedetlen gondolatoknak és érzéseknek, mint amennyire kötelességünk az ima. (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 251. o.)

6 Miként nyilatkozhat meg Isten gondviselése a veszedelmek, a külső, testi-lelki megpróbáltatások idején? Mennyiben tekinthetjük prófétikusnak a 91. zsoltárt?

Zsolt 91,1–16 ■ „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem, őbenne bízom! Mert ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lesz oltalmad; paizs és páncél az ő hűsége. Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; a dögvésztől, amely a homályban jár; a döghaláltól, amely délben pusztít. Elesnek mellőled ezren, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít. Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését! Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam, a Felségest választottad a te hajlékoddá: Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz, mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom neki az én szabadításomat.”

.....

.....

A 91. zsoltár Isten népe oltalom alá helyezéséről szól a végidőben, közelebbről az elpecsételés idején (Jel 7,3,13–14). Ez a kegyelemidő lejártának időszaka, amikor Krisztus mennyei köz-

benjárása megszűnik, a gonoszság a végsőkig elfajul, és hatalmas természeti csapások zúdulnak az egész lakott Földre (Jel 15–16. fej.).

„A kilencvenegyedik zsoltár csodálatosan leírja az Úr eljövetelét, hogy a gonoszok gonoszságának véget vessen, s hogy szeretetéről és oltalmazó gondoskodásáról biztosítsa azokat, akik őt választották Megváltójuknak... Amikor Isten ítéletei kegyelemmel elegyítetlenül hullnak a földre, milyen irigylésre méltónak tűnik majd a gonoszok előtt azok helyzete, akik a Felséges rejtekhelyén lakoznak, »a sátorban«, melyben az Úr elrejteti az Őt szeretőket, és parancsolatai iránt engedelmeskedőket! Az igazak sorsa valóban irigylésre méltó lesz azok előtt, akik bűneik miatt szenvednek.” (Ellen G. White, 151. kézirat, 1901)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Függelék

Magyar költő a gondviselésről – részlet Babits Mihály *Az elbocsátott vad* című verséből:

Nem hiszek az Elrendelésben,
mert van szívemben akarat,
s tán ha kezem másképp legyintem,
a világ másfelé halad.
Mégis érzem, valaki néz rám,
visz, őriz, ezer baj között,
de nem hagy nyugton, bajt idéz rám,
mihelyt gőgömben renyhülök.

Ez a valaki tán az Isten,
akitől bujni hasztalan.
Nem hiszek az Elrendelésben,
de van egy erős, ős uram.
Már gyermekül vermébe ejtett
s mint bölcs vadász gyenge vadat,
elbocsátott, de nem felejtett:
szabadon sem vagyok szabad.

Ily vadra, régi hercegeknek
szokásuk volt, mondják, jelet,
aranyos nyakörvet verettek,
hogy mindég ráismerjenek.
Igy hordom én is titkos örvét
annak aki e rengeteg
ölében elfogott, de önkényt
újból elveszni engedett.

Azóta bolygok a viharban
vadmódra – de az ő jele,
erejének bélyege rajtam
hogy ne nyughassam nélküle
s mint szélcibált bogáncs amelyen
a szivárvány lába pihen,
illattal telik: úgy betelljen
sóvárgással bogáncs-szívem.

.....

»Vezessen Hozzád a szabadság!«

.....

„Felettből tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt”

(Zsolt 119,140)

„A 119. zsoltár a bibliai héber nyelvű költészet egyik kimagasló csúcsa, nemcsak szépsége és mondanivalója, hanem terjedelme és szerkezeti egysége okán is. Ez egy »mester« zsoltár, amennyiben az alefbét (a héber ábécé) minden egyes betűjéhez nyolc verset rendel, de úgy, hogy nemcsak egy-egy szakasz kezdődik az adott betűvel, hanem annak mind a nyolc verse! Így jön ki a $22 \times 8 = 176$ vers... Maga a zsoltár az isteni tanítás, törvény ékesen szóló dicsérete.” (Bödör Zoltán: *Bibliai héber szavak nyomában, Sola Scriptura*, 2022/2., 37. o.)

A 119. zsoltár minden verse (a 122. vers kivételével) tartalmaz valamilyen formában utalást Isten kinyilatkoztatására az ember számára. Végig egyetlen témáról, Isten törvénye és beszéde dicséretéről szól, de egy pillanatra sem válik unalmassá vagy egyhangúvá. Szinte kiapadhatatlanul árad a zsoltáros lelkéből a lelkes magasztalás, amely mindvégig őszinte, friss, eleven és emelkedett hangvételű. A zsoltár az ún. „árva zsoltárok” közé tartozik, nem jelöli meg a szerzőjét. A tanulmányunkban szereplő másik zsoltár, a 19. viszont Dávid zsoltára a felirata szerint. Ugyanaz a lelkesült dicséret és Isten beszédének ugyanazok a váltófogalmi (*törvény, parancsolat, bizonyágtétel, rendelés, ítélet*) jelennek meg mindkét zsoltárban (a 19. zsoltárban a 8–10. versben), s ez valószínűsíti a szerző azonosságát. Emellett Ellen G. White több alkalommal is Dávidnak tulajdonítja a 119. zsoltárt: „Dávid így szólt: »Minden tanítómnál értelmesebb lettem, mert a te

bizonyágaid az én gondolataim. Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra.« (Zsolt 119,99–100)” (Jézus élete, Hagyomány c. fej.) „Komoly, buzgó, tusakodó imára van szükség, mint amilyen Dávidé volt, amikor így kiáltott fel: »Kívánkozom a Te határozataid után... Vágyódom a Te szabadításod után!« (Zsolt 119,40.174)” (Az evangélium szolgálói, A titkos ima c. fej.)

1 Hogyan nyílhat meg előttünk a Szentírás? Milyen lelki magatartás, illetve felülről való segítség szükséges ehhez?

Zsolt 119,27 ■ „Add értenem a te határozataidnak útját, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról!”

Zsolt 119,33–34 ■ „Taníts meg, Uram, a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizsem azt mindvégig. Oktass, hogy megőrizsem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből.”

Zsolt 119,82 ■ „A te beszéded [kívánása] miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor vigasztalsz meg engem?”

Zsolt 119,97 ■ „Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!”

Zsolt 119,147–148 ■ „Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem. Szemeim megelőzik az éjjeli őrseget, hogy a te beszédedről gondolkodjam.”

.....

.....

„Sohase tanulmányozzuk a Bibliát ima nélkül. Mielőtt megnyitnánk, könyörögnünk kell a Szentlélek megvilágosító segítségéért, és megadatik nekünk. Amikor Nátánael Jézushoz ment, a Megváltó így kiáltott fel: »Íme, egy igazán izraelita, akiben nincs hamisság!« Nátánael azt kérdezte:

»Honnét ismersz te engem?« Jézus ezt válaszolta: »Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak, amikor a fügefafa alatt voltál.« (Jn 1,48–49) Ugyanígy lát minket is Jézus az ima titkos helyein, ha keressük Őt, hogy világosságot nyerjünk az igazság megismerésére. A világ Világosságától küldött angyalok keresik fel azokat, akik szívbeli alázatossággal kutatják Isten útját, a mennyei vezetést.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten ismerete c. fejelet.)

„Isten azt akarja, hogy már ebben az életben mindjobban feltáruuljanak népe előtt Igéjének igazságai. Egyetlen út vagy mód létezik csak ennek az ismeretnek a megszerzésére: Isten Igéjének megértésére csak akkor juthatunk el, ha az a Lélek világosítja meg az elménket, aki az Írásokat ihlette. »Isten dolgait nem ismeri senki, hanemha Istennek Lelke... mert a Lélek mindeneket vizsgál, az Istennek mélységeit is.« (1Kor 2,11.10) Így hangzott az Üdvözítő ígérete tanítványai számára: »Amikor eljön az igazság Lelke, elvezérel titeket minden igazságra..., mert az enyémből vesz és megjelenteli nektek.« (Jn 16,13–14)” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Mit tegyünk a kételyeinkkel? c. fejelet.)

„A földies gondolkozású embernek nem szerez örömet az Isten Igéje feletti elmélkedés, de a Szentlélek által megújított értelem számára mennyei szépség és égi fény sugárzik a szent lapokról. Ami a földies gondolkozású embernek kietlen pusztaság, a lelki ember előtt élő vízfolyások földjévé válik.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Isten Igéjéből merített ismeret c. fejelet.)

„Ha Isten népe értékelné az Ő szavát, akkor mennyország lenne a gyülekezetben. A keresztyének törekvőek lennének és éheznek az Ige tanulmányozását. Nyugtalanul várnák az időt, amikor szöveget szöveggel vethetnek egybe,

s elmélyedhetnek az Igében. Mohóbban várnának az Ige világosságára, mint a reggeli lapra, folyóiratokra vagy regényekre. Legfőbb kívánságuk lenne, hogy »egyék Isten Fiának testét, és igyák véréét«. Ennek eredményeként életük az Ige elveihez idomulna. A kegyelem üdítő záporai éltetnék, frissítenék lelküket, feledtetnének velük minden vesződséget és fáradságot. Az ihletés szavai erőssé és bátrakká tennék őket... Imáik komolyak lennének, telve az igazság isteni bizonyosságaival... A lázas semmiségek, amelyek oly sokak idejét felemésztik, visszasüllyednének igazi helyükre a gyógyító, megszentelő bibliai kegyesség előtt. Micsoda magasságokat érhetnénk el, ha egybehangolnánk akaratunkat Isten akaratával!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. kötet, Isten szavának értéke c. fej.)

2 Hogyan tesz bizonyságot a zsoldáros arról, hogy Isten törvényének hit által történő megtartása a legnagyobb áldás az embernek – valódi boldogságot, békességet és bölcsességet hoz az életébe?

Zsolt 119,1–2 ■ „Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak. Boldogok, akik megőrzik az ő bizonyságait, és teljes szívből keresik őt.”

Zsolt 119,165 ■ „A te törvényed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk.”

Zsolt 119,98 ■ „Az én ellenségeimnél bölcsőbbé teszel engem a te parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok.”

Zsolt 119,104 ■ „A te határozataidból leszek értelmes, gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét.”

.....
.....

A Biblia boldogmondásai kétségtelenül komoly figyelmet érdemelnek. A zsoltárok boldogmondásaitól kezdve (Zsolt 1,1; 2,12; 32,1-2; 33,12; 34,9; 40,5; 41,2; 65,5; 84,5-6.13; 89,16; 94,12; 106,3; 112,1; 119,1-2; 127,5; 128,1-2; 144,15; 146,5) Jézus boldogmondásain át (Mt 5,3-12), Jelenések könyve boldogmondásaiig (Jel 1,3; 14,13; 16,15; 19,9; 20,6; 22,7.14) azt mutatják, Isten kész segíteni az embernek abban, hogy megtalálja életének ezt a legalapvetőbb szükségletét.

„A Biblia élénk tárja a menny kikutathatatlan gazdagságát és örökkévaló kincseit. Az embert a legerősebb vágya arra ösztönzi, hogy keresse a boldogságát. A Biblia elismeri ezt a vágyát, és megmutatja, hogy az egész menny egyesül az emberrel az igazi boldogság elnyeréséért tett igyekezetében. Kijelenti azt a feltételt, amelynek alapján az ember elnyerheti Krisztus békességét. Bemutatja az örök boldogság és napfény otthonát, ahol többé nem lesz könny és nélkülözés.” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, december 21.)

„A Biblia azokat az alapelveket tartalmazza, amelyek minden igazi nagyság és valódi siker alapját képezik az egyén és a nemzet számára egyaránt... Ha Isten Igéjét tanulmányozzuk, életadó igazságokat találunk. Azok életét, akik ügyelnek a Szentírás tanításaira, a boldogság titkos befolyása hatja át, amely áldást hoz mindazok számára is, akikkel érintkezésbe kerülnek.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1913. december 18.)

„Isten minden törvénye a kegyelem, a szeretet és mentő hatalom gyakorlati megvalósítása. Ha engedelmessékedünk e törvényeknek, ezek az életünket, üdvösségünket, boldogságunkat és békességünket jelentik.” (Ellen G. White, 112. levél, 1902)

„Semmi sem annyira alkalmas az értelmi képességeink erősítésére, fejlesztésére, mint a Biblia tanulmányozása. Semmilyen más könyv nem képes arra, hogy oly mértékben felemelje a gondolatainkat és megelevenítse képességeinket, mint a Biblia mélységes és nemes igazságai. Ha úgy tanulmányoznánk Isten Igéjét, ahogyan kellene, akkor olyan széles látókörre, nemes jellemre és állhatatos céltudatosságra tehetnénk szert, amivel csak ritkán találkozhatunk manapság.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten ismerete c. fej.)

„A Biblia mint a szellemi képzés eszköze hatásosabb bármely más könyvnél... Aki komoly és fogékony lélekkel tanulmányozza Isten Igéjét, és törekszik megérteni igazságait, az érintkezésbe jut Szerzőjével, és a fejlődési lehetőségnek nincs határa.” (Ellen G. White: *Nevelés*, A Biblia mint nevelő c. fej.)

3 Milyen kijelentéseket olvashatunk a zsoltárban Isten beszéde kimeríthetetlen gondolati gazdagságáról?

Zsolt 119,96 ■ „Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa.”

Zsolt 119,45 ■ „Tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem.”

Vö. Zsolt 92,6 ■ „Mely nagyok, Uram, a te műveid, igen mélyeségek a te gondolataid!”

.....

.....

.....

A Bibliát soha nem lehet kiolvasni vagy kimeríteni, ami isteni ihletettségenek erős bizonyítéka. Újabb és újabb igazságokat, mélyebb jelentéseket fedezhetünk fel a folyamatos olvasása során. Sokszor érezhetjük úgy, hogy egy fél versben a fél világ benne van, amikor igazán rácsodálkozunk, amikor igazán megérint bennünket.

„Mind a mai napig vannak az igazságnak olyan aspektusai, amelyeket csak homályosan látunk, vannak olyan összefüggések, amelyeket nem fogunk fel, és olyan mélységek Isten törvényében, amelyeket nem értünk. Isten törvényében mérhetetlen hosszúság-szélesség, méltóság és dicsőség van.” (Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapjai*, 238. o.)

„A Biblia olyan egyszerűen tárja fel az igazságot, olyan tökéletesen igazítva azt az emberi szív szükségleteihez és vágyaihoz, hogy ez kivívta a legműveltebb elmék csodálatát is, ugyanakkor képes a legegyszerűbb és legképzetlenebb embert is rávezetni az üdvösség útjára. Ezek az egyszerűen kijelentett igazságok annyira emelkedett, messzeható, a felfogóképességet oly végtelenül meghaladó dolgokat ölelnek fel, hogy mi csak azon az alapon tudjuk őket elfogadni, hogy Isten adott kinyilatkoztatást róluk. A megváltás terve világosan tárul elénk, hogy minden egyes lélek megérthesse, milyen lépéseket kell tennie ahhoz, hogy eljusson az Istenhez való megtérésre és az Úr Jézus Krisztusba vetett hitre. E könnyen megérthető igazságok mögött azonban olyan, Isten dicsőségét rejtő titkok rejtőznek, amelyek legyőzik ugyan a kutató elmét, az őszinte igazságkeresőben mégis tiszteletet és hitet ébresztenek. Minél inkább kutatja a Bibliát, annál jobban elmélyül benne az a meggyőződés, hogy a Szentírás az élő Isten szava, és az emberi elme meghajol az isteni kinyilatkoztatás fensége előtt.” (Ellen G. White: *Krisztus-hoz vezető lépések*, Mit tegyünk kételyeinkkel? c. fejezet)

4 Hogyan jelenik meg a 119. zsoltár verseiben a Római levél 7. fejezetének fájdalmas tapasztalata (Rm 7,22–23)? Hogyan utal a zsoltáros arra, hogy amellet, hogy gyönyörködik Isten törvényében, emberi természete lehúzó erejét is tapasztalja?

Zsolt 119,77 ■ „Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködöm.”

Zsolt 119,10 ■ „Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj el-tévedeznem a te parancsolataidtól!”

Zsolt 119,36–37 ■ „Hajtsd szívemet a te bizonyosságaidhoz, és ne a telhetetlenségre. Fordítsd el szemeimet, hogy ne lás-sanak hiábavalóságot, a te utadon éltesz engem.”

Zsolt 119,109 ■ „Lelkem mindig veszedelemben van, mind-azonáltal a te törvényedről el nem feledkezem.”

Zsolt 119,133 ■ „Vezérelj utamat a te igéd szerint, és ne en-gedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam!”

.....
.....
.....

A zsoltár hitelességét erősíti, hogy nem hallgatja el azt az em-beri tapasztalatot, amikor Isten beszédének olvasója már gyö-nyörködik az Ige igazságában és szépségében, ugyanakkor egy belső ellenkezést is tapasztal ezzel szemben önmagában, a ter-mészetében. Már gyönyörködik a törvényben, de Isten irgalmas-ságára szorul, mert még nem tudja maradéktalanul összhangba hozni az életét az Ige elveivel (77.). Eltévelyedés a parancsola-toktól (10.), telhetetlenség és hiábavalóság (36–37.) kísérti, s ta-pasztalja, hogy a lelke mindig veszedelemben van (109.). Állan-dóan örködni és imádkoznia kell azért, nehogy valami hamis-ság eluralkodjék rajta (133.).

„Az első lépés az Istennel való megbékéléshez: a bűn belátása... Hogy a bűnös felismerje bűnösségét, jellemét Isten mércéjével, az igazság nagyszerű zsinórmértékével kell megmérnie. A törvény tükör, amely megmutatja, milyen tökéletes az igaz jellem: elfogadása képessé teszi az embert arra, hogy a saját jellemében meglássa a hibákat... A törvény nélkül nincs igazi fogalmunk Isten tisztaságáról és szentségéről, sem a mi bűnösségünkéről és tisztátalanságunkról. Nem látjuk be igazán bűnös voltunkat, és nem érezzük a megtérés szükségességét... Ha nem vagyunk az elveszett állapotunk tudatában, azt sem ismerjük fel, hogy szükségünk van Krisztus engesztelő vérére... A keresztyén is érzi a bűn csábítását, de állandóan harcol ellene. Itt van szükség Krisztus segítségére. Az emberi gyengeség egyesül a mennyei erővel, és a hívő így kiált: »Hála Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus által!« (1Kor 15,57) A bibliai megszentelődés alázatossággal jár. A megszentelt életű embernek – Mózeshez hasonlóan – fogalma van a szentség félelmetes és fenséges voltáról. A végtelen Isten tisztaságával, dicsőségével és tökéletességével szemben felismeri a saját méltatlan voltát... Akik a Golgota keresztnének árnyékában járnak, nem dicsőítik önmagukat, és nem állítják kérkedve, hogy nem bűnösök... Akik legközelebb vannak Jézushoz, azok látják a legtisztábban, milyen esendő és bűnös az ember, s reménységüket egyedül a megfeszített és feltámadt Megváltó érdemeibe vetik.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Újkori ébredések c. feje.)

5 Milyen aktuális üzenete van a zsoltárnak ma is, mintegy háromezer évvel a keletkezése után?

Zsolt 119,126–127 ■ „Ideje, hogy az Úr cselekedjék, megrontották a te törvényedet. Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat.”

.....

.....

Felmerül a kérdés: ha a zsoltáros háromezer évvel ezelőtt így kiáltott fel, mit mondana világunk mai állapotát látva, amikor már a „fundamentumok [az emberi társadalom alapjai] is elrontottak” (Zsolt 11,3)?

„Dávidot nagyon megviselte, hogy az emberek megvetik Isten törvényét. Lerázták a korlátozásokat, melynek elzül-
lés, elvadulás lett a következménye. Isten törvénye holt
betűvé vált teremtményei előtt. Nem voltak hajlandók élet-
ük szabályaként elfogadni a szent utasítást. A gonoszság
növekedése miatt Dávid attól tartott, hogy Isten türelme
elfogy, ezért szívből imádkozott: »Ideje, hogy az Úr csele-
kedjék; megrontották törvényedet. Inkább szeretem pa-
rancsolataidat, ...mint a legtisztább színaranyat.« (Zsolt
119,126–127) Dávid úgy vélte, ha az emberek túllépték Isten
kegyelmének határait, Isten föllép, hogy megbecsülést sze-
rezen törvényének és véget vessen a gonoszok gonoszsa-
gának. A mai gonoszságnak mennyivel inkább érintenie
kellene azt, aki szereti és féli az Urat? Amikor elharapózott
az engedetlenség, amikor a gonoszság duzzadó áradatként
növekedik, Krisztus követői gonosszá váljanak talán a go-
noszokkal, istentelenné az istentelenekkel? A fő hitehagyó
oldalára álljunk-e tekintélyünkkel, s általános legyen Isten
törvénye, az igazságosság, az isteni jellem, az igaz élet nagy
mértéke iránti megvetés? Minket is elsodorjon a törvény-
szegés és a hitehagyás roppant hulláma? Vagy az igazak
kutatni fogják az Írásokat, hogy megismerjék üdvösségük
feltételeit? Akik Isten szavát teszik tanácsadójukká, azok
nagyra fogják becsülni Isten törvényét. S a törvény általuk
való nagyra tartása azzal arányban fog növekedni, ahogy

mások félreteszik és megvetik azt. Krisztus országának hű alattvalói Dávid szavait fogják visszhangozni: »Ideje, hogy az Úr cselekedjék, megrontották törvényeidet. Inkább szeretem azért parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább színaranyat.« Akik őszintén szeretik Istent, felebarátaikat pedig, mint magukat, azok erre az álláspontra fognak helyezkedni. Ők annak arányában fogják tisztelni a parancsolatokat, ahogyan mások megvetik” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 72. o.)

6 Hogyan szól a 119. zsoltár mellett a 19. zsoltár is Isten beszédének rendkívüli értékéről?

Zsolt 19,8–12 ■ „Az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket, az Úr bizonyágtétele biztos, bölccsé teszi az együgyűt. Az Úr rendelkezései helyesek, megvidámítják a szívet, az Úr parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. Az Úr félelme tiszta, megáll mindörökké, az Úr ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. Kívánatosabbak az aranynál, még a sok színaranynál is, és édeesebbek a méznél, még a színméznél is. Szolgádat is intik azok, aki megtartja azokat, nagy jutalma van.”

.....

.....

.....

A hat párhuzamos kijelentés, a 119. zsoltárhoz hasonlóan, itt is egy kisebb formai bravúr, érdekes nyelvi játék. Ezúttal sem fárasztó ismétlés, hanem eleven, tartalmas közlés Isten beszéde jellemzését és áldásos hatásait illetően.

Az isteni rendelkezés	Jellemzése	Hatása
Az Úr törvénye	tökéletes,	megeleveníti a lelket.
Az Úr biztonyságtétele	biztos,	bölcsé teszi az együgyűt.
Az Úr rendelkezései	helyesek,	megvidámítják a szívet.
Az Úr parancsolata	világos,	megvilágosítja a szemeket.
Az Úr félelme	tiszta,	megáll mindörökké.
Az Úr ítéletei	változhatatlanok,	s mindenestől fogva igazságosak.

„Amikor Isten kijelentette a törvényt a Sínai-hegyen, jellemének szentségét is megismertette az emberrel, hogy ennek ellentétében láthassa saját bűnös voltát. A törvény azért adatott, hogy meggyőzze a bűnöst a bűnről, és értésére adja: Megváltóra van szüksége. Ez a cél megvalósult volna, ha elveit a Szentlélek által alkalmazzák. Ez a munka még ma is folyik. Krisztus életében világossá váltak a törvény alapelvei, és amint Isten Szentlelke megérinti a szívet, Krisztus világossága megérteti az emberekkel, hogy szükségük van megtisztító vérére és megigazító igazságára. A törvény ma is Krisztushoz vezető eszköz, hogy megigazulhassunk hit által. »Az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket.« (Zsolt 19,8)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. feje.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

„Egészen moss ki engem az én álnokságomból!”

(Zsolt 51,4)

I Milyen lelkiállapotot okoz a be nem vallott és el nem rendezett bűn? Miért ez a legnagyobb teher?

Zsolt 32,3-4 ■ „Míg elhallgattam, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezedett kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében.”

.....

.....

.....

A bűnterherrel küzdő ember állapotát nagyon szemléletesen írja le Dávid, hiszen saját tapasztalatából élte át. A legnagyobb teher, amit hordani lehet, a be nem vallott, el nem rendezett bűnök terhe. Az ember nem tud elmenekülni a lelkiismeret vádló szavától; mardosó érzés, mindenhova elkíséri, magától nem képes szabadulni ettől.

A bűntudat számtalan betegség okozója is lehet. Dávid azt írja, hogy a be nem vallott bűn miatt „életereje ellankadt, mintegy a nyár hevében”. Ezt az állapotot a mai kutatási eredmények úgy jellemzik, hogy a bűntudat miatt csökken a produktivitás, a kreativitás, a hatékonyság és a koncentrációs képesség is.

„Test és lélek között nagyon szoros kapcsolat van. Amikor az egyiket valamilyen hatás éri, a másik is megérzi. A lélek állapota sokkal nagyobb hatással van az egészségre, mint ahogy azt sokan gondolják. Számos betegség depresszió következménye. Bánat, aggodás, elégedetlenség, bűntudat, bűnös állapot, gyanakvás – mind őrli az élet-erőt, és kaput nyit az összeomlásnak és a halálnak.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, A test és a lélek kölcsönhatása c. fejelet.)

De ha ennyire mérgező ez az állapot, akkor miért vergődik sokszor a hívő ember is ebben a helyzetben?

Sátán kísérti, bűnbe viszi az embert, utána pedig vádolóként jelentkezik. Távol akar tartani Istentől, méltatlanság érzését kelti bennünk, különösen akkor, ha többször esünk vissza ugyanabba a jellemhibába, amiért már annyiszor bocsánatot kértünk. Sátán ilyenkor vagy megpróbálja elhitetni velünk, hogy nincs már semmi remény számunkra, ilyenek maradunk, vagy pedig arra vesz rá, hogy féljünk, szégyelljünk ebben az állapotban Istenhez menni, próbáljunk meg „kicsit megváltozni”, és majd utána forduljunk Őhöz. Sátánnak ez a kísértése még erőteljesebben jelentkezik, ha súlyos bűnöket követünk el.

„Ha látjátok bűnösségeteket, ne várjatok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbá lesztek?... Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra vagy szentebb lelkiállapotra várnunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk (Jn 15,5). Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fejelet.)

2 Miért mer az Istent ismerő ember mégis, a bűn mélységéből is az Úrhoz kiáltani szabadulásért, bűnbocsánatért? Mi bátorítja erre? Milyen isteni ígéretre kapaszkodhat ekkor az ember?

Zsolt 51,19 ■ „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek, a töredelmes és bűnbánó szívet, ó, Isten, nem veted te meg!”

Zsolt 130,1-5 ■ „A mélységből kiáltok hozzád, Uram! Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmesek könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, Uram, Uram, kicsoda maradhat meg?! Hiszen tenálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő ígéretében.”

Zsolt 103,8-14 ■ „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt. Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk.”

.....

.....

.....

Miért mert a tékozló fiú visszamenni az Atyjához?

„A szerető Isten még mindig vágyódik a tőle elfordult ember után. Mindent megkísérel, hogy visszahozza az atyai házba... A tékozló fiúnak, bármilyen nyomorult is volt, remény-

séget adott az a tudat, hogy atyja szereti. Ez a szeretet vonzotta haza. Isten szeretetének biztos tudata készíti a bűnöst Istenhez. »Az Istennek jósága téged megtérésre indít.« (Rm 2,4) Az isteni szeretet kegyelme és részvéte körülvesz minden veszélyben lévő lelket. Az Úr kijelenti: »Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem rád az én irgalmasságomat.« (Jer 31,3)... Kelj fel, és menj el Atyádhoz! Amikor még messze vagy, eléd siet. Ha bűneidet bánva csak egy lépést is teszel felé, Ő eléd jön és végtelen szeretetének karjába ölel. Meghallja a megtört lélek kiáltását. Szívünk legelső vágyakozását is észreveszi. Minden imát – ha dadogva hangzik is –, minden könnycseppet – ha titkon hull is –, minden őszinte vágyat – ha gyenge is –, Isten Lelke jól tud, és segítségünkre siet. Sőt még mielőtt az ima felhangzik, vagy a szív sóvárgása kifejezésre jut, Krisztus lelkierőt küld annak az embernek, akinek szívét kegyelme érintette.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tékozló fiú c. feje.)

„Krisztus azért jött el a világba, hogy kinyilvánítsa az Atya szeretetét, és minden ember szívét magához vonzza. »És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.« (Jn 12,32) Az első lépés az üdvösséghez, hogy válaszolunk Krisztus vonzó szeretetére.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 324. o.)

Dávid ismerte élete korábbi tapasztalataiból Isten végtelen, visszafogadó szeretetét és irgalmát, így mert a bűn mélységéből is ahhoz a valakihez fordulni, aki ellen a legnagyobbat vétette. Bízott Isten szavában, ígéreteiben. A Bibliában Isten számos ígéretét olvashatjuk, de hogyan fogadjuk ezeket a nekünk szóló ígéreteket? Élő valóságnak tekintjük-e a saját életünkre nézve is, bármily körülmények közepette bízunk-e benne? Az igazmondó Isten mindig megtartja szavát: „Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem ember fia, hogy megváltozzék. Mond-e ő vala-

mit, hogy meg ne tenné? Igér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?” (4Móz 23,19) A legnagyobb ígéret, hogy az Istenhez vágyódó embert, akármilyen bűnös is, nem utasítja el. „...aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem” (Jn 6,37), hiszen szeretete által kérleli és vonja magához.

„A bűnös ellenállhat ennek a szeretetnek, visszautasíthatja Krisztus vonzását egy ideig, de ha végül nem áll ellen, akkor Jézus magához vonja. A megváltás tervének megismerése a kereszt lábához vezet ezután, hogy megbánja bűneit, amelyek Isten szeretett Fiának szenvedéseit okozták.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fejelet.)

3 Hogyan juthat az ember őszinte bűnbánatra? Mi jellemzi az őszinte bűnbánatot, bűnbevallást?

Zsolt 32,5 ■ „Vétkemet bevallottam neked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak, és te elvetted rólam bűneim terhét.”

Zsolt 51,3-11. ■ „Könyörülj rajtam, én Istenem, a te kegyelmességed szerint; irgalmasságod sokasága szerint töröld el az én bűneimet! Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engem, mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog. Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt, hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat!”

.....

.....

.....

„Sokan nem látnak tisztán a megváltási terv első lépéseit illetően. Azt gondolják, a bűnbánatot a bűnösnek magának kell véghezvinnie, hogy azután Krisztushoz jöhesse. Úgy gondolják, a bűnösnek először biztosítania kell magát afelől, hogy elnyeri Isten kegyelmi áldását. Igaz ugyan, hogy a bűnbánatnak meg kell előznie a bűnbocsánatot – mert Isten csak a bűnbánó és töredelmes szívet fogadja el –, de a bűnös nem képes magától bűnbánatra jutni, vagy felkészülni arra, hogy Krisztushoz jöjjön.

Bűnbánat nélkül nincs bűnbocsánat, a válaszra váró kérdés pedig az, hogy a bűnbánat vajon a bűnös munkája-e, vagy Krisztus ajándéka? Mielőtt Krisztushoz megy, várnia kell-e a bűnösnek addig, amíg bűne miatt megtelik lelkiismeret-furdalással? A Krisztushoz vezető legelső lépés Isten Lelkének vonzása által történik. Amint az ember válaszol erre a vonzásra, Krisztus felé közeledik, hogy megbánhassa bűneit.

Krisztus elveszett juhként ábrázolja a bűnöst. Egy elveszett juh soha nem tér vissza a nyájba, ha a pásztor nem keresi és nem hozza vissza. Önmagától senki nem képes a bűnbánatra és arra, hogy méltóvá tegye magát a megigazulás áldására. Az Úr Jézus szüntelen arra törekszik, hogy hatást gyakoroljon a bűnös elméjére és magához vonja, hogy reá, az Isten Bárányára tekintsen, aki elveszi a világ bűneit. Egy lépést sem tehetünk a lelki élet felé, ha Jézus nem vonja és erősíti lelkünket, ha nem vezet el minket a bűnbánatnak arra a tapasztalatára, melynek megbánására nincs szükség.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 390. o.)

A bűnét őszintén bánó ember nem mentegeti bűnét. Bűnbeismerésénél nincs ott a „de” szó. Nem keres mentő körülményt, amellyel tulajdonképpen fel is menti önmagát, hiszen „a körülmények, vagy a másik ember volt az oka az ő bűnének”. Nem takargat, nem szépít, alázattal ismeri el hibáját, vétékét.

Ezt látjuk Dávid életében, amikor az Úr Nátán prófétán keresztül szembesítette bűnével.

„Szigorú a vizsga ma férfiak és nők bátorsága számára, ha szembesítik őket a bűneikkel, kendőzés nélkül beismerni azokat, és így szólni: »Ezt a hibát az én számlámra kell elkönyvelni.« A belső elv olyan erejére van szükség ehhez, amellyel a világ csak korlátozott mértékben rendelkezik. De akinek van bátorsága, hogy köntörfalazás nélkül kimondja, az döntő győzelmet arat önmaga fölött, s egyúttal hathatósan bezárja az ajtót az ellenség előtt.” (Ellen G. White: *Bizonyítételek*, IV. köt., 336. o.)

„Ha azok, akik hibáikat eltitkolni és igazolni próbálják, meglátnák, hogyan ujjong Sátán, és miként gúnyolja Krisztust miattuk, sietve megvallanák és elhagynák bűneiket. Sátán a jellemhibákat kihasználva megpróbálja a személyiséget befolyásolni. Tudja, hogy ez sikerülni fog, ha az ember melengeti a hibáit.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A vizsgálati ítélet c. feje.)

„Dávid imája, amelyet súlyos elesése után mondott, megmutatja az igazi bűnbánat természetét. Megbánása mély és őszinte volt. Nem törekedett arra, hogy mentegesse bűnét. Nem az készítette könyörgésre, hogy menedéket keressen a fenyegető ítélettel szemben. Láta törvényszegése iszonyatos voltát, tudta, hogy lelke beszennyeződött, és undorodott bűnétől.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. feje.)

Az igazi bűnbánatra eljutó ember belátja, hogy bűnével nemcsak a másik embernek vagy önmagának ártott, hanem az Isten ellen vétette a legnagyobbat. Hiszen bűneink okozták Jézus halálát, minden bűnünkkel tulajdonképpen mintegy újra megfeszítjük Őt.

„Gyakran elszomorodunk, mert bűnös tetteink kellemetlen következményekkel járnak, de ez nem bűnbánat. A bűn miatti igazi megszomorodás a Szentlélek munkájának köszönhető. A Lélek leleplezi szívünk hálátlanságát, amellyel megbántottuk Krisztust, és bűnbánatban a kereszt lábához vezet bennünket.

Minden egyes bűntett újra és újra megsebzí Jézust – s amint feltekintünk Őrá, akit vétkeink átszegeztek, bánjuk bűnösségünket, amely gyötrelmet okoz Megváltónknak. Ez a bánat vezet a bűn megtagadásához.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd c. fejj.)

„A bűnvallásnak – akár nyilvános, akár egyéni – szívből jövőnek és önkéntesnek kell lennie. Éppen ezért nem szabad sürgetni a bűnöst erre. Sohase tegyünk bűnvallomást komolytalanul vagy könnyelműen. Soha ne kényszerítsük bűnvallomásra azokat, akik nem érzékelik valóságosan a bűn súlyát, akik nem iszonyodnak tőle.

A lélek legmélyéből fakadó bűnvallomás utat talál a végtelen könyörület Istenéhez. A zsoltárszerző így fejezi ki ezt: »Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a töredelmes lelkeket.« (Zsolt 34,19)

Az igaz bűnvallomás mindig egyedi természetű, és konkrét bűnöket ismer be. Lehetnek olyan jellegűek, amelyeket egyedül Isten előtt kell megbánnunk. Lehetnek ezek olyan vétkek, amelyeket azok előtt kell megvallanunk, akiket megbántottunk velük, de lehet nyilvános bűn is, amelyet – mivel nyilvánosan követtük el – nyilvánosan is kell megvallanunk.

Döntő dolog, hogy minden bűnvallomásnak határozottnak, a lényegét érintőnek kell lennie, és azokra a néven nevezett bűnökre kell vonatkoznia, amelyeket elköveltünk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnvallomás c. fejj.)

4 Mi történik az őszinte bűnbánat és bűnbevallás nyomán? Mit jelent bűnbocsánatban részesülni?

Zsolt 103,3–12 ■ „Aki megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket.”

Zsolt 51,9 ■ „Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engem, és fehérebb leszek a hónál!”

.....

.....

.....

„[Krisztus] meghalt értünk és most felkínálja nekünk azt a lehetőséget, hogy elveszi bűneinket, és a saját igazságát ajándékozza helyette nekünk. Ha átadjuk magunkat neki, elfogadva Őt Megváltónknak, akkor – bármilyen bűnös volt is korábbi életünk – igaznak számíttatunk Őerte. Krisztus jelleme kerül a mi jellemünk helyére, és **elfogadtatunk Isten előtt úgy, mintha egyáltalán nem vétkeztünk volna.**” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványság próbája c. fej.)

„Az Úr azzal a feltétellel fogadta el váltságdíjként az értünk hozott helyettes áldozatot, ha személyesen elfogadjuk Krisztust és hiszünk Őbenne. A bűnösnek hit által Krisztushoz kell jönnie, meg kell ragadnia érdemeit, a Megváltóra helyezni vétkét és elfogadnia bűnbocsánatát. Ő ezért jött világunkba. Krisztus igazsága a bűnbánó, hívő bűnösnek tulajdoníttatik, aki így a királyi család tagjává, a mennyei király gyermekévé, Isten örökösévé és Krisztus örököstársává válik... Miután Isten nekünk tulajdonítja

Krisztus igazságát, igaznak jelent ki minket, és úgy bánik velünk, mint igazakkal. Szeretett gyermekeiként tekint ránk.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 215., 394. o.)

Nem is tudjuk igazából felfogni Istennek a bűnbocsánatban megmutató kegyelmét és szeretetét. Nincs a bűnnek olyan mélysége, amelyből nem tudna kiszabadítani, Jézus a legnagyobb és legsúlyosabb bűnökért is lefizette a váltságdíjat.

„1512-ben, még mielőtt Luther vagy Zwingli elkezdte volna a reform munkáját, Lefevre ezt írta: »Isten az, aki hit által adja nekünk az igazságot, amely egyedül kegyelemből igazít meg az örök életre.« A megváltás titkain elmélkedve így kiáltott: »Milyen kimondhatatlanul csodálatos ez a csere! A büntelent elítélik, a bűnös pedig szabad lesz! Az Áldás viseli az átkot, és az átkozott áldást kap! Az Élet meghal, a halottak pedig élnek; a Dicsőség sötétségbe burkolódik, és a szégyenkező dicsőségbe öltözik.«” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A francia reformáció c. fej.)

5 A bűnbocsánat elnyerésén túl mire vágyódik még a bűnét igazán belátó és bánó ember?

Zsolt 51,12–14 ■ „Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem. Ne vess el engem a te orcád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. Add vissza nekem a te szabadításod örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem.”

.....

.....

.....

„[Dávid] nem csupán bűne megbocsátásáért könyörgött, hanem tiszta szívért is. Sívárogra vágyakozott a szentség örömeire, hogy újból összhangra és közösségre juthasson Istennel... Krisztus a forrása minden igaz indítéknak. Egyedül Ő plántálhat a szívbe ellenségeskedést a bűnnel szemben. Az igazság és a tisztaság utáni vágy fellobbanása, a bűnösségünk felől való meggyőződés annak a bizonyosága, hogy Isten Lelke készíti szívünket.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bűnbánat c. fejelet)

A bűnét őszintén bánó ember nem csupán a bűnbocsánatot szeretné elnyerni. Vágyódik meg is szabadulni a büntől, részese lenni is vágyik Krisztus jellemében. Vágyódik szíve megtisztítása után, hiszen „a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyosságok, káromlások” (Mt 15,19). „A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat.” (Mt 12,35)

A bűnbocsánat elnyerése után is jön a kísértés, hiszen jellemünk nem változik meg a bűnbocsánat elnyerése pillanatában. Folyamatos imádságra, Krisztussal való élő kapcsolatra van szükségünk jellemhibáink felett való győzelemhez. Gondolkodjunk el az alábbi idézeten:

„Bármilyen különösen hangzik is, sok keresztény tapasztalja, hogy amikor segítségért imádkoznak bűneik legyőzése érdekében, akkor még jobban hajlanak a rosszra, mintha nem imádkoznának. Vajon miért? Mit tesznek rosszul? Azt a hibát követik el, hogy a problémáikról kezdenek beszélni Istennek, mielőtt hivatkoznának saját ígéreteire. Ha imádság közben a nehézségeinkre összpontosítunk, akkor figyelmünk gyengeségeinkre terelődik, és ettől még erőtlenebbek leszünk. Ahhoz, hogy valódi segítséget kapjunk, Isten hatalmára és ígéreteire kell fordítanunk a figyelmünket. A megkísértett keresztény, ha másról

nem, megemlékezhet Isten ígéretéről: »Jézus Krisztus azért jött a világba, hogy megtartsa a bűnösöket.« (1Tim 1,15) Kezdheti tehát az imádságát azzal, hogy erre az ígéretre hivatkozik, és erre összpontosítja figyelmét, s miközben így cselekszik, hitre tesz szert.” (Ellet J. Waggoner: *Krisztus és az Ő igazsága*, 78. o.)

„Isten bőséges kegyelmet biztosított annak érdekében, hogy a hívő lélek tiszta maradjon a bűnöktől. Az egész menny rendelkezésünkre áll határtalan forrásaival. Merítünk kell a megváltás kútjából!” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 394. o.)

„A Krisztus jellemét szemlélő s érdemeit elfogadó lélek olyan becses Isten szemében, mint szeretett Fia volt.” (Ellen G. White: *Spalding-Magan-gyűjtemény*, 434. o.)

6 Mit eredményez az elnyert bűnbocsánat? Mire készítet a bűnbocsánat öröme? Milyen végső, bátorító üzenete van ezeknek a bűnbánati zsoltároknak?

Zsolt 32,1-7 ■ „Dávid tanítása. **Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. ...végy körül engem a szabadulás örömeivel!**”

Zsolt 51,10 ■ „Hallass örömet és vigasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, amelyeket összetörtél!”

Zsolt 51,15-17 ■ „Hadd tanítsam a bűnösöket a te útjaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. Szabadíts meg engem a vérontástól, oh Isten, szabadításom Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat. Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szám a te dicséretedet!”

Zsolt 32,6 ■ „Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben!”

Zsolt 130,7–8 ■ „Bízzál, Izráel, az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! Meg is szabadítja ő Izráelt minden bűnéből.”

.....

.....

.....

Amikor átéli az ember a bűnbocsánatot, hogy helyreállt Istennel való kapcsolata, ez kimondhatatlan öröm, mindennél értékesebb tapasztalat, lelkében felszabadul, legördül a bűnterher. Pál apostol ezt így fogalmazza meg: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Rm 5,1)

„Az ember legédesebb öröme Isten törvényének áthágása miatt érzett bűnbánatából és a Krisztusban mint a bűnösök Megváltójában és Közbenjárójában való hitéből ered. Krisztus azért vonja magához az embert szeretete kinyilatkoztatása által, hogy megismerje a megbocsátás örömét és Isten békéjét.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 323. o.)

De nemcsak az ember boldog és felszabadult, hanem a mennyben is végtelen az öröm. Jézus áldozata nem volt hiábavaló.

„»Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog neked Istened örülni.« »Ő megtart; örül terajtid örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez neked.« (Ésa 62,5; Sof 3,17) A menny és a föld az Atyával együtt örvendezve énekl: »Ez az én fiam meghalt, és feltámadt; elveszett, és megtaláltatott.«” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A tékozló fiú c. feje.)

Az Isten bűnbocsátó kegyelmét megtapasztaló embert még szorosabb szeretetkapcsolat fűzi Istenhez, és végtelenül hálás, mely tapasztalatát másokkal is örömmel megosztja. A gadaré-nusok tartományában az ördögi megszállottságból megszabadított embernek nem engedte meg Jézus, hogy vele maradjon, hanem megbízta a leghathatósabb evangéliumhirdetés munkájával: „Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (Mk 5,19)

Ez minden bűnbocsánatot nyert ember kiváltsága, megbízása, lehetősége. Bátorítani, ahogy Dávid is vágyott erre, elmondani saját tapasztalatból, hogy a bűnben nincs igazán öröm, csak „ideig-óraig való gyönyörűség”, „de annakutána betelik az ő szája kavicsokkal”. Ugyanakkor bátorítani a bűntelherrel küzdőt, hogy akármilyen mélyre is esett, Krisztus által van remény. Ő változatlanul szeret, és „gyönyörködik az irgalmasságban”.

„Dávid történetének ez a szakasza nagy jelentőségű a bűnbánó bűnös számára. Ez az egyik leghathatósabb ábrázolása az emberi élet küzdelmeinek és kísértéseinek, az Isten iránti igazi bűnbánatnak és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett hitnek. Korszakokon át ez szolgált a bűnbe esett, bűnük terhe alatt szenvedő lelkek bátorítására. Isten gyermekeinek ezrei, akik bűnre csábítottak, amikor készek voltak átadni magukat a kétségbeesésnek, megemlékeztek arról, hogyan fogadta Isten Dávid őszinte bűnbánatát és bűnvallomását, függetlenül attól, mennyit szenvedett törvényszegéséért; és ők is erőt merítettek a bűnbánathoz és ahhoz, hogy ismét megpróbáljanak Isten parancsolatainak útján járni.

Mindenki, aki Isten feddése alatt Dávidhoz hasonlóan bűnvallomással és bűnbánattal alázza meg a lelkét, biztos lehet abban, hogy van remény számára. Mindenki, aki hitben elfogadja Isten szavát, bűnbocsánatban részesül. Ígérete

így hangzik: »Fogja meg erősségemet, hogy békét köthesen velem, és békét köt velem.« (Ésa 27,5) »Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú a gondolatait: térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.« (Ésa 55,7)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Dávid bűne és bűnbánata c. fej.)

„Az embernek elejétől a végéig Isten társának kell lennie a munkában. Minden lépésnél megbotlunk és elesünk, ha a Szentlélek nem munkálkodik a szívünkben. Az ember igyekezete önmagában hiábavalóság, de **a Krisztussal való együttműködés győzedelmet jelent.**” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 381. o.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

„Mutasd meg nekem a te utadat!” (Zsolt 86,11)

A bűn következtében az ember elszakadt Isten személyes közelségétől. Ez a távolság a bűn világában nem szokatlan, ebben születünk, ebben növünk fel, de minden ember érzi az ezzel járó tanácstalanságot, kiszolgáltatottságot és sebezhetőséget. Isten nem arra teremtette az embert, hogy saját erejéből, Isten nélkül éljen. A bűn közvetlen következménye csak egyik oka az emberi szenvedésnek. Isten bátorítása, tanácsa és vezetése nélkül még egy tökéletes, bűn nélküli világban sem tudnánk boldog életet élni. Ezt a hiányt érezte Dávid is, aki több zsoltárában is kérte Isten vezetését és útjainak megismerését.

I Miért fontos, hogy kérjük Isten útjainak megismerését a saját életünkre vonatkozóan?

Zsolt 25,4-5 ■ „Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess engem a te igazságodban, és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak téged!”

Zsolt 25,14 ■ „Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz, és szövetségével oktatja őket.”

Zsolt 25,8 ■ „Jó és igaz az Úr, azért útbaigazítja a vétkezőket.”

.....
.....

A zsoltárookban szereplő személyes vezetésre vonatkozó kérések rámutatnak arra, hogy a hit nem elméleti, hanem valójában gyakorlati kérdés. Azt olvassuk Jakab levelében, hogy „cselekedetekből lett teljessé a hit” (Jak 2,22), ami nemcsak összhangot érzékeltet az elmélet és gyakorlat között, hanem azt is, hogy a hit valójában a cselekedetben válik kézzelfoghatóvá. Sok embernél a hit nincs igazán jelen a gyakorlati életben. Gyönyörködik az igazságban, szépen tud beszélni is róla, de tettei nincsenek átfedésben hitvallásával. „Bort iszik és vizet prédikál” – tartja a népi mondás, ami jól szemlélteti, hogy gyakori probléma ez. A legtöbb embernél nem szándékos ez a kétarcúság. Nehezen látjuk hibáinkat, mert a bűn elhomályosítja az ember lelki látását. Az ember képes magának is hazudni, ráadásul sikeresen, mert saját személyét senki nem érzi megbízhatatlannak. Ez az egyik oka annak, hogy elméleti tudásunk ellenére gyakorlati életünkben nem mindig ismerjük fel az Úr útjait, sokszor csak akkor vesszük észre, hogy eltévedtünk, amikor beérték a fájdalmas következmények.

A másik ok, hogy nem látunk előre. Életünk során gyakran érkezünk választak elé, amikor döntési kényszerben vagyunk, de nem tudjuk, mi a jó döntés. Hívó embernek nem ismeretlen a kérdés: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Ap csel 9,6) Egyedül Isten látja kezdettől fogva a véget, így a mi életünkben is egyedül Ő látja azt az utat, amelyen vezetni akar, amely győzelemre visz. Ennek ismeretére a Szentírás általános, elméleti ismerete mellett is szükségünk van, és ha komolyan kérjük, Isten útba is igazít minket.

2 Mi a jó élet kulcsa? Mi vezeti az embert arra, hogy vágyakozzék az Úr útjaira?

Zsolt 86,6–11 ■ „Figyelmezzél, Uram, az én imádságomra, és hallgasd meg az én könyörgésem szavát! Nyomorúságom idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. Nin-

csen, Uram, hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlóak a te munkáidhoz! Eljönnek a népek mind, amelyeket alkottál, és leborulnak előtted, Uram, és dicsőítik a te nevedet. Mert nagy vagy te, és csodadolgokat művelsz; csak te vagy Isten egyedül! Mutasd meg nekem a te utadat, hogy járassak a te igazságodban, teljes szívvel féljem nevedet!”

.....

.....

Kisgyermekkorunktól arra neveltek bennünket, hogy mielőbb a saját lábunkra álljunk, és ne szoruljunk segítségre. Az emberi világban az önállóság érték. A társadalom a sikeres, önálló és a saját lábán megállni tudó embereket tartja valamire. A tanácstalanokat és bizonytalanokat gyengének tekintik. De Istennél ez fordítva van. Az az erős és bölcs ember, aki megérti az igaz életre való képtelenségét, és van bátorsága segítséget kérni. Nem könnyű az embernek belátni, hogy saját erejéből nem képes az igaz életre. A magabizás sokakat a kegyelem ajtaján kívülre rekeszt. De akik meg tudnak alázkodni, azok sem rögtön jutnak el a segélykérésig. Jó néhány fájdalmas tapasztalatra van szüksége az embernek, hogy végül Istenhez forduljon. A magabizó ember számára áldást jelenthetnek a sorozatos kudarcok, mert ráébreszthetik be nem ismert gyengeségeire és gyámoltalanságára. Sajnos leginkább a bűneink miatti nyomorúságaink – amelyeket legkevésbé kívánunk – tudnak elvezetni bennünket a belátásig, hogy Istenhez forduljunk vezetésért és kérjük útjainak feltárását.

„Az igát azért helyezik az állatokra, hogy segítsen a súlyt húzni, könnyítse a terhet. Így van ez Krisztus igájával is. Ha akaratunk beleolvad Isten akaratába, ajándékait mások áldására használjuk, meglátjuk, hogy az élet terhe könnyű.

Aki Isten parancsolatainak útján jár, az Krisztussal jár, és az Ő szeretetében megnyugszik a szív. Amikor Mózes így imádkozott: »Mutasd meg nekem a te utadat, hogy ismerjelek meg téged«, az Úr felelt neki: »Az én orcám menjene veletek, hogy megnyugtassalak?« (2Móz 33,13-14) A próféta által adatott az üzenet: »Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, nézzetek szét, és kérdezősködjétek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugalomtaláljatok a ti lelketeknek!« (Jer 6,16) Így szól az Úr: »Bár csak figyelmeztél volna parancsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai.« (Ésa 48,18)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hívás c. fej.)

3 Hogyan függ össze Isten vezetése a valódi istenfélelemmel? Mitől félt Dávid, amikor azt kérte az Úrtól, hogy tanítsa meg útjaira? Miért fél az istenfélő ember a „megszégyenüléstől”?

Zsolt 25,12 ■ „Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az utat, amelyet válasszon.”

Zsolt 86,11 ■ „Mutasd meg nekem a te utadat, hogy járhassak a te igazságodban, [és] teljes szívvel féljem nevedet!”

Zsolt 51,6 ■ „Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te szemeid előtt...”

Zsolt 25,2-4 ■ „Istenem, benned bízom, ne szégyenüljek meg, ne örüljenek rajtam ellenségeim! Senki se szégyenüljön meg, aki téged vár; szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!”

Zsolt 25,20 ■ „Órizd meg lelkemet, és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam!”

Zsolt 143,11 ■ „Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért!”

.....
.....
.....
.....

A Zsolt 25,12 és a Zsolt 86,11 igehelyek nem mondanak ellent egymásnak annak ellenére, hogy fordítva jelenik meg az ígélet és annak feltétele. Isten nem szűkkeblű, Ő a szív vágyakozását nézi, nem a birtokolt képességeket. Ő, aki még a bűnét bánni nem tudó bűnöst is magához vonzza, hogy bűnbánatot adhasson neki, örömmel fogad mindenkit, aki vágyakozik az Ő útjai követésére.

Isten útjai megismerésének feltétele – és egyben célja is – a valódi istenfélelem. De miről is szól a valódi istenfélelem? Istent félni nem azt jelenti, hogy Istentől félni. Ennek ellenére az *istenfélelem* kifejezés mégis rejt magában egy bizonyos fajta félelmet. Ez a félelem viszont nem Istentől, hanem Istenért van. Nem mindig jut eszünkbe, hogy bűneinkkel elsősorban Istennek okozunk fájdalmat. „Egyedül teellened vétkeztem” – ismerte fel Dávid is bűnének legnagyobb károsultját. Ahogyan félünk szereteteinket megbántani, úgy fél az Istent szerető ember is attól, hogy bűneivel ne okozzon fájdalmat Istennek.

Olyanok is kérik az Úr vezetését, akikben nincs igazi istenfélelem, és nem érzik ennek hiányát. Ezeket a kéréseket az Úr nem hallgathatja meg, mert ők nem igaz életre vágnak, hanem a saját emberi céljaikra akarják felhasználni Istent.

„Az igazi keresztény boldogan vár, ügyel Isten tanításaira és Lelkének vezetésére. Sokaknak azonban a vallás külsőség csupán. Hiányzik belőlük az élő istenfélelem. Sokan így mernek szólni: ezt akarom tenni, és amazt, vagy nem aka-

rom; s alig jut eszükbe, hogy féljenek megbántani Istent... Láttam, hogy ha meg nem változnak, nem tehetik be lábukat a mennybe. Áltatják magukat, hogy megmenekülnek, holott Istennek nem telik bennük kedve. Életük nem okoz örömet neki, imáik sértik Őt.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 1. köt., A Kelet és a Nyugat c. feje.)

A Zsolt 25,2–4 versei még mélyebben szemléltetik az istenfélelem lényegét. Első olvasásra azt gondolhatnánk, hogy Dávid a maga jó hírét, dicsőségét félti a megszegyenüléstől, sőt még bosszúvágy is fűti, amikor a gyűlölőire kéri az Úr megszegyenítését. De a valódi oka ennek egészen más: „...ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam” (Zsolt 25,20). Dávid egyedül az Úr jó hírét félti azok elől, akik az Urat gyűlölik, és mind Őt, mind képviselőit gyalázzák. Bizalmát az Úrba vetette, amit ellenségei is tudtak. Irtózott lelke a nyomorúságtól, de jobban aggódott azért, hogy az Úr nevére nehogy szégyent hozzon esetleges hibáival. Tudta, hogy ha az Úr útjain jár, akkor e világon érheti ugyan veszteség, de sem a saját lelke, sem az Úr dicsősége nem fog kárt szenvedni.

4 Hogyan segít az Úr? Hogyan mutatja meg az Ő útjait?

Zsolt 143,10 ■ „Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön.”

.....

.....

.....

.....

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a szívek és vesék Vizsgálója egyedül az Úr (Jel 2,23), és Ő az, aki a szíveket meg tudja fordítani (1Kir 18,37). Tehát a valódi diagnózist csak Ő tudja felállítani, de a gyógyításra is egyedül Ő képes. Komolyan kell hát vennünk, hogy ember soha nem fogja átlátni sem a saját, sem más szívének (belső gondolatvilágának) állapotát, és változtatni sem tud rajta. Ezért az ember nem képes irányt változtatni, vagy a jó irányt tartani. Egyedül Isten Lelke tudja vezérelni az egyenes úton.

„Mi nem tudjuk használni a Szentlelket. A Szentlélek kell, hogy használjon bennünket. Isten a Lélek útján munkálkodik népében, »munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből« (Fil 2,13). Sokan azonban nem akarják magukat ennek alávetni. Életük ügyeit maguk intézik. Ezért nem is akarják elfogadni és nem is kapják meg a mennyei ajándékot. Isten csak azoknak adja Szentlelkét, akik alázatosan várakoznak Istenre, akik éberen figyelnek vezetésére és kegyelmi ajándékaira.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek c. fejj.)

Ha Isten Lelke munkálkodni kezd életünkben, akkor megértjük életünk bonyolultnak tűnő összefüggéseit, észrevesszük gyengeségeinket, rossz hajlamainkat, visszatérő hibáink és önző szempontjaink lelepleződnek előttünk. Így ismerjük fel azokat a valós akadályokat, amelyek nehezítik, sőt el tudják torlaszolni az utat, amelyen Isten vezet.

Részint tehát úgy mutatja meg nekünk az Ő útjait, hogy bevilágít lelkünkbe, hogy lássuk és értsük, mi akadályoz minket az előrehaladásban. De ez még nem minden. Meg is kell tanulnunk győzni az akadályok (bűneink) felett. Ezért Isten olyan személyre szabott utat mutat az embernek, melyen megtanítja legyőzni is ezeket az akadályokat és eltakarítani a torlaszokat. A „Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem” kérés a legszemélyesebb életvezetési kérés, amit ember Istenhez intézhet.

5 Milyen további akadályok nehezítik az Úr útját, amely miatt külön kérnünk kell az Úr segítségét és vezetését?

Zsolt 86,4 ■ „Vidámítsd meg a te szolgád lelkét, mert hozzád emelem fel, Uram, lelkemet!”

Zsolt 143,3-7 ■ „Íme, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paszolja életemet; betaszít engem a sötétségbe, amilyen a régen megholtaké! Elcsügged bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem! Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezéd munkáiról elmélkedem. Feléd terjesztgetem kezeimet, lelkem, mint szomjú föld, úgy [eped] utánad... Siess, hallgass meg engem, Uram! Elfogyatkozik az én lelkem. Ne rejtsd el orcádat előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhoz!”

.....

.....

.....

Isten útjain nem csak a világiás bűnök jelentenek akadályokat. E világ fejedelmét semmi nem gerjeszti nagyobb haragra annál, mint amikor kicsúszik egy zsákmány kezei közül. Mindent elkövet, hogy megnehezítse azok útját, akik Istent keresik. Testi épségüknek nem árthat az Úr engedélye nélkül, de lelküket megkísértheti. Talán nem is gondolnánk, de minden rossz érzelem, ami a reménytelenséget, csüggedést erősíti az emberben, végső soron Sátántól származik. A félelem, szomorúság, csüggedés, üdvösség miatti szorongás, kudarcok, emberek miatti csalódás stb. tőle származnak és nehezen járhatóvá teszik Isten útjait. Jézus is átélte ezeket, és aki tanítvány szeretne lenni, az bizonyos mértékig osztozni fog az Ő sorsában. Az idézett zsoltárigék jól mutatják azt a küzdelmet, amit a hívő lélek átél ezeknek a kísértéseknek az ostroma alatt.

Ennek tudatában érthetjük és értékelhetjük igazán Jézusnak azt az ígérését, hogy elküldi a Vigasztalót. Valóban földi utunk során talán legnagyobb szükségünk a Vigasztalás lelkére van, aki meg tud erősíteni és vissza tud vezetni a helyes útra.

6 Miért olyan vonzóak Isten útjai, miért vágyakozhatunk rá ennyire?

Zsolt 25,5 ■ „Vezess engem a te igazságodban, és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak téged!”

Zsolt 25,9 ■ „Igazságban járhatja az alázatosakat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosakat.”

Zsolt 86,8–9 ■ „Nincsen, Uram, hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlóak a te munkáidhoz! Eljőnek a népek mind, amelyeket alkottál, leborulnak előtted, Uram, és dicsőítik a te nevedet.”

.....

.....

A világi gondolkodás számára rejtve marad Isten szépsége. A legtöbb ember Istenről nem gondol többet, mint egy korlátlan lehetőségekkel rendelkező titokzatos Úrról, aki kiismerhetetlen, feltétlen imádatot, bizalmat és dicsőséget igényel magának, és ha jól viselkedünk, akkor elnyerhetjük kegyelmét és segítségét. Azok számára viszont, akiknek a Szentírás lapjain feltárult Isten megelőlegező szeretete, hűsége, segítőkészsége, azok ellenállhatatlan vonzalmat fognak érezni Őiránta, és oda szeretnének menni, ahol Ő van.

„A földhözragadt gondolkodás nem lel örömet az Isten szaváról való elmélkedésben. De a Szentlélek megújította

értelem számára Isten szépsége és a menny világossága ragyog a szent lapokról. Ahol a földi értelem csak kiégett pusztát lát, a lelki beállítottságú ember az élő patakok vidékét fedezi fel.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VIII. köt., Isten szavából nyert tudás c. fej.)

Ez a vonzalom nem más, mind arra az igaz és boldog életre való vágyakozás, ahogyan Isten él, amit Jézus mutatott be számunkra és szánt az embernek is teremtésekor. Isten szépsége a szereteten alapuló élet megnyilvánulása. Ezt az életet tanulni kell. A bűnös ember nem ehhez szokott, és ahhoz, hogy bele-tanuljon, állandó segítségre, vezetésre és bátorításra van szüksége.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

„Téged szomjúhoz lelkem” (Zsolt 63,2)

Az ellenség minden korban támadta Isten gyermekeit. Legfőbb célja az elvesztésük volt. Ennek egyik lehetséges eszköze, hogy csüggedésbe taszítja őket. Az emberiség történelmének utolsó korszakában fokozza támadásait. Fontosak azok a zsoltárok, amelyekből lényeges törvényszerűségeket érthetünk meg e vonatkozásban. Ezen a héten a 42., 43. és 63. zsoltárt tanulmányozzuk. Olvassuk el minél többször e zsoltárokat a mélyebb megértés érdekében!

1 Milyen körülmények között írta Dávid a 63. zsoltárt? Kerülhetünk-e mi is hasonló helyzetbe?

Zsolt 63,1-10 ■ „Dávid zsoltára, amikor Júdea pusztájában volt: Isten, én Istenem vagy Te, jó reggel kereslek Téged. Téged szomjaz lelkem, Téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, amelynek nincs vize. Azok pedig, akik veszedelemre keresik lelkemet, a föld mélységeibe jutnak.”

.....

.....

A zsoltár Dávid életének abban a szakaszában keletkezett, amikor Saul elől menekült hosszú éveken keresztül. Ebben az időszakban járt üldözötként a pusztában. Sámuel könyvében tíz helyszínről olvashatunk, ahol megfordult. Nehéz beleképzel-

ni magunkat a kiszolgáltatottságába. Így jellemezte üldöztetését Dávid: „Ki ellen jött ki Izráel királya? Kit kergetsz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát?... Izráel királya kijött, hogy egy bolhát keresen, úgy, ahogy egy fogoly madarat üldöz a hegyeken.” (1Sám 24,15; 26,20) Ráadásul ezeket az éveket nem egyedül töltötte. „Elment azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. Amikor meghallották testvérei és atyjának egész házanépe, odamentek hozzá. Hozzágyűltek mindazok is, akik nyomorúságban voltak. Mindazok, akiknek hitelezőik voltak, minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett. Mintegy négyszázan voltak övele.” (1Sám 22,1–2)

Milyen bölcsességre volt szüksége Dávidnak egy ilyen közösség vezetéséhez! Gondoljunk arra, hogy a lelki vezetés feladata önmagában is emberfölötti volt, ennyi megkeseredett és nyomorúságban lévő ember között! Bizonyára átérezte, hogy isteni segítség nélkül nem csak a saját élete, de a hozzá menekülőké is folyamatosan veszélyben van. Sehol nem érezhette magát biztonságban. Több alkalommal megtörtént, hogy elárulták Saulnak, hol tartózkodik. Előfordult az is, hogy „Saul a hegy egyik oldalán ment, Dávid és az ő emberei pedig a hegy másik oldalán... Saul és az ő emberei már-már körül is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfogják.” (1Sám 23,26) Emiatt keresett menedéket még Moáb hegyeiben is, sőt a filiszteusok országában is.

Jelenések könyve 12. fejezete leírja, hogy milyen ádáz küzdelmet folytat az ősellenség Isten gyermekei ellen. „Tudja, hogy kevés ideje van” (12. vers), ezért mindent megtesz a maradék elvesztéséért. Így mi is Sátán céltáblái vagyunk folyamatosan. Ezért jelent segítséget számunkra Dávid magatartásának példája.

„Sátán támadásai az igazság védelmezőjével szemben a végső időben mind elkeseredettebbek és határozottabbak lesznek. Amint a múltban a főpapok és a vezetők indították fel a népet Krisztus ellen, ugyanúgy az utolsó időben is a val-

lási vezetők szítják majd az előítéletet a korunknak szóló igazság ellen. Erőszakos cselekedetekre és ellenállásra biztatják az embereket, akik erre sohasem gondoltak volna, ha a vallási vezetők ellenséges magatartása az igazság ellen nem uszította volna őket.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 201. o.)

2 Miképpen tesz bizonyosságot Dávid arról, hogy mi jelentett neki kapaszkodót kiszolgáltatottsága idején?

Zsolt 63,2-9 ■ „Isten, én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged, téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem... Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te hatalmat és dicsőségedet. Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél, az én ajkaim hadd dicsérjenek téged!... Ha rád gondolok ágyamban, őrváltásról őrváltásra rólad elmélkedem... Ragaszkodik hozzád az én lelkem, a te jobbod megtámogat engem.”

.....

.....

.....

Dávid mély vágyakozása példaként szolgál számunkra. Nem azért könyörgött, hogy Istene mentse meg őt ezektől a körülményektől. Megértette, hogy egyedül Isten keresése a valódi megoldás számára. Nem tudjuk, mennyi ideje tartott üldöztetése akkor, amikor ezt a zsoltár szerezte. Példaértékű Urához való ragaszkodása, annak ellenére, hogy Saul elszánt üldözése miatt folyamatosan életveszélyben volt. Isteneként szólítja meg Őt, abban a meggyőződésben, hogy kapcsolatba léphet vele. Vágyakozása az volt, hogy ne a veszélyekre tekintsen, hanem emellett tudja meglátni Isten hatalmát és dicsőségét.

Vajon hogyan látható meg az Úr dicsősége ilyen kiszolgáltatott körülmények között? Hogyan tesz bizonyosságot Dávid ennek megvalósulásáról? A neki adott kegyelmet többre értékelte, mint az életét. Gondoljunk arra, hogy folyamatos életveszélyben született ez a bizonyosság! Mi segítette Dávidot, erre a hitbéli magaslatra? Nemcsak napközben, hanem még „őrváltásról őrváltásra”, vagyis éjszakai pihenése idejében is az Úr hatalmáról gondolkodott.

Mi mit teszünk, amikor az ellenség támadásai érnek bennünket? Mi a legfontosabb kívánságunk az ilyen helyzetekben? Miért szoktunk imádkozni ilyenkor? Tudunk-e ilyenkor is ragaszkodni Dávidhoz hasonlóan Megváltónkhoz? Bárcsak bátorítana bennünket az, hogy Dávid hozzánk hasonló emberként győzedelmeskedett ebben a helyzetben! Higgyünk abban, hogy nekünk is rendelkezésünkre áll főpapunknak, Krisztusnak a segítsége. Lehetőségünk van arra, hogy mi is meglássuk Őt lelki szemeinkkel, amint a szentek szentjében végzi értünk szolgálatát. Emlékezzünk arra, „imádkozik értünk is, hogy el ne fogyatkozzék hitünk” a próbák közepette (Lk 22,32). Bárcsak jobban értékelnénk és bizalommal megragadnánk Krisztus értünk végzett főpapi szolgálatát!

„A nehézségtől és a próbáktól senki sem mentes, aki elfogadja Isten Igéjét. Az igaz keresztény azonban nem nyugtalanodik, amikor megpróbáltatás éri, nem veszti el bizalmát és nem csügged el. Jóllehet nem tudjuk hogyan alakulnak ügyeink, és nem értjük Isten intézkedéseinek célját, de ne dobjuk el bizodal munkat! Gondoljunk az Úr jótéteményeire, gondunkat vessük Őreá, és várjuk türelemmel szabadítását! Lelki életünk erősödik a küzdelemben. A helyesen viselt próbák szilárd jellemet és lelki értékeket alakítanak ki bennünk. A hit, szelídség és szeretet tökéletes gyümölcse sokszor viharfelhők és sötétség közepette érik a legjobban.”

(Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A Magvető és a mag c. feje.)

3 Milyen bizonyosságait látjuk annak, hogy Isten Dávid lelki javára fordította ezt a megpróbáló körülményt? Miben nyert megnyugvást ellenségeit illetően?

Zsolt 63,5-12 ■ „Áldanálak ezért életem fogytáig, nevedben emelném fel kezemet. Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg lelkem, amikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szám! Mert segítségem voltál, és szárnyaid árnyékában örvendeztem. Azok pedig, akik veszedelemre keresik lelkemet, a föld mélységeibe jutnak. Szablya martalékaiul esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei. A király pedig örvendezni fog Istenben, dicséri őt mindaz, aki Őrá esküszik, mert bedugatik a hazugok szája.”

.....

.....

.....

Dávid tapasztalata annak bizonyága, hogy Isten a legnehezebb élethelyzeteket is lelki javunkra tudja fordítani. Emberrileg nézve nem logikus az, hogy a sokéves üldözöttség Dávidból Urának dicsőítését és élete végéig tartó hálaadást fakasztott. Az isteni oltalom valóságos átélése olyan volt számára, mintha „szárnyai árnyékában” élte volna napjait. Kimondhatjuk, hogy lelkileg gazdagabban került ki a sokéves üldözésből. Olyan kézzelfogható tapasztalatokat szerzett, hogy még közelebb került Teremtőjéhez ez idő alatt.

„Mindenkihez, aki el akarja nyerni Isten vezető kezét, a legnagyobb csüggedés pillanatában van legközelebb az isteni segítség. Hálásan tekintünk majd vissza utunk leg-sötétebb szakaszára. »Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből.« (2Pt 2,9) Ő minden kísértés-

ből és próbából erősebb hittel, gazdagabb tapasztalatokkal hozza ki az embert.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 455. o.)

Milyen hálások lehetünk Dávid bizonyoságaért! Egy sok évig üldözést szenvedő embernek ez a tapasztalata sokakat megerősített már. Gondolkozzunk azon, hogyan fogadjuk azokat a helyzeteket, amikor Sátán támadásai érnek bennünket? Meg tudunk-e erősödni abban, hogy valamiként a javunkra fordul, amit Isten megenged az életünkben? Vágyunk-e arra, hogy a hittel viselt próbákban megerősödjünk, és így bizonyoságtévői lehessünk az Úrnak? Tapasztalataink által mi is segíthetünk másokat Isten megismerésében.

„A menny Krisztus hűségéről tett hitvallásunk útján akarja kinyilatkoztatni a Megváltót a világnak. Hirdessük kegyelmét, ahogy azt a régen élt szent emberektől megismertük, de bizonyoságtévésünk akkor lesz a legeredményesebb, ha saját tapasztalatainkat mondjuk el. Isten tanúi vagyunk, ha életünkben megmutatkozik az Ő munkája, a menny hatalma. Minden ember élete más, és a tapasztalataink is mások. Isten olyan dicsőítést vár el tőlünk, amely magán viseli egyéniségünket. Ha Isten kegyelmének e dicsőítését Krisztuséhoz hasonló élet fémjelzi, akkor a lelkek megmentéséért végzett munkálkodásunkat olyan erő kíséri, amelynek nem lehet ellenállni.

Mi magunk is merítünk áldást abból, ha Isten ajándékairól soha, egyetlen percre sem feledkezünk meg. Ezzel a hitünk erősödik, és egyre többet igénylünk és kapunk. Jobban bátorítja az embert a legkisebb áldás is, amit Istentől kap, mint a mások hitéről és tapasztalatairól olvasható összes történet együttvéve. Az az ember, akit Isten kegyelme megérint, olyan lesz, mint a megöntözött kert: gyorsan új erőre kap, világossága felfénylik a sötétben, és Isten dicsősége láthatóvá lesz rajta.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 59. o.)

Dávid az Úr ítéletére tudta bízni ellenségeit. Nem vágyott arra, hogy saját igazát bizonyítsa. Semmi nyomát nem találjuk annak, hogy visszafizetést tervezett vagy bosszút forralt volna. Az Úrban való bizalommal hagyta sorsukat „az igazságosan ítélőre”. Meg volt győződve róla, hogy a gonoszság magában hordozza annak elháríthatatlan következményeit. Tudta, hogy a hazugságok lelepleződnek, csak idő kérdése, hogy mikor. A *bedugatik* fordított héber szó jelentése még a *bezaratik, becsukódik*. Akkor némulnak el a hazugok, amikor kiderül az igazság, ilyenkor fény derül a hazugságra. Dávid lelki szemei előtt megjelent a végső igazságszolgáltatás képe is. Így nyert megnyugvást ellenségei felől.

4 Milyen körülmények között keletkezett a 42. és a 43. zsoltár? Milyen hasonlóságot láthatunk a 63. zsoltárral?

Zsolt 42,4 ■ „Könnyhullatásom volt kenyerem éjjel és nappal, amikor mindennap ezt mondták nekem: Hol van a te Istened?”

Zsolt 42,11 ■ „Mintha zúzódás volna csontjaimban, amikor gyaláznak engem az én szorongatóim, naponként ezt mondván nekem: Hol van a te Istened?”

Zsolt 42,10; 43,2 ■ „Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt?”

Zsolt 43,1 ■ „Ítélj meg engem, óh Isten, és oltalmazd meg ügyemet az irgalmatlan nemzetség ellen, az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem!”

.....

A 42. és a 43. zsoltár összetartozik. Több eredeti kézirat is igazolja ezt. Ennek a zsoltárnak a szerzője is szorongatott helyzetben volt. Meglepően hasonlít a zsoltárban leírt körülmény Dávidéra. Emiatt felmerül a kérdés, hogy a Koráh fiai neve szerzőként szerepel-e e zsoltár feliratában, vagy pedig azért, mert Dávid nekik mint templomi zenészeknek ajánlotta e szerzeményét, és ők adták elő. A körülmények hasonlósága miatt többen Dávidot tartják e zsoltár szerzőjének is.

„Dávid a viszontagságok közepette ének által tartotta fenn közösségét Istennel... Üldözött szökevényként sziklákban, barlangokban keresett menedéket. »Isten! Én Istenem vagy te, jó reggel kereslek téged, téged szomjaz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, amelynek nincs vize, mert segítségem voltál, és a te szárnyaid árnyékában örvendeztem.« (Zsolt 63,2–8) »Miért csüggedsz el, lelkem, és nyughatatlankodsz bennem? Bízál Istenségben, mert még hálát adok én neki az ő orcájának szabadításáért.« (Zsolt 42,6)» (Ellen G White: *Előtted az élet*, 163. o.)

Mi volt ebben a helyzetben a legfájdalmasabb? Az ellenség eszköze egyrészt a mindennapos gúnyolódás volt. Tapasztalatból tudjuk, hogy mennyire tud fájni az embernek, ha kigúnyolják! Gondoljunk bele, hogyan hat egy üldözött, életveszélyben és kiszolgáltatottságban élő emberre, amikor folyamatosan arra kap késztetést, hogy tegye fel a kérdést magában: Hol van Isten most? Vajon az Úr miért engedi meg gyermekei életében az ilyen helyzeteket? Könnyen visszhangra talál az emberben ilyen körülmények között az a fájdalmas kérdés, hogy miért engedte bele Isten ilyen súlyos megpróbáltatásba. Gondoljunk azokra a szakaszokra az életünkben, amikor elbizonytalanodtunk abban, hogy Isten velünk van. Felmerült már bennünk hasonló gondolat, mint amit a zsoltárban olvasunk, hogy elfelejtkezett rólunk Isten?

5 Mivel kísértette Sátán a zsoltár szerzőjét? Kísérhetőek vagyunk-e mi is a megkeseredéssel és a csüggedéssel? Mi lehet ennek az oka? Miben találta meg a kimenedést Dávid?

Zsolt 42,5-10 ■ „Amikor ezekről emlékezem, megkeseredom lelkemben, mert nagy csoportban vonultam [ezelőtt] és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot Isten házáig. Miért csüggedsz el, lelkem, és nyughatatlankodsz bennem? Istenem! Elcsügged bennem az én lelkem, azért emlékezem rád a Jordán és Hermon földjéről, a Micár hegyéről. Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára, minden vízáradásod és hullámmod összecsap fölöttem! Hadd mondjam Istennek, az én kőszálamnak: Miért felejtkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt?”

Zsolt 43,2 ■ „Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát meg engem?”

.....

.....

.....

Dávid elcsüggedt, többször tette fel Urának a kérdést: Miért, miért? Milyen könnyen gyökeret ver bennünk is a megkeseredés és a csüggedés, amikor nem értjük, miért engedett meg Isten életünkben megrázó, fájdalmas körülményeket? Főképp, amikor úgy érezzük, összecsapnak felettünk a hullámok.

„Mindenkit érnek néha keserű csalódások, és mindenkit hatalmába kerít olykor a csüggedés, amikor fájdalom az ember sorsa, és nehéz elhinni, hogy Isten még mindig jóságos segítője földi gyermekeinek, amikor annyira gyötrik a

bajok, hogy inkább kívánja a halált, mint az életet. Ilyenkor engedik el sokan Isten kezét, és a kétely rabságába, a hitetlenség fogságába esnek.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 103. o.)

Az is veszélyt jelent számunkra lelkileg, amikor azon keserünk, hogy milyen jó dolgunk volt a múltban, és milyen szörnyű most a helyzetünk! Nem tanácsos ilyen módon gondolni a múlt-ra. Az életünk tapasztalataira való emlékezés viszont meg is erősítheti hitünket Isten szabadító hatalmában. Hiszen Urunk hatalma nem változott meg.

Mennyire hajlamosak vagyunk önsajnálathoz merülni próbáinkban. A zsoltárszerző abban mutat utat számunkra, hogy Istennek mondta el fájó kérdéseit. Sok esetben inkább embereknek panaszkodunk, ahelyett, hogy az Úrhoz mennénk. Minél többet elemezzük a problémát, annál mélyebbre húz le a lelki „örvény” bennünket. Ezért ne töltsünk sok időt ezzel! Ha túl sokáig adunk helyet a csüggesztő gondolatoknak, eluralkodnak rajtunk. Fontos, hogy „foglyul ejtsük” az ilyen gondolatokat (2Kor 10,5). Ne mondjuk ki, mert a kimondott szavak visszahatnak ránk. Ne engedjük, hogy érzelmeink uraljanak bennünket!

Mi lesz a következménye annak, ha nem állunk ellene ennek a kísértésnek? A csüggedt ember nem csak magának teher, de sokat árthat a környezetében élőknek is.

„A csüggedt lélek a sötétség gócpontja. Nem csak magát rontja meg, mert nem fogadja el Isten világosságát, mások elől is elállja a fényt.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 218. o.)

„Nem bölcs dolog összegyűjteni az összes kellemetlen emléket – az összes igazságtalanságot és csalódást – múltbeli életünkéből, és ezekről beszélni, ezeket panaszolni, amíg csak egészen nyomasztó, elbátortalanító hatásuk alá nem kerü-

lünk... Szégyent hozunk Istenre, megszorítjuk Szentlel-két, ha kételkedünk szeretetében és nem bízunk ígéretei-ben... Mindez igen káros a saját lelketekre nézve, mert min-den egyes kételkedő szó, amit kiejtettek, mintegy meghívóul szolgál Sátán kísértései számára, megerősíti bennetek a kételkedésre való hajlamot, és megszorítja, eltávolítja tőletek a szolgáló angyalokat. Amikor Sátán kísért titeket, vigyázzatok: egyetlen szót se ejtsetek ki, ami kételyt fejezne ki, vagy sötétséget árasztana. Ha megnyitjátok az ajtót Sátán sugallatai előtt, akkor bizalmatlansággal és lázadó kérdések-vel telik meg a szívetek. És ha ezeknek a rossz érzéseiteknek hangot adtok, akkor nemcsak annyi történik, hogy minden egyes megfogalmazott és kimondott kételkedő szó visszahat-rátok, hanem az ilyen kijelentések mások életében is magve-téssé válnak, és meghozzák a maguk gyümölcsét, úgyhogy a későbbiekben lehetetlenség lesz közömbösíteni vagy ellen-súlyozni szavaitok hatását. Ti talán összeszeditek magatokat valamiképpen a kísértések idején, és kimenekedtek Sátán töréből, mások viszont szavaitok befolyására esetleg nem tudnak majd kiemelkedni abból a hitetlenségből, amit ti sugalltatok nekik. Mennyire fontos, hogy csak olyan dolgok-ról beszéljünk, amelyek lelki erőt és életet közvetítenek!”
(Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Öröm az Úrban c. fejj.)

6 Mi minden segítette a zsoltár szerzőjét a csüggedés-ből való kiemelkedésben? Milyen törvényszerűségek-eket figyelhetünk meg és hasznosíthatunk a magunk számára a többször visszatérő mondatokból?

Zsolt 42,1-2 ■ „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, óh Isten! Szomjúhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez, mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt?”

Zsolt 42,9 ■ „Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez.”

Zsolt 42,6 ■ „Miért csüggedsz el, lelkem, és nyughatatlankodsz bennem? Bizzál Istenben, mert még hálát adok én neki az ő orcája szabadításáért.”

Zsolt 43,3-4 ■ „Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem, vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba! Hadd menjek be Isten oltárához, vigasságos örömömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged citerával, Isten, én Istenem!”

Zsolt 42,12; 43,5 ■ „Miért csüggedsz el, lelkem, és miért nyughatatlankodsz bennem? Bizzál Istenben, mert még hálát adok én neki, az én szabadítómnak és Istenemnek.”

.....

.....

.....

A zsoltáros Isten valóságos jelenlétének megélésben látta a megoldást. Tudta, hogy az „élő Istennel” nem csak a szent helyen lehet kapcsolatba kerülni. Üldöztetése helyszínén is megkeresheti Őt. Arra biztatta magát, hogy az Istenben való bízalom a legfontosabb ebben a helyzetben számára. Csüggedése ellenére Őhöz fordult, mert tudta, nem veti el őt a gyötrődő kérdései miatt.

„Amikor csüggedés ér utol benneteket és süllyedtek, akkor imádkozzatok! Ragadjátok meg hitben azt a kart, amely megfogta a vízen járó süllyedő Pétert. Bátorságot, életerőt, tiszta és valódi bölcsességet fogtok kapni. Népnünknek általában meg kell értenie, honnan nyeri erejét. Istentől kapjuk a megerősítést. Amikor gyengék vagytok, fogjátok meg hitben a végtelen erőt, és látni fogják rajtatok,

hogy Isten ígéreteinek szilárd sziklája van lábatok alatt. Forduljon el szívetek emberi támaszoktól! Ha szívetek mélyéből fordultok Jézushoz, élő bizalommal, erősek lesztek.” (Ellen G. White: *Négy levél Afrikában dolgozó vezető beosztású misszionáriusoknak*. Afrika-kollekció, Ellen Gould White Könyvtár, 1977)

Miért fontos nekünk is megérteni, hogyan viszonyul hozzánk Isten, ha elcsüggedünk?

„A csüggedés megrendítheti a leghősiesebb hitű és legerősebb akaratú embert is. De Isten megéri, és ilyenkor is szánja és szereti. Olvas szívében, ismeri indítékait és szándékait... A menny nem hagyja cserben őket a viszontagságos órában. Látszólag nincs tehetetlenebb, de valójában legyőzhetetlenebb annál a léleknél, aki semmiségét érezve teljesen Istenre hagyatkozik... Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűnös és ésszerűtlen dolog. Isten képes és kész teljesebben adni szolgáinak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 104., 110–111. o.)

A többször visszatérő lelki vívódást kifejező mondatok mutatják azt, hogy emberi természetünk szerint mennyire hajlamosak vagyunk érzéseinkre hallgatni. Elméletileg tudjuk, hogy a segítség Istennél megvan, mégis újra jönnek az elbizonytalanító és csüggesztő gondolatok. Dávid példáját követhetjük, abban, hogy „belső párbeszédet” folytatunk ilyenkor magunkkal. Eldőnthetjük, hogy nem hallgatunk a visszatérő rossz érzésekre, hanem hitben akarunk járni. Minden szorongató, nehéz helyzetben megpróbáltatunk. Ilyenkor mutatkozik meg, hogy élő hitünk van, vagy csak elméleti hitvallásunk.

„Az örökkévalóság hatalmas kérdései sokkal többet igényelnek a látszatvallásosságnál. Az csak a szavak és formások vallása, ahol az igazság kívül marad, és csak úgy csodálják, mint ahogyan egy szép virág látványában gyönyörködünk. Sokkal többre van szükség, mint az érzések vallására, amelynek bizalma megrendül Istenben, mihelyt megpróbáltatások és nehézségek következnek be. Az élet-szentség nem pusztán a hitvallásban nyilvánul meg, hanem a keresztfelémelésében, hordozásában és Isten akaratának teljesítésében.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1908. május 21.)

Dávid megerősödött az Istenben való bizalomban, nemcsak az ima, hanem az éneklés által is. Keressünk olyan zsoltárokat, amelyek üldözése idején keletkeztek, és bizonyosságai annak, hogy az ének által megszabadult csüggesztő gondolataitól! Hittel tekintett előre arra, amikor szabadulása nyomán majd Istent dicsőítő zenével is kifejezi háláját. Számunkra is hatalmas lelki erőt nyújthat az éneklés csüggedéseink idején.

„Az ének az a fegyver, amelyet mindig használhatunk a csüggedés ellen. Amikor kitarjuk szívünket a Megváltó jelenlétéből áradó napfény előtt, egészség és áldás lesz az osztályrészünk.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 177. o.)

„Amikor Luther Márton bátortalanító híreket kapott, gyakran szólt így: »Jöjjetek, énekeljünk el a 46. zsoltárt.« Ez a zsoltár a következő szavakkal kezdődik: »Isten a mi oltalmunk és erősségünk. Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe.« Ó, ha mi a szomorúság, sírás és csüggedés helyett a nehézségek áradata között – amelyek már-már elnyeléssel fenyegetnek –

Istent nemcsak segítségül hívnánk, hanem a megmaradt áldásokért dicsőíteni is tudnánk! Ha dicsőítenénk Őt, hogy képes rajtunk segíteni, akkor vándorlásunk kedvezőbb lenne előtte és többet tapasztalnánk szabadításából.” (Ellen G. White: *Életünk és munkánk*, 258. o.)

*

Ajánlott olvasmány Ellen G. White Krisztushoz vezető lépések c. könyvéből az „Öröm az Úrban” fejezet.

Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott internetes televízió működését támogatja.

„Szükségemben az Urat hívtam..., és kiáltásom eljutott fülébe”

(Zsolt 18,7)

I Miért engedi meg az Úr az Őt szerető ember életében a nehézségeket, bajokat? Hogyan bátorít Isten bennünket arra, hogy minden nehézségben, megpróbáló körülményben forduljunk Őhöz bizalommal?

Zsolt 18,3-47 ■ „Az Úr az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám, őbenne bízom: az én pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem. Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? Él az Úr és áldott az én kősziklám, magasztaltassék hát az én üdvösségem Istene!”

Zsolt 40,3 ■ „Kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros firtóból, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lép-teimet.”

Zsolt 94,22 ■ „De kőváram lett énnekem az Úr, és az én Istenem az én oltalmam kősziklája.”

Zsolt 71,3 ■ „Légy sziklaváram, ahová menekülhessek szüntelen; rendelkezél megtartásom felől, mert kőszálam és erősségem vagy te.”

Zsolt 50,15 ■ „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.”

Zsolt 65,2 ■ „Oh, könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test.”

„Isten megenged próbákat népe életében, hogy hűségük és engedelmességük által ők maguk is gazdagodjanak lelki-
leg, és hogy példájukból mások is erőt merítsenek. »Mert
én tudom az én gondolataimat, amelyeket én felőletek gon-
dolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúság-
nak gondolata.« (Jer 29,11) Azok a próbák visznek közelebb
Krisztushoz, amelyek a legjobban próbára teszik hitünket,
és azt a látszatot keltik, hogy Isten elhagyott bennünket.
Minden terhünket az Ő lábához tegyük le, és ismerjük meg
azt a békét, amelyet Ő ad cserébe.» (Ellen G. White: *Pátriárkák
és próféták*, Ábrahám elhívása c. fej.)

„Az ellenállás, amellyel megütközünk, sokféleképpen bi-
zonyulhat előnynek. Ha megfelelő módon viseljük el, olyan
erényeket fejleszt ki, amelyeknek sohasem lehetnénk bir-
tokában, ha nem kellett volna próbákat kiállnunk.» (Ellen
G. White: *„A Szentlélek eljő reátok”*, 347)

„Lelki életünk erősödik a küzdelemben. A helyesen vi-
selt próbák szilárd jellemet és lelki értékeket alakítanak ki
bennünk. Hit, türelem, szelídség, mennyei gondolkodás, a
bölcs mennyei Atyába vetett bizalom a tökéletes virágok,
melyek fellegek, csalódások és szomorúságok közt érlelőd-
nek a legjobban.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, „A magve-
tő kiméne vetni” c. fej.)

Visszatérő, csodálatos hasonlat a zsoltárokból a kőszikla-
hasonlat! A Kőszikla Jézus Krisztus. Benne talál biztos menedéket
a hozzá forduló ember. Szilárd, mozdíthatatlan, az ellenség által
bevehetetlen, igazi, biztos védelem és menedék. Ezt kínálja fel

nekünk minden bajban, veszedelemben. Hányszor tapasztaltuk ezt az életben, és mégis sokszor az újabb nehéz helyzetben megfeledkezünk ezekről a tapasztalatainkról. Bárcsak megvalósulna az Ige felhívása: „Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezz semmi jótéteményéről.” (Zsolt 103,2) Minden újabb nehézség, megpróbáltatás imára való felhívás legyen az életünkben!

„A vizályok és próbák azok az eszközök, melyeket Isten rendelt vagy megengedett, hogy az örök élet számára tökéletesítse a keresztény jellemet. Mindenkinek megvannak a maga csatái, amiket meg kell küzdenie, megvan a keresztény tapasztalata, amelyre el kell jutnia, bizonyos szempontokból mindenki mástól különbözve; és Isten leckét tartogat mindenkinek, hogy elnyerjük, amit senki más el nem nyerhet számunkra.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II. köt., 490. o.)

2 Milyen tapasztalatot szerzett Dávid, amikor nem Isten tanácsa szerinti úton próbált kimenekülni egy nehéz helyzetből?

Zsolt 34,1.5-8 ■ „Dávidé, amikor elváltoztatta értelmét Abimelek előtt, és amikor ez elűzte őt és elment. Megkerestem az Urat, és meghallgatott engem, minden félelmemből kimentett engem. Akik órá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul. Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt. Az Úr angyala tábor jár az őt félők körül, és kiszabadítja őket.”

Zsolt 31,23 ■ „Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: Elvettetem szemeid elől, de mégis, meghallgattad esedezéseim szavát, amikor kiáltottam hozzád.”

.....

.....

Dávid hosszú éveken keresztül tartó üldöztetése során az Úrhoz fordult segítségért, és csodálatos tapasztalatokat szerzett a hűségét megtartó Istennel. Azonban voltak olyan esetek, amikor „emberi” úton próbált megmenekülni egy-egy szorult helyzetből. Az egyik ilyen eseményről olvasunk 1Sám 21. fejezetében.

„Dávid Ákhishoz, Gáth királyához menekült, mert úgy érezte, hogy népe ellenségei között nagyobb biztonságban van, mint Saul országában. Ákhisnak azonban jelentették, hogy Dávid az az ember, aki évekkal azelőtt megölte a filiszteusok bajnokát. Így most Dávid, aki Izráel ellenségeinél keresett menedéket, nagy veszedelemben találta magát. De örültséget színelve becsapta ellenségeit, és így megmenekült.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A menekülő Dávid c. fejelet.)

Az emberben ilyenkor megjelenik a félelem, hogy a hibám, bűnöm miatt az Úr magamra hagy és nem fog segíteni a további küzdelmeimben.

„Isten soha nem feledkezik el azokról, sem örökre el nem hagyja azokat, akik hűségesek voltak hozzá, még ha olykor hibát követnek is el.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III. köt., 88. o.)

A kudarcokból és bukásokból is hatalmas tapasztalatokat szerezhethünk, Isten ezeket az eseményeket is felhasználja a jellemünk csiszolására.

„Dávid első hibája az volt, hogy nem bízott Istenben, amikor Nóbban járt, második tévedése pedig Ákhis félrevezetése volt. Dávid nemes jellemvonásokról tett bizonysgot, és erkölcsi magatartásával megnyerte a nép tetszését,

de amikor megpróbáltatás érte, hite megingott, és erőt vett rajta az emberi gyengeség. Mindenkiben kémet és árulót látott. Dávid a nagy veszélyben az állhatatos hit tekintetével nézett fel Istenre, és legyőzte a filiszteus óriást. Hitt Istenben, és az Ő nevében indult harcba. De amikor vadásztak rá és üldözték, a zavarodottság és kétségbeesés csaknem elrejtette szemei elől mennyei Atyját.

Ez a tapasztalat mégis tanulságot szolgáltat Dávidnak, ráébresztette gyöngeségére és az Istentől való állandó függés szükségességére. Ő, milyen értékes Isten Lelkének édes befolyása a csüggedt vagy kétségbeesett lélek számára, amikor bátorítja a megfáradtat, erősíti a gyengéket, és bátorságot, erőt ad az Úr megpróbáltatásainak. Ő, milyen is a mi Istenünk, aki gyöngéden bánik a tévelygőkkel, és türelemmel és részvétellel közeledik a megpróbáltatásban, amikor valamilyen nagy bánat gyűr le bennünket.

Az Isten gyermekei részéről elkövetett minden hibának a hit hiánya az oka. Amikor árnyék borul a lélekre, amikor világosságra és isteni vezetésre van szükségünk, nézzünk fel: világosság van a sötétségen túl.

Dávidnak egy pillanatig sem lett volna szabad kételkednie Istenben. Volt oka, hogy bízzon a Teremtőben: az Úr felkentje volt, és a veszélyek közepette Isten angyalai védelmezték, bátorsággal ruházták fel csodálatos dolgok elvégzésére, és ha el tudta volna szakítani gondolatait a csüggesztő helyzettől, amelyben volt, ha Isten hatalmán és fenségén gondolkodott volna, a halál árnyékában is békeséget nyer, és bizalommal ismételhette volna el az Úr ígérését: »A hegyek eltávoznak és a halmok megrendülnek, de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békeségem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.« (Ésa 54,10)” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták, A menekülő Dávid c. fejelet.*)

3 Milyen tapasztalatot szerzett Dávid, amikor több más esetben is ellenség támadásának volt kitéve, és halálos veszedelemben forgott?

Zsolt 18,1-19 ■ „Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, aki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon mondta, amelyen az Úr megszabadította őt minden ellensége kezéből, és Saul kezéből. Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. A Seol kötelei vettek körül; a halál törei fogtak meg engem. Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallotta templomából, és kiáltásom eljutott fülébe. Lenyúlt a magasból és felvett engem, kivont nagy vizekből. Megszabadított az én erős ellenségemtől, s az én gyűlölőimtől, akik hatalmasabbak voltak nálamnál. Rám jöttek veszedelmem napján, de az Úr volt az én támaszom.”

.....

.....

Az ilyen élethelyzetekben is gondoljunk arra, hogy Isten látja és tudja, milyen bajban vagyunk. Sokszor nem értjük, miért történnek ezek az életben, de Isten ekkor is feltétlen bizalomra akar nevelni bennünket. Dávidnak menekülnie kellett, évekig bujdosott Saul gyilkos haragja, üldözése elől. De ebben a helyzetben is meg akarta tanítani Isten valamire, amit csak így tudott megtanulni.

Sokszor nem értjük, miért kell elviselnünk akár nagyon súlyos próbákat is, de Isten látja előre, hogy az így szerzett tapasztalatokra szükségünk lesz a jövőben. Mindig célja van azzal, amit megenged az életünkben, olyan tapasztalatokat akar adni, amelyek másképp nem szerezhetők meg.

„Az Úr meg tudja tenni értünk, ami jónak látszik szemében... Mennyei Atyánk kiszab és lemér minden próbát, mielőtt megengedné, hogy a hívőre következzen. Figyelembe veszi a körülményeket és azok erejét, akik próbája alatt állnak. Sohasem engedi meg, hogy a kísértések súlyosabbak legyenek, mint amennyinek ellene tudnak állni. Bátorításul szolgálhat számunkra Isten szavának igazmondása, hogy Krisztus soha cserben nem hagyja gyermekeit, hanem biztonságos vezetőjüknek bizonyul próbájuk óráján. A tapasztalat végül tudássá változik, hogy Krisztus mindig hűségesen eleget tesz annak, amit megígért.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II. köt., 481., 491–492. o.)

„Amikor Saul haragja elől a pusztába menekült, Dávid minden emberi segítségtől elszakadt, és csakis Istenre támaszkodhatott. A pusztai élet bizonytalansága és nyugtalansága, a folytonos veszély, a szüntelen menekülés, a köré gyülekező emberek jelleme, »akik nyomorúságban voltak, és mindazok, akiknek hitelezői voltak, és minden elkeseredett ember...« (1Sám 22,2), mind-mind szigorú önfegyelmet igényelt tőle. Ezek a tapasztalatok felébresztették és fejlesztették benne a képességet, hogy tudjon emberekkel bánni, együtt érezzen az elnyomottakkal, és gyűlölje az igazságtalanságot. A várakozással teli, veszélyes évek során Dávid megtanulta, hogyan találjon vigaszt, bátorítást és életet Istennél. Megtanulta, hogy csakis Isten hatalma által juthat a trónra, és csakis az Ő bölcsességével kormányozhat bölcsen. A próba és a fájdalom iskolájában nyert képzés tette Dávidot képessé arra, hogy jogot és igazságot szolgáltatson egész népének (2Sám 8,15).” (Ellen G. White: *Nevelés*, 152. o.)

Dávid megtapasztalta, hogy Isten hatalma megghiúsította Saul minden gyilkos tervét, megvédte az ellenség támadásától. Mi is sokszor tapasztaljuk az ellenséges támadásokat, ha nem is az

életünkre törnek. Emberek rosszindulata, gáncsoskodása, féltékenység, ártó szándéka hányszor teremt nehéz helyzetet, okoz félelmet, aggodalmat. Olyan bátorító azt tudni, hogy Isten ezeket is el tudja fordítani, sokszor nem engedi meg az ellenség eltökélt szándékának megvalósítását. Szemléletes példája ennek Bálám, aki átkot akart mondani Isten népére, de helyette áldás jött ki a száján:

„Isten hatalma annyira ellenőrzése alá vonhat egy embert, aki a bűnös út követésére adta magát, hogy átkok helyett a leggazdagabb és legdrágább ígéreteket kénytelen kimondani a magasztos és szenvedélyes költészet nyelvén. Az Izráel iránt megnyilvánult isteni kegyelem a biztosítéka, hogy az Úr minden időben oltalmazó gondoskodásával veszi körül hűséges és engedelmes gyermekeit. Amikor Sátán gonosz embereket indít arra, hogy Isten népét hamis fényben tüntessék fel, zaklassák vagy megsemmisítsék, emlékezzenek erre az eseményre, bátorítsa őket, és erősítse az Úrba vetett hitüket.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Bálám c. fej.)

4 Milyen területen szerzett további tapasztalatot az Úrral Dávid az üldöztetés évei alatt?

Zsolt 40,14–18. ■ „Tessék, Uram, neked, hogy megments engem, siess, Uram, segítségemre. Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh, Istenem, ne késsél!”

Zsolt 70,2 ■ „Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítségemre siess!”

.....
.....

Sokszor úgy érezzük a hosszú próbákban, hogy az Úr nem lép már közbe. Attól félünk, hogy elkésik a szabadítással. Dávid is mintegy „sürgette” Istent, hogy siessen, ne készen a közbelépésével, szabadításával. Azonban Isten pontosan tudja, hogy mennyi ideig kell engednie egy próbát, mikor kell közbelépnie. Ő soha nem cselekszik sem előbb, sem később, hanem mindig a megfelelő pillanatban: „az én szabadításom nem késik” (Ésa 46,13). Meg akarja tanítani a türelemmel, hittel való rá várakozást, azt hogy „jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig” (Sir 3,26).

„Mindnyájan szeretnénk az imánkra határozott választ kapni, mégpedig azonnal. Könnyen elcsüggedünk, ha a válasz késik, vagy nem úgy kapjuk, ahogyan vártuk. De Isten túl bölcs és túl jó ahhoz, hogy mindig akkor és úgy válaszoljon imáinkra, ahogyan mi akarjuk. Többet és jobbat tesz értünk, mint amit kérünk. S mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, ne kérjük arra, hogy engedjen akaratunknak, hanem igyekezzünk megérteni és megvalósítani az Ő szándékát! Azok a tapasztalatok, amelyek próbára teszik hitünket, áldást rejtenek magukban részünkre. Általuk lesz nyilvánvalóvá, hogy vajon hitünk őszinte és valódi-e, egyedül Isten szavára támaszkodik-e, vagy bizonytalan és ingatag, a körülmények függvénye. A hit gyakorlással erősödik. Engedjük, hogy a béketűrés elvégezze a maga tökéletes munkáját! Ne felejtjük el, hogy a Szentírás drága dolgokat ígér azoknak, akik az Úrra várnak.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Ima a betegekért c. fejelet)

„Lehet, hogy nem jön olyan gyorsan válasz az imánkra, mint szeretnénk, és lehet, hogy nem az lesz, amit kértünk, de Ő, aki tudja, mi válik leginkább gyermekei javára, sokkal nagyobb áldást áraszt reánk, mint amit kértünk, ha nem leszünk sem hitetlenek, sem csüggedtek.” (Ellen G. White: *Isten fiai és leányai*, 92. o.)

„Ha nem kapjuk meg, amit kértünk, továbbra is hinnünk kell, hogy az Úr hallotta imádságunkat, és választ ad majd rá... Ha látszólag nem kapunk is választ imádságunkra, akkor is bízunk kell Isten ígéréteiben. Bizonyos, hogy a válasz megérkezik a kellő időben, és az is, hogy azt az áldást nyerjük el, amelyre a leginkább szükségünk van... Ne féljete bízni benne, annak ellenére is, hogy nem tapasztaljátok azonnal imátok meghallgatását. Erre a biztos ígérethez támaszkodjatok: »Kérjete, és adatik nektek.«” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fejelet.)

„A hit cselekedete nyugodt lélekkel megbízni Istenben a legsötétebb órában, bármilyen súlyosan megpróbálva, s viharverten is azt érezni, tudni, hogy mennyei Atyánk áll a kormányánál. Egyedül a hit szemé tud túltekinteni az idő és az érzékek világán.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IV. köt., 525. o.)

5 Mit tapasztalt meg Dávid a legkilátástalanabb helyzetben, az erejét messze meghaladó megpróbáltatások között?

Zsolt 18,30–40 ■ „Általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom. Isten, aki felővez engem erővel és tökéletessé teszi utamat, olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem. Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim meghajlítják az ércíjat. Adtad nekem a te üdvösséged pajzsát, és a te jobbod megszilárdított engem, és a te jóvoltod felmagasztalt engem. Kiszélesítetted lépésemet alattam, és nem tántorogtak lábaim. Mert te öveztél fel engem erővel a harcra.”

.....

.....

Honnan lett volna Dávidnak magától annyi ereje, hogy legyőzze Góliátot? Hogyan tudta legyőzni a harcban a nálánál erősebbeket, nagyobb létszámban levőket is? Saját tapasztalatából tudta elmondani, hogy Isten segítségével és támogatásával az emberi erőt messze meghaladó teljesítményre képes.

Ő minden helyzetben ad elegendő erőt, és annyit ad, amennyire éppen szükségünk van. Nem ad előre erőt, ezért nem jó előre spekulálni, hogy mi lesz majd ebben vagy abban a jövőbeni nehézségben, hogyan fogjuk tudni elviselni. Sokszor, ha visszatekintünk életünk egy-egy nagyon megpróbáló időszakára, magunk is csodálkozunk, hogy volt erőnk mindahhoz, amit tenni kellett, amit át kellett élnünk. Azért, mert pont annyi erőt és akkor kaptunk, amikor szükségünk volt rá. És így lesz ez az előttünk álló időben is.

„A közelgő küzdelemre várva új bajokkal kell számolnunk, de figyelmünket éppúgy irányíthatjuk a múlt felé, mint a jelen felé, és így szólhatunk: »Mindeddig megsegített minket az Úr!« (1Sám 7,12) »Élteden át tartson erőd!« (5Móz 33,25) A megpróbáltatás nem fogja meghaladni azt az erőt, amelyet az Úrtól kapunk annak elhordozására. Munkálkodjunk hát zúgolódás nélkül, ahol csak tudunk. Gondoljunk arra, hogy semmi baj nem történhet, mert a próbák súlyához mértén erőt kapunk majd Istentől.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, III. köt., 383. o.)

„Napról napra maradjunk közel az erőnk forrásához, és amikor az ellenség áradatként tör ránk, az Úr Lelke zászlót bont ellene értünk. Isten ígérete bizonyos, hogy amilyen a napunk, olyan lesz az erőnk is. Csak azon erő birtokában tekinthetünk bizalommal a jövőbe, melyet a jelen szükségletei számára kapunk... Isten ígérete beteljesedik, ha arra neveljük gondolatainkat és szívünket, hogy nap nap után Jézus Krisztusba vessük teljes bizodalmunkat. Az ígéret

nem arra szól, hogy ma lesz erőnk a jövő bajaihoz, vagy az Úr előre gondoskodnék erőről a jövő gondjaival szemben. Ha hit által járunk, akkor olyan ütemben várhatjuk el az erőt és a rólunk való gondoskodást, amelyet a körülmények megkövetelnek. Hit által élünk, nem látás szerint.” (Ellen G. White: *Kiben bízhatunk?*, II. köt., 459. o.)

„Elengedhetetlenül szükségünk van reménységre és bátorságra, hogy tökéletesen tudjunk szolgálni Istennek. Ezek a hit gyümölcsei. A csüggedés bűn és észszerűtlen. Isten képes és kész megadni szolgálóinak azt az erőt, amelyre szükségük van a megpróbáltatás idején... Kísért az a gondolat, hogy átengedd magad a nyugtalanító balsejtelmeknek és a teljes csüggedésnek? A legsötétebb napokban se félj! Akkor se, ha a látszat nagyon ijesztő. Higgy Istenben! Ő tudja, mire van szükséged. Nála van minden hatalom. Szeretete és könyörülete végtelen, kimeríthetetlen. Ne félj attól, hogy ígéretét nem váltja be! Ő az örök igazság. Soha nem változtatja meg szövetségét, amelyet az Őt szeretőkkel kötött.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Jezréeltől a Hóreb-ig c. fej.)

6 Milyen tapasztalatot szerzett Dávid Isten gondviselésével a mindennapi szükségletek betöltését illetően? Milyen bátorítást jelent ez számunkra is?

Zsolt 145,14–18 ■ „Az Úr megtámogat minden elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtét. Mindenki szemei tereád vigyáznak, és te idejében megadod eledelüket. Közel van az Úr minden őt hívóhoz, mindenkihez, aki hűséggel hívja őt.

Zsolt 37,25 ■ „Gyermek voltam, meg is vénültem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérekéretővé.”

Zsolt 68,20 ■ „Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene!”

Dávid a hosszú évek üldöztetése alatt is megtapasztalta, hogy Isten gondot viselt róla és a vele lévőkről. Csodálatos módon ellátta őket mindennel, amire szükségük volt. Isten megígérte, hogy gondoskodik rólunk is. Visszatekintve az életünkre, valóban elmondhatjuk, hogy a nehezebb életszakaszokban is kirendelte azt, amire szükségünk volt. Azonban szükségünk van az Ige újbóli megerősítésére, hiszen sokszor összeszorul a szívünk, amikor a jövőre, az előttünk álló nehéz időkre gondolunk. Az életünk ezen területére is igaz, hogy Isten napról napra gondoskodik az övéiről.

„Mint a gyermek, mindennap megkapjuk, amire aznap szükségünk van. Naponta kérnünk kell: »A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!« Ne nyugtalankodjunk, ha valami nem elegendő holnapra is, hiszen miénk az ígélet: »Nem hagylak el, és nem feledkezem meg rólad.« ...Aki igazságban jár, arról mondja az Írás: »Kenyerét megkapja, víze el nem fogy.« »Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben és jóllaknak az éhség napjaiban.« (Ésa 33,16; Zsolt 37,19)... Isten a mi javunkat szem előtt tartva rendelte el, hogy naponta imádkozzunk a testi és lelki áldásokért. Azt akarja, hogy megértsük: szüntelen gondoskodásra van szükségünk, s Ő azon munkálkodik, hogy mindennapos közösségre vonjon bennünket magához. Ez a Krisztussal való közösség – amelyet imával és az ige csodálatos, drága igazságainak tanulmányozásával tartunk fenn – mint éhezőket táplál bennünket, s mint szomjazókat felüdít az élet vizéből.”
(Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, Az Úr imája c. fej.)

„Az Úr ismételt megmutatta nekem, hogy a Bibliával ellenkezik, ha a nyomorúság idejére mulandó szükségleteink betöltéséről akarunk gondoskodni... Akkor itt az ideje, hogy teljes bizalommal legyünk Isten iránt, s Ő megtart bennünket. Láttam, hogy lesz kenyerünk és vizünk abban az időben, és nem lesz hiányunk, nem szenvedünk éhséget, mert Isten képes asztalt teríteni a pusztában is. Ha szükséges, hollókat küld táplálásunkra, amint táplálta Illést, vagy mannat hullat a mennyből, mint Izraelre.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, 264. o.)

„Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bíz.” (Zsolt 34,9)

„A véges emberi elme nem képes arra, hogy teljesen felfogja a végtelen Isten terveit és szándékait... Abból, amit meg tudunk érteni szándékaiból, határtalan szeretettel és irgalommal párosuló végtelen hatalmat látunk. Mennyei Atyánk mindent bölcsen és igazságosan irányít. Mi pedig ne legyünk elégedetlenek és bizalmatlanok, hanem tisztelettel és hódolattal hajtsuk meg fejünket! Terveiből Isten annyit nyilatkoztat ki, amennyinek ismerete a javunkat szolgálja. **Azon túl pedig bízunk abban a kézben, amely mindenható, és abban a szívben, amely telve van szeretettel!**” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Sátán csapdái c. fejelet)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

„Az Úr az én oltalmam” (Zsolt 91,9)

I Milyen Istenről alkotott gondolatok kísérthetik meg a hívőket is a különösen megpróbáló helyzetekben?

Zsolt 88,7–17 ■ „Mély sírba vetettél be engem, sötétségbe, örvények közé. A te haragod reám nehezedett, és minden haboddal nyomtál engem... átmentek rajtam a te búsulásaid; a te szorongatásaid elemésztettek engem!”

Zsolt 42,8 ■ „Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem.”

.....
.....
.....

Az idézett zsoltárrészletek hűen jelenítik meg azt a lelkiállapotot, amelyet a különösen megpróbáló élethelyzetek idézhetnek elő a hívő emberben is: nem tudja, vajon nem Isten keze nehezedik-e rá, és keresi az okot.

„Isten népének értelme meghomályosodott, mivel Sátán hamis színben tüntette fel Isten jellemét. Kegyelmes és jó Urunkat sátáni jellemvonásokkal felruházva tárta az emberek elé, és az igazságot kereső férfiak és nők olyan sokáig tekintettek hamis fényben Istenre, hogy nehéz eloszlátzni azt a felhőt, amely eltakarja előlük Isten dicsőségét. Sokan

a kételyek légkörében éltek, és szinte lehetetlennek tűnik, hogy megragadják a Krisztus evangéliumában eléjük tárt dicsőséget.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 355. o.)

2 Ezzel szemben miről tanúskodik az Írás?

Zsolt 91,2-4 ■ „...Én oltalmam, váram, Istenem... Mert ő szabadít meg téged... Tollaival fedez be téged, és szárnya alatt lesz oltalmad, pajzs és páncél az ő hűsége.”

.....

.....

.....

Ha kiírjuk e zsoltárból az Isten cselekvéséről szóló ígéket, ki-rajzolódik előttünk, hogy mi az, amit Ő tesz: oltalmaz, véd, szabadít, befedez, őriz, kézen hordoz, meghallgat, megment, megelégit (kereshetünk további zsoltárrészleteket is, amelyek hasonló módon szólnak tetteiről).

„Újszerűnek hatott, ahogyan Jézus Krisztus bemutatta Isten jellemét. Mindent megtett, hogy Sátán megtévesztéseit elsöpörje, és helyreállhasson az ember bizalma Isten szeretetében. Megtanította az embert arra, hogy miként szólíthatja meg a világegyetem Uralkodóját: »Mi Atyánk.« Ez a név juttatja kifejezésre Isten igazi viszonyulását hozzánk, és amikor igaz beszéddel, őszinte szívvel hangzik, Isten számára zeneként hat. Krisztus új és élő úton vezet bennünket Isten trónjához, hogy Atyai szeretetében mutassa be Őt nekünk.” (Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapjai*, 4. fej.)

3 Milyen körülmények okozzák a félelmeket, aggodalmakat?

Zsolt 91,3–13 ■ „Madarász töre, veszedelmes dögvész...éjszakai ijesztés, repülő nyíl... elesnek mellőled... veszedelem, csapás... oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt.”

Zsolt 46.3–7 ■ „Elváltozik a föld, hegyek omlanak a tenger közepébe... zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai, hegyek rendülhetnek meg háborgásától... Nemzetek zajognak, országok mozognak, kiereszti hangját, megszeppen a föld.”

.....

.....

.....

.....

A Szentírás reális képet ad az egyéni és közösségi életünkben megjelenő veszedelmekről, a világi társadalomban és a történelem során tapasztalható kétségbeejtő körülményekről. Nem azért sorolják a zsoltárok mindezeket, hogy még inkább féljünk, de nem is takarják el előlünk. Ne legyenek hiábavaló ábrándjaink arról, hogy milyen állapotok várhatók abban a világban, ahol Isten legádázabb ellensége, a vádoló, rágalmazó, hitető és emberlő Sátán az úr (Jn 12,31). Azért mutatja meg Isten Igéje ezeket a számukra is ismerős borzalmakat, hogy mindinkább átérezzük és igényeljük azt az oltalmat, amely nélkül valóban „örvény örvényt hív elő”, és csaknem elnyelnek bennünket a pusztító bajok. A 13. vers arra utal, hogy az ember sokszor személyesen a démoni világgal áll szemben. Ennek ismeretében láthatjuk igazán az isteni oltalom szükségességét.

4 Mit ígért meg Isten a benne bízóknak?

Zsolt 91,1–12 ■ „Aki a Felséges rejtekében lakozik, a Mindenható árnyékában nyugszik az. Mert ő szabadít meg téged a madarász töréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lesz oltalmad; pajzs és páncél az ő hűsége... Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a te sátorodhoz. Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.”

Zsolt 46,2–11 ■ „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk... Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben. Csenedesdjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!”

.....

.....

.....

Istennek más megoldásai vannak, mint amit mi elgondolunk. Nem a nehézségeket szünteti meg körülöttünk, hanem az abban való megálláshoz ad erőt. Ha ezt a segítséget mi értékeljük, nem akarjuk elfogadni, hanem könnyebb életre vágyunk, a nehézségek gyors megoldását várjuk tőle, akkor úgy viselkedünk, mint a Jézus korabeli zsidó nép, akik a római igától meg akartak szabadulni, de nem vágyakoztak a valódi szabadságra.

„Akik hűségesek és imádkoznak, azokat mintha Isten oltalma zárná körül. Maguk sem tudják, milyen biztonságos

menedékük van. Sátán sürgetésére a világ urai meg akarják semmisíteni őket, de ha szemük megnyílhatna, mint Elizeus szolgájának Dótánban, meglátnák maguk körül Isten angyalainak táborát, akik féken tartják a sötétség seregeit.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 475. o.)

„Tanítsuk meg a gyerekeknek és a fiataloknak, hogy minden hiba, tévedés, minden nehézség amit legyőztek, újabb és újabb lépcső lesz a jellem magasabb szintjéhez. Mindazok, akiknek a személyisége kívánatossa formálódott, ilyen tapasztalatok árán érték el az eredményességet.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 296. o.)

„Ha Krisztus követője próbákba és nehézségbe ütközik, nem kell elcsüggednie. Ne vesse el Krisztusba vetett bizodalma csak azért, mert elgondolásai nem válnak valóra. Amikor az ellenség megkörfékezi, emlékezzen vissza a Megváltó fájdalmas és próbákkal teli életére. Mennyei lények szolgálták Krisztust a szükség idején, de ez nem tette életét mentessé a harcoktól és kísértésektől... Ha népének tagjai követik példáját, meg fognak telni Szentlelkével, és mennyei angyalok jönnek szolgálatukra. Krisztus valóságos kísértéseknek volt kitéve. Próbátétele mint szabad egyénre hárult rá, aki engedhetett volna Sátán kísértéseinek, és keresztelkedhetett volna Isten szándékát... Krisztus kísértései és az általuk okozott szenvedések egyenes arányban álltak fenséges és büntelen jellemével. De Krisztus az Atyjához fordult minden nehézség idején. Vérig is ellenállt a kísértésnek abban az órában, amikor az erkölcsi bukástól való félelem halálfélelemmel párosult. Amikor lelki gyötrelmében leborult a Getsemáne-kertben, a porusain áthatoló vércseppek nedvesítették be a föld porát. Erős kiáltás és könnyhullatás között imádkozott, és az Atya meghallgatta könyörgését. Isten megerősítette Őt, mint ahogyan mind-

azokat megerősíti, akik önmagukat megalázva Isten, a hű szövetségés kezébe helyezik életüket, sorsukat.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, III. köt., 131. o.)

„Fájdalmasan érint, ha azok közül lesz valaki az ellenségeddé, akikért sokat tettél. De csaknem ugyanezt teszed te is, amikor hátat fordítasz Jézusnak. A legjobb barátod Ő, mindent megtett, hogy kivívja a szeretetedet... Vannak a gyülekezetben hűtlen tagok, akik sokkal rosszabbul bánnak Jézussal, mint veled. Ha ma a földön járna, bántalmaznák, szidalmaznák, rágalmaznák Őt... Pihenj meg az Ő árnyékában! Bölcsességre van szükséged, és Jézus adni is fog neked. Ne kételkedj! Minél többen félreértenek, félremagyaráznak, annál több a bizonyíték, hogy a Mesterért dolgozol, s annál jobban kell ragaszkodnod Megváltóddhoz. Minden nehézség ellenére légy nyugodt, türelmes, elnéző! Nézz a létra legfelső fokára! Isten áll ott. Dicsősége ráragyog minden mennybe igyekvő emberre. A létra maga Jézus. Menj fel rajta, kapaszkodj bele, és nemsokára belépsz az Úr örök országába.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 126., 131. o.)

5 Milyen mértékben képes Isten oltalom alá helyezni a benne bízókat? Miképpen tudja Sátán kiforgatni még ezt az ígéretet is?

Zsolt 91,10 ■ „Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget sátorodhoz, mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban.”

Zsolt 46,8 ■ „A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk.”

.....
.....

„Amikor Sátán az ígéretet idézte: »az ő angyalainak parancsol felőled« (Mt 4,6), kihagyott belőle egy részt: »hogyan megőrizzenek minden utadon« – vagyis minden úton, amelyet Isten választ. Jézus nem volt hajlandó letérni az engedelmesség útjáról. Amíg tökéletes bizodalma van Atyjában, sohasem teremt olyan helyzetet, amely Atyja közbelépését tenné szükségessé. Nem kényszeríti a Gondviselést, hogy mentse meg Őt a haláltól, hiszen így nem lehetne a bizalom és alázatosság példája. Jézus kijelentette Sátánnak: »Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!« (Mt 4,7) Ezeket a szavakat Mózes mondta Izráel gyermekeinek, amikor szomjaztak a pusztában, és Mózesből követeltek vizet. Ezt kiáltozták: »Vajon köztünk van-e az Úr, vagy nincsen?« (2Móz 17,7)

Isten csodálatosan munkálkodott értük, a bajban mégis kételkedtek benne, és bizonyítékot követeltek arra, hogy velük van. Hitelenségükben próbára akarták tenni az Urat. Sátán arra biztatta Krisztust, hogy ugyanezt tegye. Isten már tanúsította, hogy Jézus az Ő Fia. Most bizonyítékot kérni, vajon valóban az-e: ez Isten szavának próbára tétele, istenkísértés. Olyat kérni Istentől, amit nem ígért, ez bizalmatlanság, próbára tevés és kísértés lett volna Vele szemben. Istent nem azért kell kérnünk, hogy bizonyítsa be: megtartja-e ígéretét, hanem azért, mert tudjuk, hogy beváltja azokat; és azért sem, hogy bebizonyítsa, szeret minket, hanem azért, mert tudjuk, hogy szeret minket. »Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.« (Zsid 11,6)

A hit semmilyen téren nem hozható rokonságba az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van. Az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit, és az engedelmesség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán, a törvényszegés mentegetésére.

A hit öszszüleinket az Isten szeretetében való bizalomra vezérelte volna, és engedelmességre parancsolatai iránt. Az elbizakodottság arra készítette őket, hogy az Úr törvényét áthágják, és azt higgyék, az Ő nagy szeretete megmenti őket a bűn következményétől. Nem hit az, amely az ég kegyét igényli anélkül, hogy teljesítené a feltételeket, amelyekhez a kegyelem kötve van. Az őszinte hit alapja a Szentírás ígéreteiben és rendelkezéseiben van. Amikor Sátánnak nem sikerül bizalmatlanságot kelteni, elbizakodottságot ébreszt bennünk. Ha rávehet, hogy kitegyük magunkat a kísértésnek, tudja, hogy a győzelem az övé. Isten mindenkit meg fog védelmezni, aki az engedelmesség útján jár, de aki arról letér, az Sátán területére merészkedik. Ott pedig biztosan elbukunk. Az Üdvözítő meghagyta: »Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok.« (Mk 14,38) Az elmélkedés és az ima megóv attól, hogy önkéntelenül is veszélyes utakra térjünk. Így sok vere ségtől megmenekülhetünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 126. o.)

6 Az oltalom kérdése különleges hangsúlyt kap a történelem végén. Min múlik az, hogy Istenünk meg tud-e oltalmazni minket a legsúlyosabb veszélyek között is?

Zsolt 91,11-15 ■ „Ezt mondtad: Az Úr az én oltalmam, a Felségest választottad a te hajlékoddá. Azért nem illet téged veszedelem, csapás nem közelget sátorodhoz... Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszábadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet. Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságban: megmentem és megdicsőítem őt.”

.....

.....

Nem elegendő csak a veszedelem idején választani a Felségest hajlékunkká. Belső emberünkben már sokkal korábban meg kell hoznunk ezt a döntést. Isten a legjobb szándéka mellett sem tud oltalmat adni annak, aki ezt nem igényeli. Az az ember viszont, aki beengedi az ajtó előtt bebocsátásra váró Megváltót, a legnagyobb fizikai és lelki veszedelem között is tudja, kiben bízhat.

„Senki számára nincs oltalom, akinek nincs szívében az igazság (Eféz 4,21). A Szentlélek képes azt a szívbe oltani. Azok nagy része, akiket ma vallásosnak neveznek, nyomtalanul eltűnik majd, amikor Sátán és serege megtámadja. Az igazságon kívül semmi nem fog megállni és megmaradni, ami nem más, mint a felülről való bölcsesség az ember lelkében, amely megszenteli őt.” (Ellen G. White: *A keresztyén nevelés alapjai*, 306. o.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

„Istenben bízom, nem félek” (Zsolt 56,5)

1 Mi az oka az ember félelmének? Mi a félelem ellentéte, mit jelent az „elrejtettség”?

Zsolt 27,5 ■ „Bizony elrejt engem az Ő hajlékában a veszedelem napján, eltakar engem sátrának rejtékében, sziklára emel fel engem.”

.....

.....

.....

A bűnbeesés előtt nem volt félelem a világban. Az első emberpár tökéletes harmóniában élt a Teremtővel, akivel nap mint nap érintkezhetek. A félelem a bűnbeeséssel jelent meg az emberben: „Szólította ugyanis az Úr Isten az embert, és mondta neki: Hol vagy? És mondta: Szavadat hallottam a kertben, és megfélemltettem, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtőztem.” (1Móz 3,9–10) Teremtett lényekként életünk minden pillanatában Istentől függünk. Ha megszakad ez a kapcsolat a bűn miatt, azonnal megjelenik bennünk a félelem. Ezért találó a mondás, mely szerint az ember tulajdonképpen nem is élőlény, hanem „félőlény”. Ádám és Éva megpróbálta az Istenben való elrejtőzést az erdő fáinak között és fűgefalevelekkel pótolni, de ez nem adott nekik megnyugvást, nem pótolta az Isten oltalma nyújtotta biztonságot, amelyből kiestek.

Ebben a bűnös világban a bűn mindenféle megjelenése körülvesz minket, akár személyes életünkben, akár látva az Ellenség alattomos munkálkodását a világban, akár megtapasztalva közvetlen támadását ellenünk. Ha életünk nincs „Istenben elrejtve” (Kol 3,3), akkor a félelmek felülkerekednek rajtunk. Az ember gyakran úgy fél, hogy nem is tudatosul benne, mert automatikusan megpróbálja emberi igyekezettel pótolni az elrejtettséget. A legerősebbnek látszó emberek cselekedeteinek mozgatórugója is gyakran a félelem. A fügefalevelek jelképezhetnek sok mindent, amivel igyekszünk eltakarni ezeket. Érdeemes végiggondolni, hogy nem vagyunk-e rabjai olyan kényszeres cselekedeteknek, amelyek alapja végső soron a félelem, és amikkel az Istennel való kapcsolatot igyekszünk helyettesíteni. Egyedül az Istenben való elrejtőzés nyújthat valódi békességet.

„A félelem ellentéte az elrejttség. A gyermek, ha anyja karjaiban pihen, nem fél, oltalma ott biztos. Még a légoltalmi pincében sem félt, ha anyja a karjaiban tartotta, pedig az egész utca rombadőlt felette. Az elrejtettséget nem a külső védelem jelenti, hanem az embert körülvevő szeretet.” (Theodor Bovet: *Félelem és elrejttség*, Evangéliumi Kiadó, Stuttgart, 1974, 5. o.)

Jákób küzdelmének éjszakája szemlélteti azt, amikor félelmek veszik körül az embert. Jákób küzdelme is önmagával és a félelmeivel való megküzdést is jelentette, amiket saját erőből képtelen volt legyőzni. Azonban végül győzött önmaga felett, és el tudott rejtőzni Isten szeretetében. Az utolsó idők hívó népének is ezt kell megtanulnia.

„Jákobnak félelem és szorongatás volt az osztályrésze, amíg a maga erejével igyekezett eljutni a győzelemre. Ellenségnek nézte a mennyei látogatót, s ereje fogytaig küzdött vele. Ám amikor Isten irgalmasságába vetette magát, azt találta, hogy ahelyett, hogy az ellenség kezében lett volna, a végtelen szeretet karja ölelte át.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, I. köt., 1095. o.)

2 Kik folyamodhatnak bizakodva Isten oltalmáért?

Zsolt 112,1 ■ „Boldog ember az, aki féli az Urat és az ő parancsolataiban igen gyönyörködik.”

Zsolt 27,11 ■ „Taníts engem a te utadra, ó Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen az én üldözőim miatt!”

„Megigazulás nélkül nincs békesség. A bűnös harcban áll Istennel, de aki elfogadja a törvény igazságát Krisztusban, az összhangban van a mennyei. »Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, **igazság és békesség** csókolgatják egymást.« (Zsolt 85,11)” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 235. o.)

Ha az ember valóban vágyik a félelmeitől való szabadulásra, akkor ennek van egy fontos feltétele: az Isten törvényével való belső azonosulás. Istenhez mehetünk bűnösen, és el is fogad, de ha nem kívánjuk rendezni azt, ami elválaszt tőle, akkor lehetetlen a szabadulás a félelmeiktől. Akkor olyanok leszünk, mint Káin: vágyunk az áldásra és a békességre, de nem vállaljuk az ahhoz vezető utat, a bűnrendezés útját. Nem elég, ha csak csodáljuk az igazságot, követnünk is kell. Ekkor kérhetjük Isten oltalmát és békességét félelmeinkkel szemben, és rejtőzhetünk el Isten szeretetétben.

„A bűn tönkretette békességünket. Amíg le nem győzzük az »én«-t, nem lelhetünk nyugalomra. A szív uralkodó szenvedélyeit emberi hatalom nem képes az ellenőrzése alá vonni. Éppen olyan tehetetlenek vagyunk itt, mint a tanítványok a dühöngő viharban. Ám aki szavával lecsendesítette a galileai hullámokat, a béke Igéjét adja minden embernek.

Bármennyire tombol is a vihar, szabadulásra lelnek mind-azok, akik Jézushoz fordulva így kiáltanak: »Uram, ments meg engem!« Kegyelme, amely megbékélteti a lelket Istennel, az emberi szenvedély harcát is lecsendesíti, és szeretetében megnyugszik a szív.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 336. o.)

Jézus eljövetele előtt kulcsfontosságú lesz, hogy részünk legyen ebben a tapasztaltban, hiszen a hívők között is csak egy maradék lesz, amelynek valóban nem lesz oka a félelemre. Csak akik igazán hűségesek voltak Isten parancsolataihoz, azok nem fognak félni.

„Amikor Isten ítéletei kegyelem nélkül érik a Földet, a gonoszok előtt milyen irigylésre méltó lesz azok helyzete, akik »a Fenséges rejtekében« lakoznak – olyan oltalom alatt, ahol az Úr mindenkit elrejt, aki szerette Őt és engedelmeskedett parancsolatainak! A bűneik miatt szenvedők előtt valóban irigylésre méltó ebben az időben az igazak tapasztalata...” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, 235. o.)

3 Hogyan szabaduljunk meg a félelemtől?

Zsolt 56,4-5 ■ „Amikor félnem kellene is, én bízom tebened. Isten által dicsekedem az Ő igéjével, az Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nekem?”

.....

.....

Mivel az ember alapvető érzése a félelem, ezért ez automatikusan megjelenik bennünk a különböző élethelyzetekben. Nem múlik el „magától”, csak akkor szabadulunk meg tőle, ha

elhatározzuk, hogy nem szeretnénk együtt élni vele, és ehhez segítséget kérünk. Az idézett igében ezt szemlélteti a következő kifejezés: „amikor félnem kellene”. Ez az ösztönös emberi magatartásra utal, arra, ahogyan minden ember reagál megpróbáló helyzetekre. A bűnös ember szolgálja a bűnnek, így a félelem is egyfajta megkötözöttségként jelentkezik az életünkben, úgy érezhetjük, teljesen ural minket. Ha viszont elhatározzuk, hogy nem az ösztöneink szerint akarunk élni, és nem szeretnénk átadni magunkat a félelem érzésének, hanem Istenbe vetjük bizalmunkat, akkor ebben a hitbeli döntésben óriási erő rejlik.

„Ne engedd, hogy a mindennapi élet baja és gondja ingerlje lelkedet és elborítsa agyadat! Ha mégis megengeded, mindig lesz valami, ami ingerelni és bosszantani fog. Az élet olyan, amilyenné tesszük, és azt találunk, amit keresünk. Amikor szomorúságot és bajt keresünk, amikor lelki állapotunk miatt felnagyítjuk a kis nehézségeket, akkor bőven találunk olyat, ami lefoglalja gondolatainkat és beszélgetésünket. De ha a dolgok napfényes oldalát szemléljük, elég okot találunk a vidámságra és a boldogságra. Ha mosolygunk, visszamosolyognak ránk, ha kellemes, vidám szavakat szólunk, annak visszhangja visszatér hozzánk.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 430. o.)

Az emberi természet hajlamos arra, hogy ragaszkodjon a félelmeihez és aggódásaihoz, mert azt hisszük, hogy így uralni tudjuk azokat. Gyakran még arra is használjuk, hogy mások sajnáljanak minket és ránk irányuljon a figyelem, hogy lám milyen nehéz nekünk. Ezt nem mindig tudatosan teszi az ember, ezért érdemes ezen is elgondolkodni, hogy nem azért ragaszkodunk-e félelmeinkhez, aggódásainkhoz, mert ez táplálja az énünket. Érdemes tehát a zsoltárossal együtt magunkon kezdeni a változást, és nem a körülményektől várunk.

Isten kész elrejtteni minket félelmeink idején, egyedül rajtunk múlik, hogy készek vagyunk-e teljesen átadni életünket neki. Ha tudatosan odaszánjuk magunkat, és letesszük minden kétségünket nála, egyedül ez oszlathatja el félelmünket. Ha tehát félelmeink vannak, ebből a szempontból érdemes önvizsgálatot tartanunk: teljes-e az odaszánásunk, vagy vannak még olyan részei az életünknek, amit nem adtunk át teljesen Istennek.

„Jézus mindig kész békességet ajándékozni azoknak, akiknek a lelkét kétségek és félelmek terhelték meg. Krisztus arra vár, hogy megnyissuk szívünk ajtaját előtte, és azt mondjuk neki: »Maradj velünk!« (Lk 24,29) Maga Krisztus mondja: »Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, vele vacsorálok, és ő énvelem.« (Jel 3,20)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 708. o.)

4 Mi egy fontos eleme még a félelem feletti győzelemnek?

Zsolt 56,11–14 ■ „Dicsérem Istent, az ő ígéréteért, dicsérem az Urat az ő ígéréteért. Istenben bízom, nem félek, ember mit árthatna nekem? Tartozom, ó Isten, az én neked tett fogadásaimmal, megadom neked a hálaáldozatokat. Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony az én lábaimat az eleséstől, hogy járjak Isten előtt az élet világosságában.”

.....

.....

Dávid akkor írta ezt a zsoltárát, amikor életének egyik legnehezebb időszakát élte meg, amikor minden összeomlani látszott közvetlenül végső szabadulása előtt:

„Dávid úgy érezte, nem számíthat semmiféle emberi támogatásra. Mindazt, ami még kedves volt neki a földön, elvették tőle. Saul kiűzte őt az országból. A filiszteusok kiutasították a táborukból. Az amálekíták kifosztották a várost, amelyben élt. Legközelebbi barátai és harcostársai ellene lázadtak és halállal fenyegették. A nyomorúságnak ebben az órájában Dávid nem engedte meg magának, hogy a fájdalmas körülményeknél időzzék, hanem komolyan Istenhez fordult segítségért: »...megerősítette magát az Úrban, az ő Istenében.« (1Sám 30,6) **Visszaemlékezett múltjára, és eseménydús életére. Vajon elhagyta-e őt az Úr valamikor is? Lelke felüdült, amikor emlékezetébe idézte Isten kegyelmének sok bizonyítékát...** Dávid, az Isten embere..., akinek pedig nagyobb oka lett volna a fájdalomra, a bánatra, bátor maradt. »Amikor félnem kellene is, én bízom tebenned« – így szólt a szívében (Zsolt 56,4). Bár nem látja a kiutat a nehézségekből, Isten azonban látja meg is taníthatja őt arra, mit tegyen.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 692. o.)

Még ebben az emberileg hálára okot nem adó élethelyzetben is hálás tudott maradni. A hála kiváló ellenszere a félelemnek. Ha számba vesszük, hogy mi mindenért lehetünk hálásak, akkor már nem is marad hely a félelemnek. A tapasztalatok és ígérek számbavétele az egyik legjobb lehetőség erre. Általában „tartozásunk” van a hála kifejezésével, és legjobb félelmeink idején rójuk le ezeket a tartozásokat. De még jobb megelőző csapást mérni a félelmekre, a hála folyamatos kifejezésével.

„A hála elősegíti az egészséget. Semmi sem segíti elő annyira a test és a lélek egészségét, mint a hálaadás és a dicséret szelleme. Kimondott kötelességünk ellenállni a búsulásnak, elégedetlen gondolatoknak és érzéseknek – annyira kötelességünk ez, mint az ima.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 797. o.)

5 Mire irányuljon figyelmünk, félelmeink helyett?

Zsolt 112,5–10 ■ „Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcsön ad, dolgait pedig igazán végzi. Mivelhogy soha sem ingadoz, örök emlékezetben lesz az igaz. Semmi rossz hírtől nem fél, szíve erős, az Úrban bizakodó. Rendületlen az ő szíve, nem fél, míglen ellenségeire lenéz. Osztoगत, adakozik a szegényeknek, igazsága megmarad mindvégig, az ő szarva felemeltetik dicsőséggel. Látja ezt a gonosz és dühöng, fogait csikorgatja és eleped, a gonoszok kívánsága semmivé lesz.”

.....

.....

„A csüggedők egyedüli gyógyírja a hit, ima és munkálkodás.” (Ellen G. White: *Igehirdetések és beszédek*, II. köt., 74. o.)

Aki fél, az többnyire magával van elfoglalva, a szolgálat viszont abban segít, hogy az ember másokra irányítsa tekintetét. Éppen ezért, aki őszintén és hálás szívvel elmerül az Istenért végzett szolgálatban, annak könnyebb lesz megbirkózni a félelmeivel is. Azt mondhatjuk, hogy ez a nézőpontváltás elengedhetetlen is a félelem feletti győzelemben. Az nyerheti el az „erős és rendületlen szívet” – amely a félelem ellentéte –, aki nem a saját énjével van elfoglalva, hanem mások megmentésére fordítja energiáit. Ha valaki eljut az Istenbe vetett bizalomnak erre a fokára, arra irigykedni fognak az emberek, még a gonoszok is, mert habár ők elérik, amit akarnak, de a félelem feletti győzelem számukra lehetetlen. Ellen G. White tapasztalata is ezt igazolja:

„Néhány héttel később Bostonba menet, gőzösre szálltunk Portlandban. Dühöngő vihar kerekedett, és nagy ve-

szedelembé kerültünk. A hajó ijesztően hánykódott, s a hullámok becsaptak a fülkék ablakán. A nők termében nagy volt az ijedség. Sokan bevallották bűneiket, és Istenhez kiáltottak kegyelemért. Volt, aki szűz Máriát hívta segítségül, míg mások ünnepélyesen megfogadták, hogy ha elérik a szárazföldet, Isten szolgálatára szentelik életüket. Rémület és zűrzavar uralkodott. Amikor a hajó az oldalára fordult, egy nő megkérdezte tőlem: »Maga nem fél? Lehet, hogy sohasem érjük el a szárazföldet!« Mondtam neki, hogy Krisztus a menedékem, és ha munkám véget ért, mindegy, hol halok meg. De ha még nem fejeztem be a feladatomat, az óceán összes vize sem tud megfullasztani. Bízom Istenben. Baj nélkül megérkezünk, ha ez szolgálja dicsőségét.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 80. o.)

6 Mit kérjünk Istentől a veszedelem idején?

Zsolt 27,4–14 ■ „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életem minden idejében, hogy nézhessen az Úr szépségét és gyönyörködhessem az Ő templomában... Ne rejtse el orcádat előlem, ne utasítsd el szolgádat haraggal, te voltál segítőm, ne taszíts el és ne hagyj el engem, üdvösségem Istene!... Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék szíved és várjad az Urat!”

.....

.....

Az a legfontosabb kérés, hogy Isten félelmében maradjunk. Ez mindennél többet ér, amit itt a Földön értéknek tartanak az emberek. A félelem – ahogy az első kérdésnél tárgyaltuk – az Istentől való elszakítottság következménye. Ha mi tudato-

san munkálkodunk azon, hogy rejtőzködés helyett megragadjuk Isten ígéreteit, és amikor félnünk kellene, akkor is Őbenne bí-zunk, akkor elnyerhetjük azt a hitet, amely a legnagyobb meg-próbáltatásokon is átsegít: a „tűzben megpróbált aranyat” (1Pt 1,7). Gyakran azért enged meg Isten megpróbáltatásokat, hogy győzhessünk félelmeinken, így edzi a hitünket. Jézus Krisztus-nak a legnagyobb félelemmel kellett szembenéznie a kereszten, amivel valaha bárkinek is kell: a második haláltól való félelem-mel. Át kellett élnie az Istentől való elszakítotttságot, de végül Ő is hit által győzött. Az utolsó idők hívő népének erre a jézusi hitre kell eljutnia (vö. Jel 14,12).

„A szörnyű sötétség közepette, látszólag Istentől elha-gyatra, Krisztus fenéig ürítette az emberi csapások pohá-rát. Azokban a rettenetes órákban arra a korábban kapott ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus ismerte Atyja jellemét, ismerte igazságosságát, irgalmát és nagy szeretetét. Hittel megnyugodott Istenben, akinek mindig örömmel engedelmeskedett. Amikor alázatosan rá-bízta magát, akkor lassanként eltűnt belőle az az érzés, hogy Atyja elhagyta Őt. Krisztus hit által győzedelmes-kedt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 756. o.)

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

„Amikor megsokasodtak bennem az én aggodásaim, a te vigasztalásaid megvidámították lelkemet”

(Zsolt 94,19)

Az aggodalmaskodás valójában félelem. A félelem valódi ellenszere 1Jn 4,18 alapján a szeretet, amelyben Krisztus tanítványaként megszabadulhatunk az aggodalmaskodástól. De a gyakorlati életben ez nem megy gyorsan és könnyedén. A szorongató érzések visszatérnek, makacsul ránk tudnak telepedni. Tanulmányunkban azt vizsgáljuk meg, miképpen fordulhatunk Istenhez segítségért lelki szorongásaink, aggodásaink miatt is, és mi módon tud Ő megvigasztalni, hogyan tudja megvidámítani a lelkünket.

I Milyen lelki szorongásokkal küzdöttek a zsoltárírók? Ki állt aggodalmaik középpontjában? Milyen alapon kérhetünk az Úrtól vigasztalást?

Zsolt 94,1-5 ■ „Uram, igazságszolgáltatásnak Istene! Igazságszolgáltatásnak Istene, jelenj meg! Emelkedjél fel te, földnek Bírója, fizess meg a kevélyeknek! A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek?... A te népedet, Uram, tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet.”

Zsolt 77,8-10 ■ „Avagy mindörökké elvet-e az Úr? és nem lesz-e többé jóakaró? Avagy végképp elfogyott-e az ő ke-

gyelme, vagy megszűnik-e ígérete nemzedékről nemzedékre, avagy elfeledkezett-e könyörölni Isten, avagy elzárta-e haragjában az ő irgalmát?”

.....

.....

Élete során mindenkit megkísértenek szorongások, félelmek, ez alól nem képeznek kivételt a hívők sem. Az ember sokféle módon próbálja enyhíteni azt a kiszolgáltatottságérzést, amit tulajdonképpen Istentől való távolsága okoz. Külön tudományá nyá nőtték ki magukat a különböző lelkigondozási módszerek, amelyek több-kevesebb sikerrel próbálnak segítséget nyújtani. De az Istentől való elszakítottság hiányát ember nem-, csak az Úr tudja tartósan pótolni.

Egy jellegzetességre figyelhetünk fel a zsoltárírók aggodalmaiban. Félelmeik középpontjában nem személyes sorsuk vagy sérelmeik állnak, ahogyan a legtöbb ember esetében szokott lenni, hanem Isten dolgai. A hitetlenek nyomorgatása miatt az Úr öröksége szenved kárt.

A hívő ember ma sem a saját elképzelése alapján kér az Úrtól vigasztalást. Nem felejthetjük el, hogy Ő Úr, és mi tartozunk neki engedelmisséggel, nem fordítva. Egyedül Isten ígéretei azok, amelyekre hivatkozva bármikor kérhetünk és kereshetünk megnyugvást Őnála. Isten hűségese, ígéretei biztosak, ezért ismernünk kell azokat mint vigaszkeresésünk egyedüli alapját. Azonban az is fontos, hogy ne feledkezzünk meg az ígéretek elnyerésének feltételeiről. Ígéreteinek jelentős része feltételhez kötött, és ezek teljessülése szükséges az ajándék elnyeréséhez.

„Szeretem Jézust, és azt akarom, hogy ti is szeressétek Őt. Ha az emberfeletti hatalomra támaszkodtok, ki fogjátok vívni a győzelmet. Higgyetek, bízzatok Istenben! Emberi várakozás csődöt mondhat, de Isten ígéretei sohasem

mondanak csődöt. Ezek igenek és ámenek a Krisztusban. Igénylem Isten ígéreteit, s tudom, hogy válaszolni fog hitemre. Az Úr pontosan megteszi, amit megígért. Azt szeretném, ha Isten kegyelmének megnyugvása lenne veletek, hogy éreztétek, nem vagytok magatokra hagyva, hanem Vigasztalótok van.” (Ellen G. White: *Igehirdetések és beszédek*, II. köt., Szerető megnyugtatónk és gyógyítónk, Krisztus c. fej.)

2 Mindenkit megvigasztal az Úr, aki hozzá jön? Megtagadhatja e Isten ezt bárkitől? Mikor lehetünk biztosak, hogy nem tagadja meg?

Zsolt 94,20 ■ „Van-e köze hozzád a hamisság székének, amely nyomorúságot szerez törvény színe alatt?”

Zsolt 138,6 ■ „Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélyt pedig távolról ismeri.”

Zsolt 73,3-4,19 ■ „Irgykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsését, mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó... Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől.”

.....

.....

Manapság egyre népszerűbb az az istenkép, mely szerint Isten mindenkit egyformán szeret és elfogad, függetlenül attól, hogy a jó vagy a rossz oldalán áll. A zsoltárokból viszont gyakran találkozzunk az ellenség fogalmával. Dávid sokszor kéri Istent, hogy szolgáltasson igazságot ellenségein. Ez rávilágít arra a fájdalmas igazságra, hogy Isten nem fogadja be azokat, akik a bűnnel azonosultak. Bár szereti minden teremtményét, és szíve szerint mindenkit üdvözítene, ígéretei csak a megtérteknek szólnak. Bárki válhat az ígéretet birtokosává, de csak megtérését követően,

függetlenül attól, hogy tagja-e az egyháznak, vagy sem. Aki nem tért meg az Úrhoz, az lehet, hogy tudtán kívül, de Sátánt szolgálja. Így Isten ellenségének számít, akkor is, ha a törvény színe alatt cselekszik. Akik ilyen állapotban vannak, nem lelhetnek valódi vigasztalásra. De amíg Isten kegyelmében élünk, addig ebből az állapotból van visszaút. Nincs olyan reménytelen élethelyzet, amelyből ne lehetne segítségért az Úrhoz kiáltani. De ennek van egy feltétele: lehet, hogy zaklatottak vagyunk, lehet, hogy nem tudunk magunkból bűnbánatot kicsiholni, de ha szívünkben megalázzuk magunkat, nem szabunk feltételeket, hanem teljesen átadjuk neki életünket, akkor nem tagadja meg az Ő vigasztalását és megajándékoz az Ő békességével.

„A bűn tönkretette békességünket. Míg az ént meg nem fékezzük, nem lelünk nyugalmat. A szív parancsoló szenvedélyeit nem irányíthatja emberi erő. Itt éppoly tehetetlenek vagyunk, mint a tanítványok a dühöngő vihar lecsendesítésében. Ő viszont, aki a galileai hullámtarajokat lecsillapította, a béke szavait szólja minden léleknek. Bármilyen vad is a vihar, aki Jézushoz kiált – »Uram, ments meg minket!« – az megszabadul. Kegyelme megbékíti a lelket Istennel, lecsendesíti az emberi szenvedélyek küzdelmét, szeretetében megpihen a szív, békességünk lerontja a bűn munkáját.” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, április 3.)

3 Mi az aggodalmaskodás valódi oka? Mitől költözik lelkünkbe békétlenség?

Zsolt 77,2–10 ■ „Szavamat Istenhez [emelem] és kiáltok; szavamat Istenhez [emelem], hogy figyelmezzen reám. Nyomorúságom idején az Urat keresem, kezem feltartom éjjel szünetlen, lelkem nem akar vigasztalást bevenni. Istenről emlékezem, és sóhajtok, róla gondolkodom, de

elepedt az én lelkem. Szemeimet ébren tartod, hánykolódom, de nem szólhatok... Avagy mindörökké elvet-e az Úr? És nem lesz-e többé jóakaró? Avagy végképp elfogyott-e az ő kegyelme? vagy megszűnik-e ígérete nemzedékről nemzedékre? Avagy elfelejtkezett-e könyörölni Isten? avagy elzárta-e haragjában az ő irgalmát?”

.....

.....

Az idézett zsoltárrészlet szemléletesen mutatja be a szűnni nem akaró szorongással szembeni imaküzdelmet. Aszáf, a szerző számára nem ismeretlen az Úr. Tudja, kihez kell fordulni, ismeri az utat Istenhez és keresi is Őt. Nincs tehát szó hitetlenségről, sem lázadásról. Bizonyos mértékig el is jut hozzá Isten vigasztalása, de mégsem tud megnyugodni. „lelkem nem akar vigasztalást bevenni...” Attól való félelem kerítette hatalmába, hogy – feltehetően a nép bűnei miatt – elfogyott az Úr türelme, kegyelme, megszűnnek ígéretei és elveti népét. Aszáf valószínűleg saját emberi mércéje alapján alkotta ezt a képet Istenről, amelytől azután nem tudott szabadulni.

Az aggodalmaskodás egy nem létező (de veszélyesnek gondolt) káreseménytől való félelem. Mivel még nem következett be és nem is tudjuk, hogy bekövetkezik-e, ezért valójában az aggodalmaskodás oka nem létezik. Nem külső körülmények okozzák, hanem belső félelmek. Az aggodalmaskodás minden gyötrő részletével együtt az emberen belül, gondolataiban történik, látható, érzékelhető, a félelemmel arányos külső ok nélkül. Ennek alapján sejthetjük, hogy az ilyen gyötrő gondolatok mögött gyakran a sötétség erőinek áldatlan tevékenysége is meghúzódhat, amelyre sajnos a kelletténél több figyelmet fordítunk. Komolyan kell vennünk, hogy léteznek fejedelmeségek, hatalmaságok, a sötétség világbírói, amelyek a gondolatvilágunkon keresztül megpróbálnak eltávolítani Istentől.

„Némelyek örökkön rettegnek, és képzelt bajokkal küzdenek. Bár mindennap az Úr szeretetének bizonyítékai veszik körül őket, s gondviselésének ajándékaiban részesülnek, de figyelmen kívül hagyják ezeket. Mindig valamely kellemetlen ügygel foglalkoznak, amely szerintük majd beköszönt hozzájuk. Vagy tényleges gondjuk, bár jelentéktelen, megvakítja őket sok minden iránt, amiért pedig hálásak lehetnének. A nehézségek nem a segítség egyedüli Forrásához vezetnek, hanem elválasztják őket Istentől, panaszt váltva ki belőlük.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, Aggodalom c. fejelet)

4 Hogyan vigasztal az Úr? Mitől válik valaki lelkében a békétlenség békévé?

Zsolt 77,11–21 ■ „És mondtam: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott. Megemlékezem az Úr cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról; elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkodom. Oh, Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? Te vagy Isten, aki csodát művelsz; megmutattad a népek között a te hatalmat. Megváltottad népedet karoddal, a Jákób és a József fiait. Láttak téged a vizek, oh, Isten, láttak téged a vizek, és megfélemlettek, a mélységek is megrázkódtak. A felhők vizet ömlesztettek, megzendültek a fellegek, és a te nyilaid széjjelfutkostak. Mennydörgésed zúgott a forgószelemben; villámlásaid megvilágosították a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld. Utad a tengeren volt, ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. Vezetted mint nyáját a te népedet, Mózes és Áron kezével.”

.....

.....

A vigasztalás nem úgy történik, ahogyan mi szeretnénk. Nem az általunk érzékelt veszélyek múlnak el. A megoldás ugyanazon az úton érkezik, amelyen a szorongás érkezett korábban. Ha az aggodalmaskodás a gondolatainkat forgatta fel látható ok nélkül, akkor Isten vigasztalása is gondolatainkban születik – szintén látható ok nélkül. De csak akkor, ha vesszük a fáradságot, elfordulunk kis időre félelmeinktől, és kezdünk figyelni Isten Lelkének hangjaira.

Amint a zsoltáríró körül a sötétség oszladozni kezdett, azonnal észrevette a saját bilincseit. „És mondtam: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott.” Betegségnek nevezte azt az Istennel szembeni ok nélkül való bizalmatlanságot, amely ennyire fogva tudta tartani őt. Ha belegondolunk, valóban betegséghez hasonlítható minden olyan természetellenes, oda nem illő gondolkodás, ami sokáig forog az ember fejében úgy, hogy közben nem is tud vele azonosulni.

Ahogy helyrebillent a lelke, kezdett visszaemlékezni az Úrra, akit ismert, akivel számos tapasztalatot szerzett már a múltban. Minél több dolog jutott eszébe, annál jobban erősödött helyes istenképe és ő maga is. Végül már a természet tomboló erőihez hasonló nagyságban állt előtte képzeletben Isten, aki minden körülményt bölcsen kézben tud tartani úgy, hogy közben jelenléte szemmel nem érzékelhető.

„De ahogy sírt és imádkozott, tisztább képet kapott Isten jelleméről, tulajdonságairól, és arra jutott, hogy az Isten igazságosságáról és szigorúságáról alkotott elképzelései túlzóak voltak. Ellenállt azoknak a bizalmatlan gondolatoknak, amelyek gyengeségének, tudatlanságának és lelki hiányosságainak következményei, és megújult hittel kiáltotta: »Ez az én betegsémem, hogy a Fölségesnek jobbja megváltozott. Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról.« ...Emlékeztette magát, hogy Isten hogyan alkotott népet, szent igazságot bízva rájuk a jövő kor-

szakok számára. Isten a legnagyobb csodákat tette, amikor több mint egymillió embert megszabadított; és amikor Dávid végiggondolta a nekik tett ígéreteit, tudván, hogy azok mindazoknak szólnak, akik ezt igénylik, magáénak tulajdonította őket, mondván: »Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról; elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkodom.« (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 77. zsoltár)

5 Azon kívül, hogy tudatosan Isten felé fordulunk, mi még az ember dolga, amikor vigasztalást kér Istentől? Miért nem jutunk el sokszor az áhított békességig?

Zsolt 94,8-14 ■ „Eszméljete, ti bolondok, a nép között! És ti balgatagok, mikor tértek eszetekre? Aki a fület plántálta, avagy nem hall-e? És aki a szemet formálta, avagy nem lát-e? Aki megfeddi a népeket, avagy nem fenyít-e meg? Ő, aki az embert tudományra tanítja: az Úr tudja az ember gondolatait, hogy azok hiábavalók. Boldog ember az, akit te megfeddesz, Uram, és akit megtanítasz a te törvényedre, hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg megásták a vermet a hitetlennek! Bizony nem veti el az Úr az ő népét, és el nem hagyja az ő örökségét!”

.....

.....

Legjelentősebb oka a szorongásoknak és az aggodalmaknak az Istentől való távolságunk. Világi embernél ez nem tudatos, de hívő ember gyakran tudja is, hogy milyen rendezetlen bűnök vezettek ide. Sokan szeretnének szabadulni szorongásaikból, de képtelenek eltávolítani minden akadályt az életükből, ami elválaszt az Úrtól. Mivel Isten nem akarja veszni hagyni a lelkünket,

azért késztet, kérlel a megtérésre, és ha nem állunk kötélnek, akkor sejtjük, hogy próbákkal és fenytékkal fog megkeresni. Ezekről viszont félünk, ezért aggodalmaskodunk. Az aggodalmaskodó ember sokszor olyan, mint József testvérei, akik szinte várták Isten büntetését elrendezetlen bűneik miatt, és amikor József próbára tette őket, akkor ekként azonosították be. Így a bűneit őrző ember életében kialakulhat egy fogva tartó ördögi kör, amiben szó szerint benne van Sátán munkája is, ami a békétlenségtől az aggodalmaskodásig tart, majd kezdődik előlről.

Ezért bármilyen nehéznek és félelmetesnek tűnik, vegyük a fáradságot és rendezzük el életünket Istennel teljes mértékben! Nem csak az üdvösségünk miatt van erre szükség. Nincs nagyobb lelki szenvedés, mind a békétlen állapot, amikor sem a világban, sem Isten közelében nem vagyunk. Ne vergődjünk állandóan halvány remények és sötét balsejtelmek között!

6 Milyen az Istentől jövő vigasztalás tapasztalata, a megvidámított lélek?

Zsolt 138,1–8 ■ „Magasztallak téged teljes szívemből, énekel áldlak az istenek előtt. Szent templomod felé hajlok, és magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért, mert minden neveden felül felmagasztaltad a te beszédedet. Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő [támadt]. Magasztal téged, Uram, e föld minden királya, amikor meghallják szádnak beszédeit, és énekelnek az Úr útjairól, mert nagy az Úr dicsősége! Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatot, a kevélyt pedig távolról ismeri. Ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen kinyújtod kezedet, és a te jobb kezed megment engem. Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló: ne hagyj el a te kezeid alkotásait!”

.....

.....

Vannak, akik furcsának találják a Bibliában olvasható Isten-dicsőítést. Nem értik, hogyan lehet ilyen nagy hálát érezni Valaki iránt, akit nem látunk, nem hallunk. Világi embernek érthetetlen, kegyes gondolatoknak tűnnek az olyan felkiáltások, mint a 138. zsoltár 1–2. versei. De akinek a lelkét Isten ki tudta hozni a reménytelen sötétségből a napfényre, az olyan szabadulást tapasztal, ami semmihez nem hasonlítható. Átélté, hogy egyik pillanatban semmije nem volt, és a következőben az egész világ az övé lett. Akinek a bűn valóban bilincsben tartotta lelkét, annak leírhatatlan öröm lesz az abból való szabadulás, annyira, hogy képtelen lesz háláját szavakkal kifejezni az Úrnak. Ne mondjunk le erről a tapasztalatról, nyerjük el mi is az Ő valóságos vigasztalását!

„Az örökkévalóságban Krisztus keresztyét tanulmányozzák a megváltottak, és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. Soha nem felejtik el, hogy Ő, aki hatalmával teremtette és fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát, Isten szeretett Fia, a menny Felsege, akit kerubok és fénylő szeráfok imádnak, megalázta magát, hogy felemelhesse az elbukott embert. A bűn átkát és szégyenét... viselte, mígnem az elveszett világ szenvedése meghasította szívét, és kioltotta életét a Golgota keresztyén... Amikor az üdvözültek Megváltójukra néznek, és arcán meglátják az Atya örök dicsőségét... énekelni kezdenek: »Méltó, méltó a Bárány, akit megöltek, és aki megváltott minket Istennek, végtelenül drága vérén!«” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Isten népe megszabadul c. fej.)

Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.

„Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116,12)

1 Mi az Isten iránti hálatartozásunk alapja?

Zsolt 103,17 ■ „De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örök-
kévaló az Őt féltőkön, és az Ő igazsága a fiaknak fiain.”

Zsolt 107,1-8 ■ „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örök-
kévaló az Ő kegyelme... Adjanak hálát az Úrnak az Ő ke-
gyelméért, és az emberek fiai iránti csodadolgaiért.”

.....

.....

Sokszor a körülmények határozzák meg, mennyire vagyunk hálásak, pedig Isten kegyelme – hogy egyáltalán megteremtett minket, megváltott és életünk lehet – elegendő okot ad arra, hogy mindig hálásak legyünk neki. Ha a körülményeinktől tesz-
szük függővé, tudunk-e hálásak lenni vagy sem, akkor a kegye-
lem nem tud megfelelően munkálkodni bennünk. Az emberi természet azt sugallja, hogy nekünk bizonyos dolgok – az élet, az egészség vagy az anyagi biztonság – alanyi jogon járnak, de ha belegondolunk, a bűneink miatt egyedül azok következménye, a halál járna. Minden más kegyelem, és össze sem tudjuk szá-
molni ennek minden megnyilvánulását az életünkben, ezért az egyetlen logikus válasz, ha teljes szívvel kifejezzük hálánkat

érte. Mivel az Úr örökkévaló, ezért a kegyelme is az, ezt pedig fel sem tudjuk igazán fogni, hogy mit jelent számunkra.

„Megfontoltuk-e, milyen nagy hálával tartozunk Istennek? Gondolunk-e arra, hogy minden reggel megújul a kegyelme, és nem szűnik meg hűsége irántunk? Elismerjük-e Tőle való függőségünket, és kifejezzük-e hálánkat kegyelméért? Nagyon gyakran elfelejtjük, hogy »minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá« (Jak 1,17).” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezetnek*, 293. o.)

Isten országa a kegyelem országa, amelynek mi is a részesei lehetünk, ha teljesen befogadjuk kegyelmét az életünkbe. Ez pedig végtelen hálára ad okot:

„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk.« (Zsid 4,16) A kegyelem királyi trónja a kegyelem országát jelképezi, mert a trón létezése egy ország létezését sejteti... Ez az ország még a jövőben van. Isten csak Krisztus második adventjekor állítja fel... A kegyelem országa közvetlenül az ember bukása után jött létre... Akkor még csak Isten szándékában és ígéreteiben létezett, az ember pedig hit által lehetett az alattvalója. Ténylegesen azonban csak Krisztus hatalakor jött létre.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 346–347. o.)

2 Miért érdemes számba venni és megjegyezni az Istennel szerzett tapasztalatokat?

Zsolt 107,4–6 ■ „Bujdostak a pusztában, a sivatagban, lakóváros felé utat nem találtak. Éhesek és szomjasak voltak, lelkük is elepedt bennük. De az Úrhoz kiáltottak szorultságukban, sanyarúságukból megmentette őket.

Zsolt 116,7–8 ■ „Atyáink nem értették meg Egyiptomban csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem dacoskodtak a tengernél, a Veres-tengernél. De Ő megsegítette őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét.”

Zsolt 103,2 ■ „Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről!”

.....

.....

A 107. zsoltár Izráel történetének különösen hálára okot adó mozzanatait veszi számba. Visszatérő kifejezéssel eleveníti fel, hogy Isten miként hallgatta meg imáikat szorult helyzetükben, amelybe gyakran a saját hibájukból jutottak: „De az Úrhoz kiáltottak szorultságukban, sanyarúságukból megmentette őket.” (6., 13., 19., 28. vers) A hálaadásról gyakran elfeledkeztek, ezért egy ismétlődő mondattal emlékeztet ennek kifejezésére: „Adjanak hálát az Úrnak az Ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért.” (8., 15., 21., 31. vers) A hála kifejezése azért is esik nehezünkre, mert hajlamosak vagyunk a feledékenységre a jót illetően. A rosszat könnyebben elraktározzuk. Ezért hívja fel a figyelmet a 103. zsoltár, hogy ne engedjük meg magunknak, hogy elfeledkezzünk az Úr jótéteményeiről. Érdeemes rögzíteni a hálára okot adó életeseményeket, tapasztalatokat, akár egyéni, akár közösségi szinten. Az Ószövetség idején ezt a célt szolgálták az oltárok és emlékoszlopok. Gyakran a földrajzi helyek elnevezései is ilyen eseményeknek állítottak emléket.

„Akkor »megjelent az Úr Ábrámnak, és mondta neki: A te magodnak adom ezt a földet.« (1Móz 12,7) Ez az ígélet megerősítette hitét abban, hogy Isten vele van, hogy nincs kiszolgáltatva a gonosz kényének-kedvének. »Ábrám oltárt épített ott az Úrnak, aki megjelent neki.« (1Móz 12,7) Ábrahám nem-

sokára Béthel közelébe költözött, ott ismét oltárt épített, és segítségül hívta az Úr nevét... »Felkelt Jákób reggel, vette a követ, melyet feje alá tett, oszlopul állította fel, és olajat öntött annak tetejére.« A fontos események megörökítésére szolgáló szokás szerint Jákób emlékoszlopot emelt Isten kegyelmének, hogy ha újból erre jár, megálljon ezen a szent helyen, imádni az Urat. A helyet Béthelnek, »Isten házának« nevezte el... Az eljövendő nemzedékek nem maradhattak e nagy csoda [a Jordánon való átkelés] bizonyosága nélkül. Miközben a ládát hordozó papok a Jordán közepén álltak, tizenkét férfi, minden törzsből előre kiválasztva, felvett egy-egy követ a folyó medréből, ahol a papok álltak, és átvitte a nyugati partra. Ezekből a kövekből emlékoszlopot emeltek első túlsparti táborozásuk helyén. A népnek pedig megparancsolták, hogy beszéljék el gyermekeiknek és azok gyermekeinek, amit az Úr cselekedett értük...» (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 127., 187., 484. o.)

3 Mit tehetünk, ha úgy érezzük, nincs okunk hálára?

Zsolt 103,2–13 ■ „Áldjad, én lelkem, az Urat, és el ne feledkezz semmi jótéteményéről. Aki megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet a koporsótól, kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged. Aki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te ifjúságod, mint a sasé. Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal. Megismertette az Ő útjait Mózesrel, Izráel fiaival az Ő cselekedeteit. Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint.

Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az Ő kegyelme az Őt félők iránt. Amilyen távol van napkelet napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt.

.....

.....

Kerülhetünk olyan élethelyzetbe, amelyre azt szokták mondani, hogy abban nem lehet hálásnak lenni. Jóbnak is át kellett élnie ezt, amikor még a felesége is hálátlanságra biztatta. Isten kegyelme ezekben a helyzetekben is érvényesül, de mit tehetünk, ha nem vagyunk olyan állapotban, hogy ezt felismerjük? Az idézett zsoltár elénk tár néhány dolgot, melyet mindig érdemes az emlékezetünkbe idézni. Ha a földi életben elveszítünk is mindent, a megváltás, a bűnbocsánat és az örök élet reménysége olyan dolgok, amiket nem vehet el tőlünk senki. Lerombolhatják becsületünket, elrabolhatják vagyónunkat, tönkremehet az egészségünk, elveszíthetjük szeretteinket, de a legnagyobb ajándékot, Krisztust, az Ő szabadítását nem vehetik el tőlünk. Jób is erre a következtetésre jutott rendkívüli megpróbáltatásában: „Tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” (Jób 19,25)

A *lelki ellenálló képesség* egyre gyakrabban használt fogalom. Úgy beszélnek róla, mint a világra váró nehézségek átvészélése szempontjából elengedhetetlen képességről. Ennek pedig fontos eleme a hálás lelkület a nehéz időkben is. Így ír erről Jakab apostol: „Teljes örömmel tartásotok, atyámfiak, amikor különféle megpróbáltatásokba juttok, tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitarást szerez.” (Jak 1,2–3) Meglátni a fejlődés lehetőségét a nehézségekben, elnyerni Istentől az erőt hozzá, és hálásnak is lenni érte, ez különleges képesség. Egy keresztény szakember a következőt írja erről: „A reziliens [jó lelki ellenálló képességgel rendel-

kező] emberek életvitelszerűen hálásak. Hálás hozzáállásuknak köszönhetően könnyebben észreveszik a mindennapok ezernyi apró áldását. »Számld össze az áldásokat« – hangzik a régi bölcs tanács, amelyet megfogadva felismerhetjük, mennyi ajándékban részesülünk nap mint nap. **E képesség elsajátításával azokat a lehetőségeket is megláthatjuk, amelyek pozitív és gyümölcsöző változásokat hozhatnak az életünkben, akár nehéz időkben is...** Némelyek szerint a hála a gyengék menedéke, a hálás ember túl könnyen beéri azzal, amije van, így a hála a fejlődés kerékkötője, én azonban az ellenkezőjében hiszek. Úgy gondolom, hogy a hála a magas intelligencia jele. Csak az igazán hálás ember képes a maga teljességében érzékelni a valóságot... Ha nem figyelünk tudatosan az életünk során tapasztalt pozitívumokra, sok mindenről lemaradunk, sőt: a legjobb részről maradunk le. **A figyelmünket követelő minden negatív eseményre jut legalább tíz pozitív dolog, amely a rosszal egyidejűleg történik körülöttünk.** Aki tehát hálátlan, az csak mintegy tíz százalékot fog fel és érzékel az életből...” (Paul Ch. Donders: *Reziliencia*, Bp., Harmat Kiadó, 2020, 50. o.)

4 Hogyan fejezheti ki az ember Isten iránti háláját?

Zsolt 116,12–14 ■ „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úr nevét hívom segítségül... fogadásaimat megadom az Ő egész népe előtt... Neked áldozom hálaadás áldozatával, és az Úr nevét hívom segítségül.”

Zsolt 103,1 ■ „Áldjad, én lelkem, az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét!”

.....

.....

A hálaadás és a dicsőítés gyakorlat minden keresztény közösségben. Nagyon sok formája létezik, de vajon milyen formában fejezheti ki ezt az ember Istennek leginkább tetsző módon? Isten számára nem a külsőségek fontosak, mit sem ér a hálánk, ha nincs összhangban vele az életünk. Mint ahogyan egy szülő számára is gyermeke engedelmessége a legkedvesebb kifejezése hálájának, úgy Isten számára is, ha „az Ő nevét hívjuk segítségül” mindenben, és „megadjuk a fogadásainkat”, tehát teljesítjük azt, amire odaszántuk magunkat, hogy az Ő útjain járunk. Istennek a „bensőnkől” fakadó engedelmesség a legkedvesebb.

„A formáság és a ceremónia nem tartoznak Isten országához. Gyarapszik a ceremóniák száma, s mind pazarabban, ahogyan Isten országának életelvei eltűnnek. Azonban Krisztus nem ceremóniára, nem formaságra vágyik, hanem szent életre, önzetlenségre, jó cselekedetekre, irgalmasságra és igazságra.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 511. o.)

Ezentúl fontos szavakba is önteni a hálánkat, és Istennek tetsző ének és zene formájában kifejezni, ahogyan ezt a zsoltárok műfaja is bemutatja, és ahogyan Izráel népe és később a reformátorok is gyakorolták. Mindez viszont akkor lesz kedves Istennek, ha életünk is igazán összhangban van Ővele.

„Pompás külsőség, gyönyörű énekek, hangszeres templomi zene nem váltja ki az angyali karok énekeit. Isten szemében ezek a dolgok olyanok, mint a gyümölcstelen fügefafa ágai, amelyek semmi mást, csak leveleket hoztak. Ezek a menny elvei, s ha ezek az emberek életében megnyilvánulnak, akkor a belső emberben kialakult Krisztus, a dicsőség reménysége. Egy gyülekezet lehet a legszegényebb az országban, zene és külsőség híján, de ha bírja ezeket az elveket, a tagok énekelhetnek, mert Krisztus öröme él a szívünkben, és ezt felajánlhatják Istennek mint kedves áldo-

zatot... Isten csak azt a zenét fogadhatja el, amely megszentelt szívből fakad.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 511. o.)

Luther Márton a következőket mondta a zenéről: „A zene Isten ajándéka, nem emberi dolog. Ugyanis elúzi az ördögöt és megvidámítja az embert. Hallatára az ember elfeledkezik a haragról, erkölcstelenségről, gőgről és minden szenvedélyről. A teológia után a zenét becsülöm a legtöbbre. A Szentírásban is azt látjuk, hogy Dávid és Isten többi szent embere is Istenre irányuló gondolataikat versben, rímekben és énekben fejezték ki.”

5 Kinek van szüksége a hálaadásra? Hogyan hat vissza önmagunkra, ha hálás a szívünk?

Zsolt 103,14–16 ■ „Ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk. Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha átmegy rajta a szél, nincs többé, és az ő helye sem ismeri azt többé.”

Zsolt 107,43 ■ „A bölcs eszébe veszi ezeket, és meggondolja az Úr kegyelmességét!”

.....

.....

Sokan úgy vélik, elsősorban Istennek van szüksége a hálaadásunkra, ez azonban túl emberi elképzelés Őróla. Hiszen mit is adhatunk neki, akitől minden jó származik? A hála oka és célja, hogy egyedül ez az értelmes válasz Isten irgalmára. Csak a hála által tudjuk helyesen felhasználni a kapott áldásokat. Ennek belátására pedig nekünk van szükségünk. Természetesen a hálás szívből fakadó dicséretet örömmel fogadja, de Ő nem egy szolgai kötelességből való dicsőítést óhajtó Úr. Mennyei Atyánk szeretet-

kapcsolatra vágyik a teremtményeivel, és ennek legjobb módja, ha hálaadással viszonzzuk a tőle kapott szeretetet. Meg kell gondolnunk tehát, hogy helyesen tekintünk-e a hálaadás gyakorlatára, megfelelő-e az indítékunk. A hála helyes kifejezésével viszont testi-lelki egészségünk jobbá lesz, jellemünk fejlődik. Miközben hálát adunk Istennek, legalább ugyanannyi áldást is kapunk.

„Kérésből és elfogadásból álljon-e egész vallásos életünk? Hát örökké csak szükségleteinkre gondoljunk, és soha ne fejezzük ki a hálánkat? Sohase dicsérjük Istent azért, amit értünk tesz? Nem imádkozunk eleget, és még akkor is takarékoskodunk a köszönettel. Sokkal erőteljesebb lenne imánk, ha Isten szerető gondoskodása több hálát és dicséretet visszhangozna bennünk. Egyre gazdagabbá válnánk Isten szeretetében, és többet is ajándékozna nekünk, amiért dicsőíthetnénk Őt.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 317. o.)

„Hála, öröm, jóindulat, az Isten szeretete és gondviselése iránti bizalom – ezek az egészség legjobb biztosítékai.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 281. o.)

6 Miért kell már itt a földi életben megtanulnunk a hála kifejezését?

Zsolt 103,20–22 ■ „Áldjátok az Urat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek rendeletét, hallgatva rendeletének szavára! Áldjátok az Urat, minden serege, szolgálói, akaratának teljesítői! Áldjátok az Urat, ti teremtményei mind, uralkodásának minden helyén! Áldjad, én lelkem, az Urat!”

.....

.....

A menny nyelve a hálaadás és a dicséret nyelve. Ott nem lesz elégedetlenség, bosszankodás, harag, csak hála és dicséret. Ha a mennybe készülünk, akkor itt a Földön kell megtanulnunk ezt a nyelvet, mert az egész világmindenség ezt beszéli. Főként, hogy a megváltás nyomán nekünk van a legnagyobb okunk rá. A zoltáros is arra vágyik, hogy a mennyei lényekkel együtt dicsérhesse Istent. Kiváltságunk, hogy ez már itt a földön elkezdődhet, ha megtanuljuk a menny nyelvét.

„Isten földi és mennyei egyháza egyazon gyülekezetet alkotnak. A földi hívők és a soha el nem bukott mennyei lények egyetlen gyülekezetet képeznek. A szentek földi istentiszteletét minden mennyei értelmes lény szívéen viseli. A menny belső udvaraiban figyelnek a Föld külső udvaraiban elhangzó bizonyoságtételekre. A földön imádkozók dicséretét és hálaadását átveszik a mennyei karok. Dicséret és hálaadás hangzik a menny udvaraiban, mert Krisztus nem hiába halt meg Ádám elbukott fiaiért... Senki se feledje, hogy a Földön Isten angyalai jelen vannak a szentek minden gyülekezésén. Hallgatják a bizonyoságtévést, az énekeket és az imákat. Ne feledjük, hogy a mennyei angyalok seregeinek énekkara kíséri dicséreteinket.” (Ellen G. White: *Bizonyoságtételek*, VI. köt., 366. o.)

„A mennyel való közösség már a földön elkezdődik. Itt tanuljuk meg a dicsőítés alaphangját.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 168. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

„Ó, Isten, állíts helyre minket!” (Zsolt 80,4)

Sok zsoltár szól személyes küzdelmekről és hitbeli tapasztalatokról. Emellett több zsoltárban megszólal az Isten művéért érzett aggodalom, a könyörgés népéért és ügyéért. A mi imádságainkban mennyire kapnak helyet a fohászok a megváltás műve előrehaladásáért és Isten népéért? Mintát, példát vehetünk arról, ahogyan a zsoltárszerzők Isten ügyéhez viszonyultak. Eltanulhatjuk és napi imádságainkba foglalhatjuk kéréseiket.

1 Mennyire hordozta szíven Dávid Izráel küldetésének betöltését és Isten szent templomának ügyét?

Zsolt 68,10 ■ „Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázóid gyalázásai hullnak rám.”

Vö. Jn 2,11-17

.....

.....

Dávid teljesen azonosította magát Isten ügyével. Tudta, mennyire fontos Izráel megmaradása és bizonyágtevése a többi nép számára. Már a Góliáttal való küzdelmet is ezért vállalta (1Sám 17,26-45). És ezért volt benne olyan nagy készség, vágyakozás arra, hogy megépítse Jeruzsálemben az Úr templomát (2Sám 7,2; 1Krón 29,2-3). Az általa szerzett 68. zsoltár messiási prófécia is, amint erre János evangéliuma hivatkozik is, a Jézus szolgálata

elején megvalósított templomtisztítással kapcsolatban. „Dávid... szíven viselte Isten magasztalásának gondját... Olyan buzgóság hevítette, hogy ez az egyetlen indulat minden mást elnyelt. Valomást tesz arról, hogy ez az érzés uralkodik benne. De nem kétséges, a saját személyében azt rajzolta meg, ami [főképpen] a Messiásra illik. Ezért mondja az evangélista, hogy ez volt az egyik olyan jellegzetesség, amelyről a tanítványok felismerték, hogy Jézus Isten oltalmazója és helyreállítója.” (Kálvin János: *János evangéliuma magyarázata*, I. köt., Bp., Kálvin Kiadó, 2011, 73–74. o.)

A „féltő szeretet” nem tűri el, hogy Isten dolgai gonosszággal keveredjenek, inkább vállal konfliktust vagy üldöztetést, mint hogy szótlánul, tétlenül nézze Isten ügyének veszélyeztetését.

„Olyan igazságuk van, amely nem ismer kompromisszumot. Nem kellene-e elutasítanunk mindent, ami nincs összhangban ezzel az igazsággal? Isten gondviselésének útmutatása szerint szembe kell szállnunk a sorainkba ékelődő hamissággal... Őriznünk kell azokat az útjelzőket, amelyek azzá tettek bennünket, amik vagyunk. Isten arra hív bennünket, hogy ragaszkodjunk a hit erejével azokhoz az alapelvekhez, amelyek kikezdehetetlen alapelveken nyugszanak.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 194–197. o.)

2 Hogyan szól Dávid egy másik zsoltárában arról, hogy Isten nem hagyja magukra a nehézségekben azokat, akik építik és védelmezik ügyét? Milyen bátorítást meríthetünk ebből mi is?

Zsolt 124,1–8 ■ „Ha nem az Úr az, aki velünk volt – így szóljon Izrael –, ha nem az Úr az, aki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek, akkor elevenen nyeltek volna el minket, amikor felgerjedt haragjuk ellenünk. Akkor elborítottak volna minket a vizek, patak futott volna át felet-

tünk, átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. Áldott az Úr, aki nem adott minket fogaik prédájául! Lelkünk megszabadult, mint a madár a madarász töréből. A tör elszakadt, mi pedig megszabadultunk. A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet.”

.....

.....

„Türelmesen várni és bízni, amikor minden sötétnek látszik – ez az a lecke, amit Isten műve vezetőinek meg kell tanulniuk. A menny nem hagyja cserben őket a viszontagságos órában... Krisztus sohasem hagyja cserben azokat, akikért meghalt... Ha lelki látásunk jobb lenne, látnánk bánattól lesújtott, megterhelt lelkeket, akik roskadoznak, mint a kévékkel megrakott szekér... Látnánk, hogy angyalok sietnek segítségükre, és visszaszorítják az őket körülvevő gonosz sereget, lábukat biztos alapra helyezve. A két tábor közötti harc éppolyan valóságos, mint amit a világ seregei vívnak.”
(Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Mit csinálsz itt Illés? c. fej.)

3 Milyen céllal eleveníti fel Izráel korábbi – bukásokkal és hűtlenségekkel is terhelt – történetét Aszáf? Milyen óhaját fejezi ki Isten népét illetően?

Zsolt 78,7-8 ■ „Hogy Istenbe vessék reménységüket, el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák. Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, amelynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt.”

.....

.....

A világi történelemre vonatkozóan ismert a mondás: „A történelem az élet tanító mestere.” Krisztus egyháza történetére nézve fokozottan igaz ez. A zsoltárszerzők nem szépitették Izráel történetét, mint ahogy a Biblia történeti könyvei sem hallgatják el az Isten elleni lázadások szomorú fejezeteit. Az újszövetségi egyház történetéből is van mit tanulni, hogy ne kövessük el ugyanazokat a hibákat. Jelenések könyvének hét gyülekezeti levele a segítségünkre van ebben. Az adventmozgalom csaknem kétszáz éves múltbeli eseményeiből is bőven van mit tanulnunk, az idézett zsoltárigé szellemében. Szinte Isten országa küszöbénél vagyunk már, és az Ige arra buzdít, hogy ne essünk az ellenség már ismerős csapdáiba, hanem legyünk megingathatatlanul hűek Istenhez.

4 Aszáf egyik zsoltárában megindító könyörgés hangzik fel Isten válságban levő művéért. Hogyan esedezünk mi is ilyen helyzetben Isten helyreállító kegyelméért?

Zsolt 80,7–19 ■ „Perpatvarrá tettél minket szomszédaink között, ellenségeink csúfolódnak rajtunk. Seregek Istene, állíts helyre minket, világoltasd a te arcodat, hogy megszabaduljunk... Ó, Seregek Istene! Kérlek, térj vissza, tekints alá az egekből, és lásd meg e szőlőtőt, a csemetét, amit jobbod ültetett, a sarjat, amelyet felneveltél! Hogy el ne térjünk tőled, eleveníts meg minket, és imádjuk a te nevedet. Seregek Ura, Istene, állíts helyre minket!”

.....

.....

Isten ügye és népe sokszor került szorongatott, kiszolgáltatott állapotba a történelem folyamán. Emberileg kilátástalan volt a helyzetük. Ilyenkor szállt fel a könyörgés Istenhez, hogy tekintsen

népére irgalommal. Bűneik, méltatlanságuk ellenére fogadja el megbánásukat. Aszáfhoz hasonlóan könyörgött Dániel is Isten szabadításáért és neve megdicsőítéséért a későbbiekben: „Hajtsad, én Istenem, a te füledet hozzánk, és hallgass meg, nyisd meg szemedet, és tekintsd meg pusztulásunkat, a várost, amely a te nevedről neveztetik! Mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük eléd esedezésünket... Ó, én Istenem, ne késedelmezzél önmagadért, mert a te nevedről neveztetik a te néped és városod!” (Dn 9,18–19)

Milyen helyzetben van Isten ügye és népe ma szerte a világon és a mi országunkban is? Betöltjük-e küldetésünket? Megdicsőül-e Isten neve általunk? Hiteles lehet-e a világ számára az az állításunk, hogy Isten népe vagyunk, az Ő üzenetét képviseljük? Van-e okunk olyan alázattal és bűnbánattal könyörögni, mint tette egykor Aszáf és Dániel?

5 Milyen gondolatok és érzések töltötték be Dávid lelkét a templomhoz közeledve?

Zsolt 122,1–7 ■ „Örvendezek, amikor mondják nekem: Menjünk el az Úr házába! Ott álltak lábaink a te kapudban, ó, Jeruzsálem... ahová feljárnak a nemzetségek... az Úr nevének tiszteletére... Könyörögjete Jeruzsálem békességeért, legyenek boldogok a téged szeretők! Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban!”

.....

.....

Ilyen lelkülettel közeledünk-e mi is szombatunként Isten házához? Egyáltalán az „Úr házának” tekintjük-e az istentiszteleti helyet? „Szent gyülekezés”-e a mi istentiszteletünk? Olyan-e a

lelki előkészületünk és a magatartásunk, hogy Isten és szent angyalai láthatatlan jelenléte érzékelhető legyen istentiszteletünkön? Mit látnak a fiatalok és gyermekeink, valamint vendégeink? Bennük is Isten iránti mély tisztelet lobban-e fel, amikor istentiszteletünkön részt vesznek?

„Fiatalok és idősek számára egyaránt hasznos lenne, ha tanulmányoznák és gyakran ismételnék a Szentírás szavait, amelyek arról szólnak, hogyan kell viszonyulnunk ahhoz a helyhez, ahol a teremtő Isten van jelen. »Olld le saruidat lábadról, mert a hely, amelyen állsz, szent föld« – mondta Isten Mózesnek az égő csipkebokornál (2Móz 3,5). Jákób, miután látomásban látta az angyalt, így kiáltott fel: »Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam..., nem egyéb ez, hanem Isten háza és az ég kapuja.« (1Móz 28,16–17). »...Az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld.« (Hab 2,20)» (Ellen G. White: *Nevelés, A magaviselet* c. feje.)

6 Hogyan szólít fel Isten dicséretére a 106. zsoltár szerzője, megemlékezve Isten kegyelmességéről, amely Izráel gyakori hűtlensége ellenére is oly csodálatosan megnyilatkozott?

Zsolt 106,1–8 ■ „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökévaló az ő kegyelme! Ki beszélheti el az Úr nagy tetteit, jelenthetné ki minden dicsőségét? Boldog, aki megtartja a törvényt, és igazán cselekszik minden időben! Emlékezzél rám, Uram, népedhez való jóságodért!... Hogy láthatam választottaidhoz való jóvoltodat, és örvendezhesek néped örömeiben!... Vétkeztünk atyáinkkal együtt, bűnösök, gonoszok voltunk... De ő megsegítette őket az ő nagy nevéért, hogy megismertesse a maga erejét.”

Vö. Kol 1,16 ■ „Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon!... Tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezve szívetekben az Úrnak.”

Vö. 1Kor 14,15 ■ „Énekek lélekkel, de énekek értelemmel is.”

.....

.....

Énekeljünk az istentiszteleten szívből jövő hálával, azonosulva az ének szövegével! De énekeljünk hét közben is, otthonunkban, ugyancsak „lélekkel és értelemmel”! Éneklésünk éppolyan tiszteletteljes és őszinte indítékú legyen, mint az imádságunk!

„Alig van hatásosabb eszköz arra, hogy Isten igéit az emlékezetünkbe véssük, mint ha énekeinkben ismételjük. Az ilyen ének hatása csodálatos... Megzabolazza a nyers, műveletlen természetet, elűzi a bánatot és a rossz sejtelmeket..., a kísértések ereje megtörik... Ha többet dicsérnénk az Urat, jóval több győzelmet aratnánk. Dicséretünk és hálánk énekekben szálljon Istenhez! Ha kísértés környékez, helyett, hogy érzelmeinknek utat engednénk, hittel énekeljünk hálaéneket az Úrnak. Az ének olyan fegyver, amelyet mindenkor használhatunk a csüggedés ellen... Isten csak azt a zenét fogadhatja el, amely megszentelt szívből fakad... Arra törekedjünk, hogy amennyire csak lehetséges, megközelítsük a mennyei karok összhangját!” (Ellen G. White: *Evangelizálás, Énekszolgálat* c. fejelet)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

„A szelídek öröklük a földet,
és gyönyörködnek nagy békességben”
(Zsolt 37,11)

I Milyen ihletett tanácsokat olvashatunk a 37. zsoltárban a jelen megpróbáltatásaival kapcsolatban? Hogyan tekintünk ezekre az eljövendő élet fényében?

Zsolt 37,1-9 ■ „Ne bosszankodj az elvetemültekre, ne irigykedj a gonosztevőkre! Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngye növény elfonnyadnak. Bízz az Úrban és jót cselekedj, e földön lakozz és hűséggel élj! Gyönyörködj az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit! Hagyd az Úr-ra a te utadat, és bízzál benne, majd Ő teljesíti! Felhozza igazságodat, mint a világosságot, és jogodat, miként a délet. Csillapodj le az Úrban, és várd Őt! Ne bosszankodj arra, akinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ! Szűnj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet, ne bosszankodj, csak rosszra vinne! Mert az elvetemültek kivágattatnak, de akik az Urat várják, öröklük a földet.”

Zsolt 37,27 ■ „Kerüld a rosszat, jót cselekedj, és megmaradsz mindörökké!”

.....
.....
„»Gyönyörködj az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit.«
Kissé furcsa tanács abban a helyzetben, melyben a 37. zsoltár

születhetett. A zsoltáros az imént még bosszankodott az elvetemülteken, irigykedett a gonosztevőkre, heveskedett, amikor a gonoszság látszott győzedelmeskedni. Ki ne élt volna már át hasonlót?... De mindezek elkerüléséhez és legyőzéséhez hogyan nyerjünk lelkierőt? Hogyan hatástalanítható a gonoszság ránk áradó befolyása? Az ígevers elsősorban arra tanít, hogy a rossz elhatalmasodásával szemben a harcot sohasem szabad közvetlenül felvenni. Vagyis ne a gonoszság túlerejére figyeljünk, hanem abban gyönyörködünk, aki mindezek mellett is ajándékokat ad nekünk. A bűn feletti győzelem első lépése tehát az, hogy kire tekintünk (Zsolt 16,8; Mik 7,7). A 37. zsoltár nemcsak a helyes nézőpontra irányítja figyelmünket, hanem arra is, hogy újra és újra meglássuk és felfedezzük az Úr szépségét (Zsolt 27,4).” (Soós Attila: *A 37. és a 42–43. zsoltár*. In Reisinger János (szerk.): *Zsoltárok világa*, Spalding Alapítvány, 1999, 73–74. o.)

A hívő élet nem értelmezhető az eljövendő, örök életre vonatkozó ígéretnek komolyan vétele nélkül. „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” (1Kor 15,19)

„Milyen gonosz világban élünk! Szeretek Isten országára gondolni. Vedd el reménységünket, és tökéletesen nyomorultak vagyunk. Halálosan megalázó gondolat, hogy eltöltünk egy életet ebben a szörnyen keresztényietlen világban, és aztán lefekszünk a porba. De ez nem így lesz!” (James White levele Stockbridge Howlandnek, 1847. március 14. In Arthur L. White: *Ellen G. White. The early years*, I. köt., 119. o.)

2 Az örök élet ígérete mellett hogyan gondoskodik Isten már most is az övéiről?

Zsolt 37,18–19 ■ „Jól tudja az Úr a feddhetetlenek napjait, és hogy örökségük mindörökké meglesz. Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, s jóllaknak az éhség napjaiban.”

Zsolt 37,23–25 ■ „Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli. Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével. Gyermekek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzata pedig kenyérekéregetővé.”

Zsolt 37,39–40 ■ „Az igazak segítségére az Úrtól van, ő az erősségük a háborúság idején. Megvédi és megszabadítja őket az Úr. Megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert Őbenne bíznak.”

.....

.....

Nem érheti a Bibliát az a vád, hogy életidegen, s csupán egy sokak számára bizonytalan, eljövendő világgal foglalkozik, nincs tekintettel a jelen élet felelősségeire, kötelességeire és megpróbáltatásaira. Az igazi, bibliai kegyesség, vagyis istenfélelem „mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövőendő élet ígérete” (1Tim 4,8). Akik komolyan veszik Jézus felhívását, és először Isten országát keresik, tapasztalni fogják, hogy mindaz megadatik számukra, amire ebben az életben szükségük van, és emellett „örökségük is mindörökké meglesz” (Mt 6,33; 25,34; 1Kor 2,9; Zsolt 37,18).

„Sok türelemre és lelkiességre van szükségünk ahhoz, hogy a Biblia vallását behozzuk a családi életbe és a munkahelyre, hogy elviseljük a világi ügyek okozta megterhelést, és szemünket mégis egyedül Isten dicsőségére szegezzük. Jézus Krisztus ezen a ponton segít. Sohasem volt annyira elfoglalva a világi gondokkal, hogy ne lett volna ideje törődni a mennyei dolgokkal... Hallgatói gondolatait a földi élet terheiről a mennyei otthon felé irányította...

Aki Krisztus szeretetének, igazságának és békéjének országát választja, és azt minden egyéb érdek fölé helyezi,

minden áldásban részesül, amire szüksége van. Isten sohasem feledkezik meg gyermekeiről.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jézus gyermekése és A hegyi beszéd c. feje.)

Isten a fizikai szükségletek mellett a lelki szükségletek be-
töltéséről is gondoskodik azok életében, akik ezt igénylik. „Az
Úr nem hagyja éhezni az igaz lelkét.” (Péld 10,3) „Megszilárdít-
ja az igaz ember lépteit”, segíti abban, hogy fel tudjon állni
az eleséseit, kudarcait követően. „Támogatja kezével”, és „útját
kedveli” akkor is, ha az az út nem töretlenül halad fölfelé (Zsolt
37,23-24).

3 Milyen jellemre kell szert tenniük azoknak, akik örö-
kölni szeretnék az újjáteremtett Földet?

Zsolt 37,11 ■ „A szelídek pedig öröklük a földet.”

Zsolt 37,29 ■ „Az igazak öröklük a földet, és mindvégig rajta lakoznak.”

Zsolt 37,37 ■ „Ügyelj a feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövődő a béke emberé!”

.....
.....
.....

Erőszakosnak áll a világ! – hallhatjuk gyakran, de ezt a megá-
lapítást helyesbítenünk kell a zsoltár kijelentései alapján. Erő-
szakosnak áll e világ, de az eljövendő világ bizonyosan nem!

Jézus feltette a jelentőségteljes kérdést: „Mit használ az em-
bernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall?”
(Mt 16,24) Erőszakosságával sok mindent elérhet valaki ebben
a világban, de ha lelkében kárt vall, akkor Isten országának örö-

köse nem lehet. Soha ne irigyeljük „a gonoszok jó szerencsáját” (Zsolt 37,1–2; 73,3), mert „síkos földön” járnak (Zsolt 73,18; Jer 23,12), és bármi is a látszat, „nyomorúság és ínség van minden gonoszt cselekedő ember lelkében” (Rm 2,9). Végül a földet sem a „harag fiai” (Eféz 2,3) öröklik, hanem a **szelídek**, az **igazak** (vö. Zsolt 37,23–24), a **feddhetetlenek** és a **becsületesek**, a „**béke emberei**”, akik nem feszültséget és viszályt, hanem békességet visznek mindenhova (Mt 5,9; 10,12–13).

„Boldogok a szelídek, mert örökségül bírják a földet.” (Mt 5,3) Sem a pogányok, sem a zsidók nem értékelték azt a jellemet, amely türelmes és szelíd, amikor igazságtalanul szenved. Bár a Szentírás azt tanítja, hogy Mózes a legalázatosabb és legszelídebb ember volt a földön (4Móz 12,3), ez kortársaira mit sem hatott, sőt ellenkezőleg, sajnálták és megvetették miatta. Jézus viszont a szelídséget azok közé az erények közé számítja, amelyek alkalmassá tesznek bennünket Isten országára. Saját élete és jelleme által szemléltette e fenséges erény isteni szépségét...

Ahol Krisztus szelídsége nyilvánul meg, annak a háznak a lakói boldogságban élnek. A szelíd ember nem idéz elő viszálykodást és nem válaszol gorombán, hanem megnyugtatja a felizgatott kedélyeket, olyan jóindulatot áraszt, mely a ház minden tagjára jó hatással van. A szelíd lelkű család már itt e földön is Isten nagy mennyei családjának része...

Az én felmagasztalásának hiú vágya hozta világunkba a bűnt, és emiatt veszítették el ősszüleink a szép Föld feletti uralmat. Énjének feláldozása által váltotta meg Jézus az elveszetteket, és azt mondja, hogy mi is győzzünk úgy, ahogy Ő győzedelmeskedett (Jel 3,21). Örököstársaivá lehetünk alázatosság és odaadás által.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „Boldogok a szelídek, mert örökségül bírják a földet” c. fejj.)

4 Mi lesz a végső sorsa azoknak, „akik nem akarnak megváltozni, akik nem félik Istent?” (Zsolt 55,20)?

Zsolt 37,10 ■ „Egy kevés idő még, és nincs gonosz, nézed a helyét, és nincs ott.”

Zsolt 37,20 ■ „A gonoszok elvesznek, az Úr ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el.”

Zsolt 37,35–36 ■ „Láttam elhatalmasodni a gonoszt, és szétterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa, de elmúlt, és íme nincs, kerestem, de nem található.”

Zsolt 37,38 ■ „A bűnösök mind elvesznek, a gonosz vége pusztulás.”

.....

.....

.....

A zsoldár kijelentései következetesen alátámasztják azt a fel szabadító, megnyugtató bibliai tanítást, hogy az Isten kegyelmét visszautasítók végső sorsa nem örökké tartó szenvedés, hanem megsemmisülés lesz.*

„Mennyire ellentétben áll a szeretettel, az irgalommal, sőt az igazságérzetünkkel is az a tanítás, hogy a gonosz halottak az örökké égő pokol kénköves tüzeiben kínlódnak, hogy egy rövid földi élet bűneiért addig kell gyötrődniük, ameddig Isten létezik. Ezt a dogmát mégis világszerte tanítják, és most is helye van sok keresztény hitvallásban... A Bibliának melyik lapján lehet ilyen tanítást olvasni? Vajon

* Az ezzel kapcsolatos, félreérthető igékről lásd: Vankó Zsuzsa: *A Szentírás kijelentései a halálról és a feltámadásról*. Biblia-tanulmány, 2022/4., 63–70. o.

kihál a megváltottakból a mennyben minden szánalom és könyörület? Felváltja ezeket az érzéseket a sztoikusok közömbössége és a barbárok kegyetlensége? Isten Könyve nem ezt tanítja.

Akik ezt a felfogást hirdetik, lehetnek tanult, sőt becsületes emberek, de Sátán álbölcseletének becsapottjai. Sátán félreérteti velük a Szentírás súlyos kijelentéseit. Keserűséget és rosszindulatot olvastat ki belőlük, ami rá jellemző, nem pedig Teremtőnkre. »Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útjaitokról! Hiszen miért halnátok meg?« (Ezék 33,11)...

Az emberi agy képtelen felmérni, mennyi bajt okozott az örök gyötrelmről szóló tévtanítás. A Biblia vallását, amely tele van szeretettel, jósággal és részvétellel, beárnyékolja a babona, és körülveszi a félelem. Ha meggondoljuk, hogy Sátán milyen hamis színekkel festi le Isten jellemét, csodálkozhatunk-e azon, hogy emberek rettegnek, sőt gyűlölik irgalmas Teremtőnket? Azok az ijesztő nézetek, amelyek a szószékeken hangzanak el Istenről világszerte, emberek ezreit, sőt millióit teszik kételkedővé és hitetlenné.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az első nagy csatás c. fej.)

5 Milyen földet örökölnék a szelídek, hol lesz a megváltottak végső lakhelye?

Zsolt 37,34 ■ „Várd az Urat, őrizd meg az ő útját, és fölmaszтал téged, hogy örököld a földet, meglátod, amikor kiirtatnak a gonoszok.”

Vö. Ésa 65,17 ■ „Íme, új eget és új földet teremtek, és a régiék ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak.”

2Pt 3,13 ■ „Új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.”

Jel 21,1 ■ „Ezután láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger többé nem volt.”

.....

.....

A 34. vers értelmezhető úgy, hogy megjövendöli a Jel 20,7–9-ben leírtakat. A 37. zsoltár nem tér ki rá, de a Biblia más kijelentéseiből egyértelmű, hogy nem a bűn átkától tönkrement, elpusztult Föld (Ésa 24; Jel 11,18) lesz a megváltottak lakhelye, hanem az ezeréves kietlen, puszta állapota után újjáteremtett, édeni állapotába visszahelyezett Föld (Jel 20–21. fejj.).

„Az előző fejezet [Jel 20.] azzal zárult, hogy a tűztengerré vált Földön minden, ami a bűnnel fertőződött, megsemmisült. A megváltás műve azonban azzal válik teljessé, ha helyreáll a bűneset előtti, teremtésbeli állapot. Az előző – az ítélethirdetést és annak végrehajtását ábrázoló – tragikus jelenet után éles képválással az új ég és új Föld látomása tárult János apostol szeme elé. A következő mondattal az apostol határvonalat húz a semmivé lett, le-tűnt világ és az új között: »Az első ég és az első föld elmúlt.« Az *ég és föld* kifejezésen ugyanazt kell értenünk, mint 1Móz 1,1-ben, tehát bolygónkat és annak közvetlen kozmikus környezetét, talán a Naprendszeret. Semmiképp sem az egész világmindenség-re kell gondolnunk, hiszen azt nem fertőzte meg a bűn, és nem érintették annak következményei, így azt nincs miért újjáteremteni.” (Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, I. köt., 272. o.)

„Isten azért teremtette a Földet, hogy szent és boldog lények lakhelye legyen. Ez a szándéka akkor teljesedik be, amikor hatalma által megújítva, a bűntől és szomorúságtól megszabadítva a megváltottak örök lakóhelye lesz.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Élet az édeni otthonban c. fejj.)

„Az ember a földet – amely eredetileg az ő tulajdona volt – átjátszotta Sátánnak, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. Isten azonban a megváltás terve útján visszaszerezte. Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, »megtaláltatott«. »Így szól az Úr..., aki a földet teremtette és megerősítette, nem hiába teremtette azt, hanem lakásul alkotta.« (Ésa 45,18) Ez volt Isten eredeti szándéka bolygónk megteremtésével. A terv most valóra válik, a Földet örökké a megváltottak fogják lakni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A küzdelem végét ér c. fejezet.)

6 Milyen bepillantást nyújt a 37. zsoltár a megváltottak életébe az újjáteremtett Földön?

Zsolt 37,11 ■ „A szelídek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnek nagy békeességben.”

.....

.....

.....

Minden kijelentést meg kell becsülnünk, amelyet a Bibliában olvashatunk az eljövendő világról, hiszen ezek próbálják közelebb hozni hozzánk, „amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknak” (1Kor 2,9).

A 11. versben ugyanaz a héber kifejezés található, mint a 4. versben, ahol azt tanácsolja a zsoltáros, hogy „gyönyörködj az Úrban!”. Akik ezt már ebben az életben gyakorolták, vagyis gyönyörködtek Isten jellemében és tanításaiban, azok ezt „magasabb szinten” folytathatják majd az örökkévalóság korszakain keresztül, de már nem „sokféle szorongatás között” (1Thess 1,6),

hanem háboríthatatlan, elvehetetlen, „nagy békességben”. Ekkor már úgy gyönyörködhetnek az Úrban, hogy „látják az Ő arcát és velük lakozik” (Jel 22,4; 21,3). A világmindenség olyan titkai is feltárulnak majd előttük nagy gyönyörűségekre, amelyeket ebben az életben nem volt lehetőségük megismerni.

„A kereszt igazi dicsősége abban van, hogy a boldogság, a nagyság és a tevékenység örök, halhatatlan pályáját nyitja meg a lélek nemes, isteni képességei előtt, amelyeket a bűn lezüllesztett és megbénított... A bukás megsemmisítette az emberiség minden reménységét, a megváltás azonban visszaadja és növeli a reménységet. A bűnös, elítélt ember passzív, csak nyögni, elviselni és szenvedni tud, a megváltott ember azonban az Úr munkatársává lesz, aki újra tud szeretni, örülni és dolgozni. Képességeinek teljes kibontakoztatása és felhasználása azonban arra a napra van fenntartva, amikor teljes örökségét megkapja, tehát az új ég és az új Föld birtokbavételének napjára. Igyekezzünk megszabadulni a homályos, misztikus mennyképzetektől, amelyek hamisak... Kétségtelen, hogy a választottak teljes örömet találnak majd az Örökkévaló jobbán, és az Üdvözítő bevezeti őket az angyalok világának boldogságába, s az Ő személyes jelenléte növeli boldogságukat. Ugyancsak Jézus dicsőségéhez tartozik azonban az is, hogy mint a szentek örök birodalmának Fejedelme, folytassa a megváltott ember életének kibontakoztatását, amelyet kereszttjével már elindított...

Az örök nyugalom nem apatikus közönyösség, az imádó hódolat nem tétlen tunyaság... Vegyétek el a munkától a fáradságot, és hagyjátok meg a hasznosságát, vegyétek el a tanulástól a nehézségeit, és hagyjátok meg gyümölcsseit, vegyétek el az erénytől a velejáró szenvedést, és hagyjátok meg felbecsülhetetlen értékét, vegyétek el a szeretettől a Földön győzelmesen kiállt megpróbáltatásait – amelyek a mennyben éppannyira szükségtelenek lesznek, mint amennyire lehetetlenek –, s vegyétek el főképpen, mindenekelőtt a bűnt, a belső rosszat, és hogy kívül se létezzék többé semmi rossz. Ha ezt mind megtesszük gon-

dolatban, akkor fogalmat alkothatunk róla, milyen változások következnek be majd az emberi természet változásra szoruló részénél, míg a változhatatlan sajátosságok megmaradnak. Megerősödve és megszentelve velünk jönnek abba a létbe, mely kétségtelenül nagyon különbözik attól az élettől, amelyet itt lenn megismertünk, de mégsem annyira, hogy ne tudnánk valamiképpen elképzelni. Olyan lét lesz ez, ahol a szeretet (a minden tisztátalanságtól és küzdelemtől mentes szeretet), a tudomány (a nehézségektől és tévedésektől mentes tudomány) és a munka (a veríték és csömör nélküli munka) képezik majd életünk emberi oldalát, míg ennek a létnek az isteni oldala rejtve kell hogy maradjon a feltámadás csodálatos meglepetéseket hozó napjáig.” (Philippe Boucher – idézi Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története*, Spalding Alapítvány, 2006, 381. o.)

Az e heti adomány az ifjúsági osztályt támogatja.

Január

1. hétfő	5Móz 4,9	
2. kedd	Zsolt 119,37	
3. szerda	Apcs 4,12; Jn 1,16	
4. csütörtök	Ésa 40,31; 58,14	
5. péntek	Zsid 2,11; Mt 19,25-26	Napnyugta: 16:05
6. szombat	1Pt 5,6	
7. vasárnap	Jsir 2,19	
8. hétfő	1Thessz 2,13	
9. kedd	Gal 6,5	
10. szerda	Jer 33,3	
11. csütörtök	1Kor 2,7-8	
12. péntek	Jel 14,12	Napnyugta: 16:13
13. szombat	Gal 2,16	
14. vasárnap	Rm 3,27	
15. hétfő	Ef 1,3; 5; 7	
16. kedd	Jak 3,17	
17. szerda	1Krón 29,14	
18. csütörtök	2Kor 9,15	
19. péntek	Ef 2,8	Napnyugta: 16:23
20. szombat	Zsolt 119,133; 169; 172	
21. vasárnap	Péld 4,18	
22. hétfő	Zsolt 123,2	
23. kedd	Neh 4,20	
24. szerda	2Móz 33,18	
25. csütörtök	Rm 4,20-21	
26. péntek	Zsolt 42,6	Napnyugta: 16:33
27. szombat	1Tim 6,12	
28. vasárnap	Mt 5,31; 33-34	
29. hétfő	Ésa 51,12-13	
30. kedd	2Tim 1,12	
31. szerda	Jel 2,10	

IGÉK MINDEN NAPRA

Február

1. csütörtök	Zsolt 68,20	
2. péntek	Kol 1,27	Napnyugta: 16:44
3. szombat	1Tim 6,9; 11/a	
4. vasárnap	Zsolt 119,97; 101	
5. hétfő	EF 4,25	
6. kedd	Jel 14,7; 1Kor 4,7	
7. szerda	Ésa 59,1-2	
8. csütörtök	Mk 4,40	
9. péntek	Jn 6,37	Napnyugta: 16:55
10. szombat	Rm 8,35; 37	
11. vasárnap	1Kor 6,20	
12. hétfő	Ésa 40,3; 60,22	
13. kedd	Zsolt 56,4	
14. szerda	Jn 3,19-21	
15. csütörtök	Rm 2,17-23	
16. péntek	EF 3,20-21	Napnyugta: 17:06
17. szombat	Ésa 42,21	
18. vasárnap	Jak 2,14	
19. hétfő	Mt 25,29	
20. kedd	Péld 3,1; 3-4	
21. szerda	Lk 12,35-37	
22. csütörtök	Rm 13,11-14	
23. péntek	Lk 24,36	Napnyugta: 17:17
24. szombat	Ef 5,11-14	
25. vasárnap	Zsolt 116,12; 16-18	
26. hétfő	Mt 12,37	
27. kedd	2Kor 4,17-18	
28. szerda	Zsolt 24,6	
29. csütörtök	2Kor 8,9; 5,14-15	

IGÉK MINDEN NAPRA

Március

1. péntek	Gal 2,20	Napnyugta: 17:28
2. szombat	1Jn 3,8; 11	
3. vasárnap	Péld 3,11-12	
4. hétfő	2Tim 2,24-25	
5. kedd	Mk 13,33	
6. szerda	Jer 4,14	
7. csütörtök	Mt 5,20; Rm 9,31	
8. péntek	1Tim 1,15	Napnyugta: 17:38
9. szombat	Jn 20,27	
10. vasárnap	Mk 4,40; Mt 14,31	
11. hétfő	Rm 15,5; 7; 13	
12. kedd	Ésa 60,1-2	
13. szerda	Ésa 8,12-13	
14. csütörtök	Rm 8,32	
15. péntek	Jn 17,3	Napnyugta: 17:49
16. szombat	Rm 3,20; 1Kor 13,3	
17. vasárnap	1Kor 3,9	
18. hétfő	Zsolt 139,14; 17	
19. kedd	Ésa 42,1-4	
20. szerda	1Kor 4,3-4	
21. csütörtök	Fil 3,9; 12	
22. péntek	Jer 10,23; Zsolt 39,8	Napnyugta: 17:59
23. szombat	Jak 5,19-20	
24. vasárnap	Jn 15,18-21	
25. hétfő	Zsolt 119,5-6	
26. kedd	5Móz 30,19-20	
27. szerda	Péld 20,30; 11,32	
28. csütörtök	EF 4,15	
29. péntek	Ésa 3,1	Napnyugta: 18:09
30. szombat	1Tim 6,12	
31. vasárnap	EF 6,11	